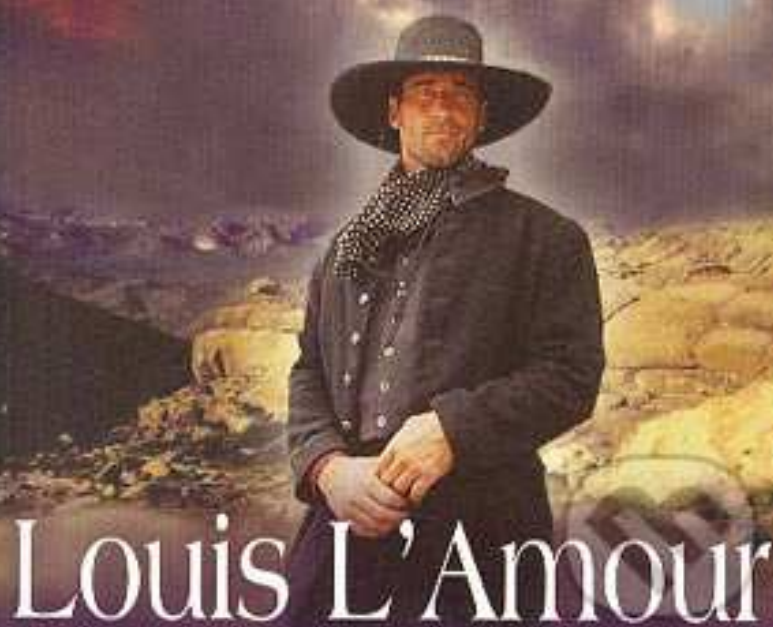

The logo for Klondike, featuring the word "KLONDIKE" in a stylized font with a small graphic element above it.

ZTRACENÝ RANČ

A man in a cowboy hat and dark coat stands in a desert landscape under a dramatic, cloudy sky. The man is wearing a wide-brimmed hat, a dark jacket, and a patterned scarf. He is standing in a desert landscape with rocky terrain and a dramatic, cloudy sky. The author's name "Louis L'Amour" is written at the bottom.

Louis L'Amour

ZTRACENÝ RANČ

Louis L'Amour

Copyright © 2001 by the Louis and Katherine LAmour Trust
Translation © Bohumila Kučerová
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of The Bantam Dell Publishing Group,
a division of Randál House, Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není
dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat
bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých
citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu Trouble Shooter
Přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Eva Mikolášková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2004
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 80-7218-995-6

1. kapitola

PŘEPADENÍ PLNÉ ZÁHAD

Tote Brown si mohl dovolit čekat. Muž s winchestrovkou má nad někým, kdo je ozbrojen pouze koltem, na dvě stě yardů jasnou převahu a Tote hodlal poskytnout svému muži dostatek času na to, aby se vzdálil od svého koně a pušky v pouzdře.

Kůň byl přivázán k vrbovému keři asi padesát yardů od Toteova úkrytu a jezdec se od svého koně neustále vzdaloval. Aby se zmocnil své pušky, musel by běžet zpátky směrem k Toteovi a přímo do ústí jeho winchestrovky.

Proč má být ten muž zabit, Tote nevěděl a bylo mu to jedno. Ne- tušil však ani to, kdo jej na tu práci najal, a to se mu nelíbilo. Věděl pouze, že byl nasměrován na místo, kde v tajném úkrytu leželo dvě stě padesát dolarů a zpráva složená ze slov, vystříhaných z nějaké knihy. Tutéž částku obdrží, až svého muže zabije.

Tote si seřel z úst tabákovou šťávu a uvelebil se na trávě poho- dlněji. Tohle bylo lepší, než když jej Atleyovci za starých časů nají- mali, aby zabíjel zloděje dobytka a malé osadníky; platili mu stejným způsobem, ale bylo to daleko odsud. Bylo zjevné, že někdo v těchto končinách jej zná z těch dob, ale tenkrát dostával jen sto dolarů za muže. Pět set se mu zamlouvalo víc.

O svém současném případě nevěděl vůbec nic. Bylo mu pouze sděleno, že muž se bude přibližně touto dobou nacházet tady v okolí a že, pokud tu práci odmítne, koleduje si o malér. Zpráva uložená v dutém stromě byla stručná, avšak nanejvýš výmluvná. Deal McCarty je stále naživu.

Jedna z Toteových posledních obětí byl jistý McCarty a protřelý pistolník Deal McCarty byl otcem mrtvého. Netajil se tím, že kdyby věděl, kde Totea najde, neváhal by ani minutu a provrtal jej jako ře- šeto. Poselství sdělení bylo jednoznačné a Tote raději příkaz uposle- chl a přijal peníze.

Převalil v puse kus rozžvýkaného tabáku a odplivl si. Muži tam dole nebylo víc než pětadvacet let. Měl pískově plavé vlasy a na ho- náka byl až příliš dobře oblečený. Zbraň držel jako člověk, který s ní umí zacházet, ale o tom, co jej zavedlo do tohoto liduprázdného údolí v Picket Forku, neměl Tote ani zdání.

Bylo zřejmé, že muž něco hledá. Nejprve hleděl ke kopci, pak zamířil ke skupince stromů. Nyní se opět rozhlížel po údolí a pozo-

rovatel mohl z jeho nerozhodného chování jasně vyčíst bezradnost a rozpaky. Tote pohlédl k jeho pušce, avšak neznámý stále ještě nebyl na tom správném místě. Pokud bude pokračovat směrem, kterým se právě vydal, za chvílku dojde na mýtinu u topolu rozčísnutého bleskem a ocitne se na otevřeném prostranství necelých dvě stě yardů od něj. Pokud jej Tote mine, zasáhne jej následujícím výstřelem, protože muž se nebude mít kde ukrýt. Tote Brown však nehodlal minout.

Mladík dvakrát poklekl a zkoumal zemi. Vytrhl trs trávy a prohlížel si její kořeny. Zvědavý Tote jej se zájmem sledoval. Nakonec muž došel k velkému starému stromu a prohlížel si jeho kmen a zemi kolem. Pak poodešel a znovu se rozhlížel.

Co jen může asi hledat? V téhle oblasti se nevyskytovalo zlato, i když je tu mohl někdo ukrýt. Možná někdo našel něco, co tu bylo zakopáno, a nálezce si nepřál, aby se to tenhle chlapík dozvěděl. Na základě své předchozí obhlídky terénu si byl Tote naprosto jist, že tento muž tady už během posledních několika dnů byl. Našel tady spoustu stop tohoto a ještě jednoho koně. To by taky mohl být důvod. Možná právě jeho zarputilé hledání tak znervózňuje toho, kdo se jej chce zbavit.

Muž se stále znovu vracel k jednomu stromu. Tote dalekohledem viděl, že mladík si pro sebe cosi mumlá a na tváři má zamyšlený, ustaraný výraz. Najednou si blondák strhl klobouk a zahleděl se přes mýtinu přímo směrem k Toteovi.

Brown zvedl winchestrovku, posunul dopředu levý loket a položil jí pevně hlaveň pušky. Hleděl přes ni na muže krácejícího k němu. Tohle bude snadné, úplná hračka. Jak se muž blížil, přesunoval mířidlo vzhůru po jeho těle. Až dospěje k srdci, Tote Brown stiskne spoušť. Láskyplně přitiskl tvář k pažbě pušky a jeho prst se pohnul ke spoušti.

Najednou mu kolem žeber hvízdla kulka. Proti své vůli sebou trhl, puška mu v ruce poskočila a vystřelila. Bezděčný křečovitý pohyb vyslal kulku do vysokých větví topolů a obě rány, jeho i tajemného výstřelu, který byl určen jemu, splynuly v jednu.

Vyskočil na nohy a ve slepé panice se vrhl do křoví, hnán jedinou myšlenkou dostat se pryč z tohoto proklatého místa. Skočil do sedla a vylekaný kůň vyrazil kupředu, zatímco Tote ještě šátral no-

hama po třmení. Po míli se mu začala vracet rozvaha, ale srdce mu stále bušilo na poplach. Tryskem vjel do říčky Picket Fork, přikrčil se a kličkoval jako omámený chřestýš, který chce setřást svoje pronásledovatele.

Někdo jej viděl. Zahlédl jej, právě když se chystal zmáčknout spoušť, a vystřelil jako první. Žebra jej páčila a cítil vlhkost krve, avšak šok z nenadálého zranění nebyl ničím ve srovnání s otřesem, který mu způsobilo zjištění, že jej někdo nachytal, právě když se chystal zabít svoji oběť. Zpomalil, rozeplnul si košili a pohlédl na ránu. Vypadala ošklivě, avšak nebyla vážná. Výstřel mu jen rozerval kůži na pravé straně hrudníku.

Tote Brown se ohlédl přes rameno. Pokud jej někdo poznal, jsou před ním jen dvě možnosti: uprchnout ze země nebo lynč. Kraj chovatelů dobytka nikterak nemiluje psance žijící mimo zákon. Začínal se uklidňovat a jeho panika pomalu ustupovala. Snažil se zmást stopu tím, že kličkoval mezi balvany.

Nevěřil, že jej někdo poznal, ale dělalo mu starosti, že nevěděl, kdo po něm střílel a kdo je ten plavovlasý neznámý. Musí pátrat tak dlouho, dokud nenajde odpovědi na obě otázky, a až je bude znát, vyřídí si to s tím, kdo se na něj odvážil vystřelit. Ukáže mu, zač je toho loket! Vztekla zaryl ostruhy do koňského boku a dal se do klu-su. Ano, ukáže mu!

Rig Taylor ohromeně zíral za mizejícím mužem. Nemohl si uvědomit, zda slyšel jeden výstřel či dva, ale ten, kdo předtím ležel v trávě, nepochybně zmáčkl spoušť. Popošel dopředu a rozhlédl se. Ze zvalené trávy bylo zjevné, že muž v ní už nějakou dobu musel ležet a pozorovat každý jeho pohyb. Ale proč?

Při zvuku koňských kročejů se prudce obrátil a jeho ruka sevřela kolt. Proti němu stál nádherný bělouš a na jeho hřbetě seděl urostlý muž ve zmačkaném plášti. Vlasy muže pod tmavým širákem prokvétaly stříbrem a modré oči si jej přátelsky měřily.

"Váš přítel odtud upaloval, co mu nohy stačily," řekl. "Pročpak tu na vás číhal s puškou v ruce?"

"Nemám nejmenší tušení, proč by mě chtěl někdo zabít," odpověděl Rig Taylor. "Vždyť mě tu nikdo nezná a tam, odkud přicházím, nemám žádné nepřátele, kteří by stáli za řeč."

"Jste tady cizí?" Muž s prokvetlými vlasy se usmál. "Nu, já taky. Přijel jsem sem vyhledat starého kamaráda. Dole v Texasu jsme spolu značkovali krávy."

"Řek bych, že jste mi zachránil život," potřásl Taylor uznale hlavou. "Jmenuji se Rig Taylor, pocházím z Kansasu. Přijel jsem sem se svojí šéfovou, abych dohlížel na její ranč, ale teď ten ranč nemůžeme najít."

"Nu, to je už co říct, ztratit celý ranč." Hopalong Cassidy si posunul klobouk dozadu a rozhlédl se. "Tak po tom jste tu pátral?"

"Podívejte," řekl Taylor, "tohle je údolí Picket Forku. Řeka leží támhle vpravo. Podle popisu, co mé šéfce poslal Pete Melford, by se měl ranč nacházet přesně tam, kde teď stojíme, a dům by měl stát na místě toho vysokého stromu, ale po žádném domě tu není ani stopy. Počítám, že ten starý kojot načisto přišel o rozum."

"Možná vám mohu pomoci," nabídl Cassidy. "Mé jméno je Cameron. Povězte mi, co víte."

Rig Taylor vystrachal z kapsy propriety a ubalil si cigaretu. Mezitím podával základní informace. Jeho šéfová se jmenuje Cindy Blairová a je neteří Petea Melforda. Pete jí napsal, že jí přenechává svůj ranč a veškerý dobytek. Přál si, aby za ním přijela, avšak majitelkou ranče měla být v každém případě ona.

Cindy už patřil ranč v Kansasu, ale ten se stále zmenšoval s tím, jak přicházeli noví osadníci a začali obdělávat půdu. Pete Melford pak nečekaně zemřel a Cindy po čase prodala nevelký zbytek svého majetku a spolu se svým předákem se vydala na Západ, aby převzala ranč, který jí Melford zanechal.

"Před pár dny jsme dorazili do Kachiny a začali se vyptávat, ale nikdo nikdy o ranči ani o Melfordovi neslyšel jediné slůvko. Měl tu stát srub se čtyřmi místnostmi, stodola, ohrady a taky tu měla být dobrá studna. Ale po ničem takovém není nikde ani památky!"

"Jak je to dlouho, co napsal ten dopis?"

"Asi tři roky. Psal, že je ve Friscu a má namířeno na ranč. Jenže později přišel další dopis od někoho, kdo tvrdil, že je jeho přítel. Napsal Cindy, že Pete je po smrti. Prý jej někde u Columbie v Kalifornii shodil kůň a on spadl do kaňonu."

Výraz tváře Hopalonga Cassidyho se po celou dobu nezměnil, avšak jeho hlava pracovala na plné obrátky. Za časů Baru 20 byl často svědkem toho, jak Pete Melford krotil divoké koně, a nebyl to věru člověk, který by se nechal na dlouhé cestě shodit ze sedla.

I ve stáří byl Pete vynikajícím jezdcem a na cesty si nikdy nevybíral koně, které neznal. Nicméně i Cassidyho přítomnost na tomto místě byla výsledkem dopisu, který mu zaslal Melford a ve kterém se mu svěřil se svým neblahým tušením potíží, které jej čekají.

Vzhledem k Hopalongovým častým změnám pobytu se doručení dopisu pozdrželo o několik měsíců, až se konečně dostal do rukou Bucka Peterse, který jej na ranči 3TL v Nevadě předal Cassidymu. Zřejmě byl odeslán krátce poté, co od Petea obdržela dopis Cindy Blairová, protože se zmiňoval o jejím dopise a o tom, že jí zanechává ranč.

Co asi dělalo Peteovi Melfordovi starosti? A proč pisatel dopisu, který dostala Cindy, lhal? Tvrdil, že Pete nedorazil domů, protože zahynul cestou. Avšak dopis Hopalongovi byl odeslán z místa zvaného Sipapu poté, co se Pete vrátil na ranč.

"Víte, kde se nalézá místo zvané Sipapu?" otázal se Hopalong Taylora.

"Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Poptáme se v Kachině. Porozhlédneme se kolem."

Bedlivě prohlédli celé okolí, ale nenašli žádné známky toho, že by tu kdy býval ranč. Žádné zbytky kůlů plotu, hromádky popela., zbořené zdi, pozůstatky základů domu. V místě, kde měl údajně stát srub, se nacházel strom s kmenem o průměru tři stopy.

"Ten stařík musel přijít o rozum," usoudil Taylor neochotně. "To je špatné. Cindy by ten ranč moc potřebovala. Jinak jí hrozí, že zůstane na mizině."

"Ten druhý ranč prodala?"

"Jo, ale musela zaplatit dluhy a taky porozdávala všem starým honákům odměny. Moc jí toho nezůstalo."

Hopalong pobídl Troppera do stínu velkého stromu. Pokud Pete Melford kdy měl srub, pak měl údajně stát tady, jenže tomuto stromu bylo nejméně čtyřicet let a nic nenasvědčovalo tomu, že by v jeho

blízkosti kdy něco stávalo. Dopis se zmiňoval také o studni, ale ani po té nebylo nikde ani památky, stejně jako po ohradách a hospodářských budovách.

"Podívejte!" zvolal Taylor náhle. "Máme hosty."

Směrem k nim klusali čtyři jezdci. Všichni byli ozbrojeni. Ten, který jim byl nejbližší, šlachovitý muž s vyhublým hranatým obličejem, se napřímil v sedle a pohlédl rychle z Riga Taylora na Hopalonga. "Zdravím! Hledáte tu něco?"

"Hledáme usedlost PM," řekl Taylor. "Prý se má nacházet zrovna tady."

"PM?" jezdec zavrtěl hlavou a v jeho malých očích se objevil ostražitý výraz. "To jsem nikdá neslyšel. Taková značka tu nikde není, jinač bych to věděl."

"Neslyšel jste nikdy jméno Pete Melford?"

"Nemoh bych tvrdit, že jsem ho slyšel. Takže sme si to vyříkali, hombres, a teď by bylo lepší, abyste se odtud ztratili. Chybí nám pár kousků dobytka a lidi tady v kraji nemají rádi, když se jim tu potloukají cizinci."

"Nemůžu tvrdit, že bych vám to měl za zlé," řekl Hopalong a odehnal z Topperovy šíje velkou mouchu. "Tohle místo vám patří?"

Obličej muže ztvrdl. "Přesně tak! Spravujeme ho a nestojíme o žádný trable. Umíme si poradit s každým, kdo by nám je chtěl způsobit, takže raděj padejte odtud!"

Rig Taylor přivedl koně. Pohlédl zpříma na čtveřici. Jednou rukou svíral uzdu a druhou měl volně položenou na stehně. Vypadal odhodlaně a ve střehu. Hopalong vrhl na plavovlasého mladíka krátký uznalý pohled. "Možná," nadhodil Taylor, "vy, hombres, nestojíte o trable. My taky ne, jenže se tu po nás už střílelo a stejně nás to nezastaví. Hledáme ranč, který by se měl na tomhle místě nacházet, a nedáme si pokoj, dokud ho nenajdeme."

"Ne v těchto končinách!" Muž s hranatou bradou pobídl kolem svého koně o krok kupředu a jeho ruka byla uvolněná a připravená. "Tohle jsou pastviny Boxu T. Pět mil třemi směry a dvacet mil na sever, to všechno je Box T, takže zmizte a už se nevracejte!"

"Opravdu? Mám dopis, ve kterém se píše..."

"Taylore..., " přerušil jej Hopalong. "Dejte mi šanci položit těmto gentlemanům pár otázek, než začneme natahovat kohoutky."

Taylor se na okamžik zatvářil překvapeně, pak ustoupil. "Dobrá, ptejte se jich."

"Vy dohlížíte na Box T?" zeptal se Hopalong mírně.

"Správcem Těčka je Bili Saxx, ale já jsem jeho zástupce. Jmenuju se Vin Carter!"

"Kdo je majitelem Boxu T?"

"Plukovník Justin Tredway."

"Díky," řekl Cassidy suše. "Řekl bych, že na to, že nestojíte o trable, jste zbytečně nedůtklivý. Kde najdu toho Tredwaye? Na Boxu T?"

"Pokud nebude tam, najdete ho v Mansion House v Kachině," řekl Carter s nevolí, "ale nezkoušejte ho oblafnout. Na nic vám neskočí a dovede být pěkně nepříjemný."

Rig Taylor se neochotně vyhoupl na koně a následoval Hopalonga. Odjížděli zády ke čtveřici, která je pozorovala. Taylor zuřil a oči mu blýskaly rozhořčením. "Myslel jsem, že budete na mé straně," řekl.

"Proč?" obrátil se k němu Hopalong s úsměvem. "Proč se slepě vrhat do přestřelky? K čemu by nám byla? Mrtvý nebo zraněný byste slečně Blairové nebyl k ničemu. Copak nebylo dost zřejmé, že právě k tomu nás chtěli dohnat? Na poctivé honáky se mi zdáli být trochu moc naježení. Tam, kde jsem jezdil, si honáci, když se potkají na pastvinách, vyměňují historky a tabák, ale tihle hombres hned sahali po pušce."

Přílišná vznětlivost těch mužů skutečně vzbudila Hopalongovo podezření. Jestliže Pete Melford tvrdil, že PM je tady, tak to nebylo žádné plané blouznění. Co se týče orientace, byl Pete odjakživa puntičkář, a pokud si Box T přivlastnil jeho pozemky, což se zdálo být docela dobře možné, pak si ti muži pohlídali každého, kdo by se na nich podezřele rozhlížel.

"Myslíte si, že to oni na mě stříleli?" zeptal se Rig náhle.

"Pochybuji. Mohli to být oni, ale pravděpodobnější je, že to byl někdo jiný. Kdyby vás ta kulka zasáhla, mohlo by to být vydáváno za

nehodu. Zbloudilá kulka lovec, který se pořádně nepodíval na to, co střílí, vysvětlení by se vždycky našlo."

Přitáhl Topperovi uzdu, aby se vyhnul stružce zařezávající se do půdy. "Rozhlížíte se tu už dlouho?"

"Přes týden. Je to divné. Kopce, řeky, město, všechno přesně odpovídá popisu. Jediné, co chybí, je ten ranč."

"Možná to je ten důvod, proč se vás pokusili odstranit. Třeba to místo upravili tak, aby obstálo při povrchní prohlídce, ale když jste se tam stále vracel, začalo jim to dělat těžkou hlavu."

"To zní logicky, ale rád bych věděl, kdo na mě střílel."

Hopalong zavrtěl hlavou. "Nemám zdání. Bud' jsou ve hře dvě bandy, anebo jen jedna, vedená zatraceně chytrou hlavou. Pochybuji, že tihle chlapi vůbec věděli o tom výstřelu."

"Něco na tom je." Taylor ukázal na vysoký topol. "Jedna věc je jistá ten dům tam nikdy nestál. Ten strom měří čtyřicet stop a tři roky by mu nestačily na to, aby vyrostl do takové výšky! Vůbec se mi nelíbí, že teď budu muset Cindy říct, že nemá žádný ranč."

Od místa údajné polohy ranče do Kachiny to bylo deset mil, které ti dva ujeli téměř beze slova, každý ponořen do vlastních myšlenek. Prvních pět mil stezky vedlo opuštěnými pastvinami, porostlými osamělými stromy. Pak projížděli asi půl míle kaňonem s vysokými úbočími. Když se konečně dostali na cestu vedoucí k městu, jelo se jim lépe, neboť vedla prérií a byly z ní odstraněny kameny.

Hopalong zastavil Toppera a kývnutím ukázal na dávno neužívanou úzkou klikaticí se stezku, vedoucí do houštiny a pak nahoru do kopců. "Kampak vede?"

"Slyšel jsem o ní," přiznal Taylor. "Vede do starého hornického tábora za kaňonem Komínové řeky. Dneska se tam ale už nikdo nedostane, protože starý most přes kaňon se zřítíl a v táboře už roky nikdo nebyl. Za ním je velká plochá hora. Říká se jí Babylonská plošina nebo Babylonské pastviny. Prý na ní straší."

"Straší?"

"Jo. Žije tam nějaká sekta. Lidi v Kachině se jich bojí. Před pár lety se tam kdosi vydal tehdy most ještě stál. A našel tam nahoře několik mrtvých chlapů, nikdo neví, na co umřeli. Tři nebo čtyři byli horníci z toho tábora a alespoň jeden z nich pocházel z jakéhosi bra-

trstava z té hory. Měl na sobě hnědý hábit, jaký nosili kněží za starých časů. Žádný z nich na sobě neměl žádné známky násilné smrti. Ten chlapík odtamtud uháněl jako pominutý."

"A říká se, že tam straší?"

"Přesně tak. Prý jsou tam nahoře někdy vidět divný světla. A taky tam prý bývala moc dobrá tráva."

Hopalong se v myšlenkách vrátil k dopisu Petea Melforda, který jej našel až s příliš velkým zpožděním. Bylo nepochybné, že Pete měl důvod obávat se, že mu hrozí nebezpečí a že jeho neter přijde o majetek. Proto prosil Hopalonga o pomoc. Dopis však přišel pozdě, Peteovi se už nedalo pomoci a otázkou bylo, zda není už příliš pozdě i na to, aby pomohl Cindy Blairové. Ale možná by se o to mohl pokusit.

Jaké má důkazy, že tady něco neklape? Především Pete sám byl nejlepší zárukou, neboť to byl praktický člověk, který neměl ve zvyku fantazírovat. Pokud tvrdil, že mu patří ranč, tak to byla pravda. Nikdo, kdo jej znal, by o jeho slovech nepochyboval. A dále, každý sice může být shozen z koně, avšak v případě Petea bylo něco takového nanejvýš nepravděpodobné. Byl ztělesněním opatrnosti. Za celý svůj život zkontroloval koní, i těch nejdivočejších, a přesto nikdy neutrpěl jediné zranění. A ke svému ježdění si vždy vybíral mírná, dobře vycvičená zvířata.

Dalším faktem bylo, že Pete byl naživu ještě v době svého návratu na ranč. Důkazem byl jeho vlastní dopis. Což dokazovalo, že pisatel dopisu Cindy buď lhal, nebo neměl pravdivé informace.

"Poslyšte," navrhl Hopalong Taylorovi, "půjdete do Mansion House. Motejte se kolem baru a mějte uši nastražené. Všechno, co zaslechnete, pro nás může být užitečné. A přitom nenápadně sledujte plukovníka Tredwaye, pokud se vám naskytne příležitost. Neoslovujte jej, jen zjistěte, kde pobývá a s kým se přátelí. Zdá se, že mu patří tenhle kraj, a nějak musíme začít. Já se mezitím pustím do vlastního pátrání. Mám pár nápadů, které bych si rád prověřil."

Hopalong zavedl Toppera do nájemní stáje, vyšel ven, nadechl se chladivého večerního vzduchu a prohlížel si město.

Kachina se rozkládala na okraji nevelké roviny rozprostírající se mezi kopci porostlými zelenými křovinami. Žily zde asi dvě stovky

lidí a většina budov zářila novotou. Bylo zjevné, že město tu vyrostlo teprve během posledních několika let. Nacházelo se zde však i několik starších stavení, například právě stáj, před níž Hopalong stál. Byla postavena na severní straně města a za ní se rozkládaly ohrady. Na levo od stáje byl úzký průchod a vedle něj hokynářství, kancelář právníka a sídlo městského doktora. Dále pak dva obytné domy, další obchod, hotel Mansion House a za ním dopravní kancelář.

Na jižní straně ulice se proti hotelu nacházel saloon Elk Horn a na východ od něj se táhla řada budov s falešnými fasádami, z nichž jedna byla prázdná, další byla kancelář místního prubíře, pak dílna obuvníka a opraváře koňských postrojů, kovárna, lokál Roundup Saloon a přímo proti stáji hostinec Chuck Wagon. Za ním se táhla dlouhá budova noclehárny pro ty, kdo si nemohli dovolit jakýs takýs luxus hotelu Mansion House či z pouze jim známých důvodů dávali přednost jistému stupni anonymity.

O koně se staral nahrbený muž s vyhublým obličejem. Když skončil, vyšel na ulici a zapálil si dýmku. "Tohle město není moc velké," poznamenal Hopalong. "Jste tu už dlouho?"

Stařík zavrtěl hlavou. "Nikdo tu nejní dlouho. Je to nový město... Založil je vlastně plukovník Tredway. Za starých časů stávalo městečko za kaňonem Komínový řeky a plukovník Tredway k němu postavil cestu a dodával tam zboží. Pak důl zkrachoval a městečko zaniklo. Tehda už ale měl plukovník Tredway rozjetejch víc obchodů a založil si svoje vlastní město tady. Postavil tu hotel a pár dalších baráků."

Muž neurčitě ukázal rukou na okolní budovy. "Přišel jsem sem, když to tu stavěli. Povídalo se, že asi půl míle odsad' se našlo zlato. Vyrojilo se nás tu jako much. Trochu zlata tam fakticky bylo, ale žádná sláva. Koupil jsem si pár koní a začal je pronajímat. Převážuje se tu spousta zboží, povozy projíždějí skrze nás do dalších táborů. Plukovník si na přepravě zboží nadělal majlant."

Hopalong se ohlédl na stáj. "Tahle budova vypadá docela staře," nadhodil.

Stařík přikývl. "Byla tu, už když se tu zakládalo město. Povídá se, že se tu potloukala nějaká banda ničemů. Já o ní nic nevím. Když sem přišel, stálo tu akorát pár opuštěnejch baráků."

"Slyšel jste někdy o muži jménem Pete Melford? Nebo o ranči PM?"

"Melford? To jsem nikdá neslyšel." Starý muž se zamyslel. "V Kachině nikdo toho jména nikdá nežil. Nebo se tu aspoň nezdržel."

"A co Sipapu?"

"Jo, to je to místo, co jsem zmiňoval. Už pár roků je to než město duchů. Kdysi tam stavěl dostavník a dovážel poštu, pak se ale zřítíl most a oni změnili trasu."

Hopalong sledoval, jak se na závětrnou stranu hor a na východní stranu ulice snášejí stíny. Večery v těchto končinách byly příjemně chladné a rostla tu dobrá tráva. Není divu, že se tu Peteovi zalíbilo a usadil se tady. Pete se vyznal. Někde v okolí po sobě musel zanechat svoje stopy. Byl to člověk s ustálenými zvyky a Hopalong jej znal dost dlouho na to, aby mu jeho zvyky byly důvěrně známé. Pete byl od přírody puntičkář. O svoje věci se pečlivě staral a měl je rád na svém místě. Taky to byl člověk, který počítal se všemi eventualitami a byl na ně připraven. Možná se dokonce připravil i na tuto.

Pak ho napadlo něco dalšího. "Co víte o Babylonských pastvinách?" zeptal se znenadání.

Na reakci, která následovala, nebyl připraven. "O těch vůbec nic nevím!" Muž se zatvářil nevlídně a hlas mu skřípal. "Nechci o nich nic vědět. To nejni místo pro lidi ani pro zvířata a vy byste se na ně neměl vyptávat!"

"Jen mě to tak napadlo," utrousil Hopalong ledabyly. "Slyšel jsem, že je tam dobrá pastva."

"Dobrá?" muž k němu vzhlédl. "To je dost možný. Najdou se tací, co povídají, že to tam bejvalo dobrý. Tráva prej tam bejvala vysoká a nejspíš je doteďka, ale to místo je zlý, synu. Je skrz naskrz zkažený a nemá cenu tam šmejdit. Nic dobrýho by z toho nepošlo. Esli si dobrej křesťan, poslechni starýho muže a drž se od toho místa co nejdál!"

Hopalong zvedl svůj tlumok a vydal se ulicí k hotelu Mansion House. Něco se přece jen dozvěděl, přestože nic z toho se netýkalo Petea Melforda, alespoň přímo ne. Pete se však ve svých dopisech nikdy nezmiňoval o Kachině a je možné, že jej tu ani neznali. U člověka, který tak lpěl na svých zvycích jako Melford, by nebylo nic

překvapivého, kdyby si navykl jezdit pro zásoby rok co rok do jediného místa.

Mansion House byla rozlehlá obdélníková budova. Přízemí bylo vystavěno z kamene, horní patro ze dřeva. Na ulici vedlo široké průčelí, z něž polovinu zaujímal hotel a druhou saloon, patřící stejnému majiteli. Hopalong vyšel po čtyřech schodech na verandu, kde sedělo několik povalečů. Bez zájmu si jej změřili pohledem.

Vstupní hala byla široká a panovalo v ní přitnutí. Stálo v ní několik kožených křesel a pohovka z černé kůže. Místnost střežil párek losích hlav a hlava grizzlyho. Za vysokým pultem bylo vidět prkno s háčky, na kterých byly zavěšeny klíče. Na pultě ležela rozevřená kniha hostů.

Hopalong se chopil pera a vepsal do řádku pod Cindy Blairovou jméno Scot Cameron. Číslo jejího pokoje bylo čtrnáct a všiml si, že klíč na háčku není, takže byla zřejmě ve svém pokoji.

Recepční byl černooký muž s nažloutlou pletí a vychytralým, vševědoucím pohledem. Na cedulce stojící na pultě stálo K. EVE-NAS, ředitel. Vstal, nahlédl do registrační knihy a pak podal Hopalongovi klíč. Měl číslo osmnáct. "Bude to za dva dolary," řekl se samolibým úšklebkem. "Platí se hotově předem."

Hopalong Cassidy mu podal dva dolary a pak se zeptal: "Kde se tu dá najíst? Ten hostinec tam dole je jediné místo, kde se dá sehnat něco k snědku?"

Recepční přikývl. "Tak jest, ale jídlo je dobré. Jen počkejte zítra v poledne. Půl města se tam seběhne, až zazvoní na triangel. Je to u nás největší společenská událost dne."

"Pěkný hotýlek," nadhodil Hopalong. "Komupak patří?"

"Tredwayovi," odvětil recepční a zatvářil se kysele. "Patří mu tady kolem všechno."

"Inu, když sem dorazil, zřejmě tu byla spousta volné půdy," poznamenal Hopalong. "Když to jednomu pálí a jde si za svým, má velké možnosti."

Recepční na něj vrhl vychytralý pohled. "Anebo když je dost tvrdý," řekl. "Věřte mi, dneska už to není tak lehké. Tredwayovi patří tady v okolí všechno, na co se podíváte. Vsadím se/ dodal nevražlivě, "že se nenechal jen tak něčím zastavit."

"Někteří jdou na věc z téhle strany." Hopalong Cassidy chvilku vyčkával v naději, že recepční ještě něco dodá. "Třeba se nám taky jednoho dne začne dařit."

Recepční se narovnal a jeho pohled ztvrdl. "Nevím, jak vy," řekl, "ale mně se už zadařilo! Jednou ze mě bude boháč."

Nic víc už neřekl a Hopalong po chvíli zvedl ze země svůj tlumok a vydal se ke svému pokoji. Když se ohlédl, klečel recepční v koutě za pultem. Copak tam asi dělá? Že by mu něco upadlo?

Zatímco se Hopalong myl a holil, zvažoval důkladně svoji situaci. Mnoho se toho nedozvěděl, ale stále víc mu bylo jasné, že tohle je Tredwayovo město. Vyplatí se mu, když nebude budit moc pozornosti.

Rig Taylor mu dělal společnost jen na kraj Kachiny, ale do města vjeli každý zvlášť. Od té chvíle už honáka nespátil.

Ranč Petea Melforda zmizel, se vši pravděpodobností se rozplynul v moři Tredwayových pozemků.

Teď bylo nejdůležitější vyzvědět, kdy se Tredway objevil v Kachině a co tu dělal. Bylo by také zajímavé dozvědět se, odkud pochází. Na něco takového nebylo zvykem se na Západě vyptávat. Hopalong také neměl v úmyslu nikomu takovou otázku položit. Existují jiné způsoby, jak to zjistit.

Byl v Kachině cizí a těžko by zdůvodňoval delší pobyt ve městě; kdyby si však našel práci jako honák, měl by šanci dozvědět se mnohem více. Ano, honák přímo na Tredwayově Boxu T. Při tom nápadu se ušklíbl. Vlastně proč ne? Bude mít příležitost ledacos si vyslechnout a projezdit celý ranč.

v rohovém apartmá hotelu, které bylo nejdále od ulice, plukovník Tredway právě otevíral dveře svému předákovi Billu Saxxovi.

Saxx byl velký, drsný, dohněda opálený chlap. Byl pohledný, působil zdatně a v okolí jej znali jako obchodníka se zbraněmi. Měl dobré vůdcovské schopnosti a lidi pod sebou ovládal spojením tvrdosti a mazanosti. Naprosto mu chyběl soucit i svědomí a v rukou Tredwaye byl velmi účinným nástrojem. Oba muži si výborně rozuměli a ze všech těch, kdo měli povědomost o tom, co se děje kolem Kachiny, byl Saxx jediný, jenž si uvědomoval skutečný rozsah činů, do nichž byl Tredway zapleten, a úlohu, jakou v nich hrál. Avšak ani

Bili Saxx neznal počátek příběhu a všechny motivy, které Justina Tredwaye hnaly kupředu.

"Carter a pár hochů dnes narazili u Picket Forku na dva hombres."

Tredway na informaci nijak nereagoval. Očekával ji od chvíle, kdy Cindy Blairová a Rig Taylor dorazili do města. Ovšem dva muži?

"Jedním z nich byl Taylor. Kdo byl ten druhý?"

"To zatím nevíme. Není odtud. Jel na běloušovi. Carter říká, že to byl nejpěknější kůň, jakýho kdy viděl. Rig už vytahoval pistoli, ale ten druhý hombre ho zarazil. Taylor tvrdil, že na něj někdo střílel."

"Střílel? Zřejmě se jen pokoušel kalit vodu," prohlásil Tredway ledabyly. "Kdo by na něj střílel?"

Saxx se zamračil. "Taky jsem se divil. Trochu mi to dělá starosti. Nemám rád, když se tu děje něco, o čem nic nevím."

"Ani já ne," řekl Tredway suše. "Zjisti, kdo je ten cizinec a co tu dělá. Chci to vědět co nejdříve. Taylorovi dejte zatím pokoj. Pokud si začne sám a poskytne některému z hochů dobrou záminku, to je něco jiného, ale chci, aby si začal sám. Rozumíš?"

Saxx přikývl. "Jasně. Povím to Carterovi." Chvilí váhal. "Eckerman byl včera v noci dál na východě. Zase viděl nad Křovinovým vrchem světlo. Moc rád bych si tam někdy vyjel. Tyhle Babylonské pastviny vždycky probouzely moji zvědavost."

"Saxxi!" Statný předák sebou trhl a překvapeně pohlédl do Tredwayovy sinalé tváře. "Drž se od toho místa co nejdál! Ať tě ani nenapadne se k nim přibližovat. Rozumíš?"

"Jasně, šéfe."

Bili Saxx se za dveřmi zastavil a ubalil si cigaretu. Babylonské pastviny. Co tam jen může být, že z toho má ten staroch plné kalhoty? Bylo přece jasné, že měl strach, příšerný strach. Za celou dobu jejich spolupráce Bili Saxx nikdy neviděl Tredwaye takhle vylekaného.

Co na Babylonských pastvinách jen nahání tomu muži takovou hrůzu?

2. kapitola

HOPALONG SI HLEDÁ PRÁCI

Hopalong Cassidy vstal příštího rána časně a zvolna posnídal. Riga Taylora nikde neviděl. Navazoval rozhovory s různými lidmi a pokaždé to dopadlo tak, že se dlouze rozpovídali a Hopalong se ukázal jako skvělý posluchač.

Okolí Kachiny bývalo místem, kde za starých časů zastavovaly kolony vozů mířících na Západ, ale to se změnilo během války mezi státy. Na významu mu dodala zase až přeprava zboží a taky blízké doly. Opakované menší zlaté horečky a naleziště stříbrné rudy sem přilákaly pár desítek mužů. Žádný z nich nezbohatl, avšak zásobování dolů bylo odrazovým můstkem Tredwayova podnikání v přepravě nákladů.

Město zásobovalo kromě dolů na severu a jednoho rýžoviště zlatá také ranč Box T a několik menších usedlostí. Jelikož město vzniklo z větší části ve spojitosti s Tredwayovým přepravním podnikáním, jen málo zdejších obyvatel tu žilo déle než tři roky.

Jakkoli se Hopalong snažil náhodnými poznámkami vyzvědět více, nikdo nevěděl nic o rančích, které tu byly před Boxem T, a nikdo se rovněž nezmiňoval o Peteovi Melfordovi. Přesto byl Hopalong přesvědčen, že musí existovat někdo, kdo Petea Melforda znal a věděl o existenci jeho ranče.

Chvilí postával na schodech hotelu, pak se usadil a předstíral dřímotu. Zpod přivřených víček sledoval, jak se otevírají obchody a lidé se pouštějí do své každodenní práce. Obličeje se mu začínaly propojovat s konkrétními místy. Všimal si více starých lidí než mladých a vrýval si každého z nich do paměti, aby s ním někdy později zapředel řeč.

Celá ta záležitost vykazovala všechny známky toho, že byla chladně a uvážlivě naplánována. Taková akce nebyla na Západě právě obvyklá a do značné míry prozrazovala, jaký charakter se ukrývá v jejím pozadí.

Jak tak seděl na schodech, najednou za sebou zaslechl kroky jezdeckých holínek a hlas, který říkal: "Pověz Vinovi, že s ním chci mluvit. Budu v Elk Hornu a je to důležité"

"Jistě, šéfe." Muž zaváhal. "Mluvíš s Eckermanem?"

"Jo, mluvil."

"To, co viděl na Křovinovém vrchu, mu nahnalo pořádný strach."

"Je to strašpytel!" reagoval drsný hlas nesmlouvavě. "Vyplaší se jak zajíc při každém šustnutí."

"Možná, ale já sám bych nechtěl ani kousíček těch Babylonských pastvin. Možná tam fakticky nic není, ale říká se, že není kouře bez ohně."

"Vykašli se na to, Presi. Nikdo po tobě nechce, abys tam jezdil. Naopak, starej si přeje, abysme se těm končinám vyhýbali. Řek bych, že má sám pořádně nahnáno."

"Plukovník? Myslel sem, že ten se nebojí ani samotnýho d'ábla!"

"Najdi Vina a pověz mu, že s ním chci mluvit."

"Dobrá, Bille. Už letím."

Hopalong tiše seděl a sledoval, jak se muž vzdaluje. Pres byl podsaditý chlapík, který se při chůzi nápadně pohupoval v kolenou. Nad límcem košile se mu vlnily špinavě blond vlasy. Šaty měl obnošené, ale jeho zbraň se zdála být ve výborném stavu. Pouzdro i opasek byly očividně čerstvě naolejované.

Čekal, až se vzdálí i muž za ním, ten to však zřejmě neměl v úmyslu. Cassidy si byl stále více vědom jeho pohledu, který se mu zavrtával do zad. Předstíral trhnutí, jako by se právě probudil z dřímoty, postavil se a se zívnutím se protáhl. Otočil se a spatřil za sebou mohutného muže.

Bili Saxx měřil více než šest stop a pod těsnou košilí se mu rýsovala statná hrud'. Byl to pohledný chlapík, světlovlasý, se širokým obličejem a tenkými rty. Měl velké mozolnaté ruce a dvě pistole. Pažba levé pistole byla natočena kupředu, zdánlivě proto, aby ji pravačkou snadno vytáhl. Hopalong Cassidy však nevěřil žádným zdáním.

Saxx na něj upíral ledový pohled svých šedých očí. "Cizinec?" chtěl vědět.

"Jo, přesně tak," usmál se Hopalong. "Jmenuju se Cameron. Na kterém ranči děláte?"

Bili Saxx si jej minutu prohlížel, než odpověděl. "Box T," řekl konečně.

"Nepotřebujete honáka?"

Saxx si jej prohlížel o poznání déle. "Možná by se nám dobrý chlap hodil."

"Jezdil jsem u Shangaie Pierce, Johna Slaughtera anaXIT"

"To byly dobrý ranče." Saxx si jej dál prohlížel. "Znáte tu někoho?"

"Jednoho hombre. Potkal jsem jej za městem a zdá se, že taky není zdejší. Jmenuje se Rig Taylor."

Saxx v duchu zpozorněl. Pak musí být tohle ten... "Ale? Takže vy jste ten hombre, kterýho včera nachytali mí hoši? Slyšel jsem o tom."

"Tak to byli vaši hoši?" Hopalong pokrčil rameny "Netušil jsem, ke komu patří, ale měl jsem obavy, aby si neudělali falešné závěry. Jel jsem krajinou, když jsem zaslechl koně a pak jsem zahlédl někoho ukrytého v trávě. Chystal se střílet po muži, který se procházel před ním. Vystřelil jsem dřív, abych jej vyplašil."

Saxx se zahleděl přes ulici. Pak se tedy skutečně někdo pokoušel zabít Taylora? Kdo ale? A proč? popuzeně potřásl hlavou. "Udělal jste správnou věc," řekl, "to ale neznamená, že se vždycky vyplatí strkat nos do věcí, po kterých vám nic není. Už jste někdy honil dobytek v křoví?"

"Jistě." Hopalong si posunul klobouk do týla. "Vyrůstal jsem v kraji Big Bend. Potřebujete honáka?"

"Pro honáka je tu spousta práce. A v křovinách se potlouká zdivočelý dobytek, kterému se nechce ven."

"Je to nevděčná robota, ale jestli o mě stojíte, jsem vám k službám." Zaváhal. "Co kdybyste mi platili od kusu? A přenechali mi celý tenhle úkol?"

Bili Saxx chvíli přemýšlel. To by mohlo být nejlepší řešení. Honění dobytka v hustém křovinatém porostu si užil sám víc, než mu bylo milé, a vyhýbal se té práci, jak jen mohl. Člověk by tam v těch křoviscích při pronásledování zaběhlých kusů snadno přišel o oko. A kromě toho tak alespoň odklidí toho chlapíka z cesty. Pokud se bude chtít nechat platit od kusu, bude se mít co otáčet, aby si něco vydělal.

"To vám nemůžu slíbit. Musím si nejdřív promluvit s plukovníkem." Široce se usmál. Nejhorší starost má z krku. "Buďte někde

poblíž, Camerone. Promluví si s plukovníkem. Myslím, že si plác-neme."

Když Saxx odkráčel, Hopalong začal horečně přemýšlet. Mezi dobyt看 skrývajícím se v křoví se určitě najdou nejrůznější značky. Možná se dokonce najde pár býků z ranče PM. Věděl, že zatoulaný dobytek dokáže přebývat v houštinách i několik let, když najde vodu a dobrou pastvu. A navíc bude sám v křovinách dobře ukrytý a bude moci nerušeně pátrat po tom, co zajímá jej, aniž by někdo poznal, že to není jen dobytek.

Najednou jej něco napadlo. Když sem přijížděl, všiml si na kraji města tábořiště kolem krytého vozu a velkého psa, který před ním ležel.

Sešel po schodech na ulici a svižně kráčel k okraji města. U ohrady odbočil, sešel po hrázi dolů k potoku, kde na louce stíněné vrbami rostla šťavnatá tráva. Nedaleko spatřil krytý vůz a několik volů. Na vrbách se sušilo vyprané prádlo a na ohništi se vařilo něco v hrnci.

Velký černobílý ovčácký pes se dal do zuřivého štěkotu. Hopalong se nedal zastrašit a šel dál. "Ahoj, chlupáči," řekl tiše. "Na mě nemusíš štekat. Já jsem tvůj kamarád."

Hafan si jej nedůvěřivě měřil, znovu se rozštěkal, ale už s menší jistotou, pak se k němu přiblížil a zvědavě mu očichal ruku.

Nad hrcem se skláněla žena s mírnou tváří, a když spatřila přicházet Hopalonga, napřímila se. Založila ruce v bok a kývla na něj. "Chtěl jste mluvit s mým manželem?"

Zpoza vozu se vynořil velký ramenatý starší muž a upřel na něj zkoumavý pohled. "Co pro vás mohu udělat, cizince?"

"Jen jdu tak kolem," utrousil Hopalong ledabyle, neboť muž měl pohled mazaného obchodníka, který nečeká, že příchozí vyrukuje se svou záležitostí ihned. "Přijeli jste z východu?"

"Z Missouri." Muž opravoval postroje. "Přezimovali sme v Santa Fe a máme namířeno do Oregonu."

"V Santa Fe jsem byl." Hopalong si dřep l a rozhlédl se po tábořišti. Dělal o na něj dobrý dojem. Muž vypadal schopně a jeho žena rovněž, vůz i dobytek byly v dobrém stavu, zařízení jejich domác-

nosti jevílo známky šetrného a pečlivého zacházení. "Cestování leze do peněz," nadhodil.

Ženinou tváří přelétl starostlivý stín.

"Svatá pravda," odvětil muž, "ale my to nějak zvládnem. I když," dodal a zamyšleně pohlédl na

Hopalong Cassidyho, "nějaká práce by nám pomohla."

"Je ten pes dobrý hlídač? Umí nahánět dobytek?"

"Shep?" Muž se zasmál. "Pane, to je nejlepší pastevecký pes, jakýho sem kdy poznal. Je skvělý při shánění ovcí, dobytka i koní. Nejvíc zkušeností má ale s dobytkem."

"Prodal byste mi jej?" nadhodil Hopalong nejistě. "Líbí se mi."

"Ne." Muž zaváhal. "Není na prodej. Patří do naší rodiny. Má žena na něm lpí. Je dobrým společníkem a má odhad na lidi."

Muž vytáhl dýmku a nacpal si ji. "Mohl byste si mě najmout," nabídl. "Budete mít psa i pomocníka..."

Hopalong se nad jeho nabídkou zamyslel. Pokud mu Tredway svěří shánění dobytka zaběhlého do křovin a cena od kusu bude dobrá, pak si tohoto muže i se psem najme. Společně se jim bude dobytek dobře nahánět. Hopalong pracoval kdysi se psem v Texasu. V houštinách udělá dobrý pastevecký pes práce za tři honáky.

Najednou ho něco napadlo. "Už jste v tomhle kraji někdy byl?"

Muž zvedl hlavu a pátravě se na Cassidyho zadíval. "Ne," řekl konečně, "nikdy předtím jsem tu nebyl."

Hopalong dál nenaléhal, ale něco v mužově chování ho nutilo pochybovat o pravdivosti jeho odpovědi. Jinak se mu ale ten chlapík zamlouval. Byl přímý a vypadal schopně a jeho žena se mu taky zdála charakterní.

Zvedl se z podřepu. "Jmenuji se Cameron," řekl, "a myslím, že si plácneme. Jestli si to nerozmyslíte, dám vám vědět do zítřejšího rána. Souhlasíte?"

Muž přikývl. "Jmenuji se Pike Towne. Dejte nám vědět. Budeme pracovat spolehlivě. Práce se nebojím. A nejsem žádný ochlasta," dodal.

Když Hopalong kráčel hlavní ulicí, všiml si, že hostinec Chuck Wagon se začíná plnit lidmi, a uvědomil si, že je čas oběda a že má hlad. Byl tam dole u potoka déle, než si myslel.

Právě když se chystal také vejít dovnitř, spatřil, jak se k němu blíží Rig Taylor. Doprovázela jej dívka v jezdecké sukni, s plochým kloboukem uvázaným pod bradou. Měla rusé vlasy, obličej plný pih, hnědé oči a plné rty. Byla hezká a jezdecký oděv jí slušel.

Rig se zarazil a přikročil ke Cassidymu. "Slečno Blairová," řekl, "toto je Cameron, ten pán, co mi včera pomohl."

Hopalong napřáhl ruku a usmál se. "Těší mě, že vás poznávám, madam. Je příjemné seznámit se s dámou. Jsou tu na Západě velkou vzácností."

Vrhla na něj přímý, pátravý pohled. "Těší mě, pane. Rig mi pověděl, že jste mu včera zabránil v přestřelce. Děkuji vám. Nic takového si zrovna teď nemůžeme dovolit."

Cassidy přikývl. "Když jsem byl mladý, taky jsem měl horkou hlavu, ale rvačka nikam nevede. V běhu na dlouhou trať vyhrává chladný rozum, a ten vyhraje i vaši věc, věřte mi, slečno Blairová."

"Vy si tedy nemyslíte, že mi Pete Melford lhal? Nebo že si jen něco namlouval? Domníváte se, že mu opravdu patřil ranč?"

"Jsem o tom přesvědčen," prohlásil Hopalong pevně. "Ale na vašem místě bych nějakou chvíli o svém přesvědčení pomlčel. Porozhlédněte se tu, najdete si přátele a mějte oči i uši otevřené. Tímto způsobem se můžete dozvědět mnohé."

Například," dodal, "většina lidí ve městě sem přišla až po smrti vašeho strýce. Může tu však být někdo, kdo o něm ví všechno, kdo z nějakých důvodů pobýval v tomto kraji, ještě než byla postavena Kachina, nějaký traper nebo obchodník. Pokud se nám podaří někoho takového najít, bude to dobrý začátek."

Vážně přikývla. "Děkuji vám za vaši pomoc."

Hopalong čekal, až zajdou do hostince, a právě když se je chystal následovat, zarazil se. Na rohu budovy stál muž a upřeně hleděl za Rigem Taylorem. Byl hubený, nahrbený a z otevřeného pouzdra mu trčel staromódní kolt značky Walker. V jeho upřeném pohledu bylo cosi vlčího.

Hopalong Cassidy zachmuřeně svažil obočí. Bylo to jeho první setkání s Totem Brownem.

Udělal krok dozadu, sundal z hlavy klobouk a začal jím oprašovat svůj oděv. Přitom po očku pozoroval podivného muže. Ten po-

čkal, až Rig Taylor zajde do hostince, a pak přešel na druhou stranu ulice a vstoupil do saloonu Elk Horn. Pohyboval se trochu toporně, jako by jej bolelo v boku. Hopalong zašel za roh, u kterého se vynořil Tote Brown. Byl tam uvázaný šedohnědý kůň, vychrtlé zvíře s vypálenou značkou Star B na plecích.

Zamyšleně si prohlédl koně, a když už se chystal odejít, zarazil se a povytáhl z odloženého pouzdra pušku. Byla to neobyčejně dobrá puška. Hopalong ji zasunul zpět do pouzdra a vrátil se na hlavní ulici, kde se usadil do stínu markýzy, odkud mohl pozorovat saloon Elk Horn.

Najednou někdo rozrazil dveře lokálu dokořán a v nich se objevil Vin Carter. Okamžitě si všiml Hopalonga a zpražil jej pohledem, který ho měl zastrašit. Zvolna sestoupil ze schodů, a přecházel na druhou stranu ulice. Hopalong si okamžitě uvědomil, že ten muž pil. A co víc, bylo zřejmé, že je v útočné náladě.

Postavil se přímo před Hopalonga a civěl na něj zlýma očima. "Pořád si hraješ na kojnu toho proľhaného cucáka?"

"Taylora? Ten se o sebe umí postarat sám."

Carter si odfrkl. "Včera měl pěkně rudo před očima. Kdybys ho nezarazil, byl by v tyhle chvíli už mrtvěj."

"Pak bys mi měl poděkovat," řekl Hopalong tiše. "Nikdo nestojí o to, aby se tu bezdůvodně zabíjelo. V téhle chvíli byste už mohl být ve vězení."

"Já? Ve vězení?" Carter se chraplavě zasmál. "Je vidět, že jsi tu cizí, Camerone. Plukovníka Tredwaye ani jeho muže si tu nikdo netroufne obtěžovat. My si tu sedláme svoje vlastní koně. Drž sebe i toho cucáka od Boxu T co nejdál, nebo se oba dostanete do pořádnýho maléru!"

"Padej odtud!" Ten hlas byl tichý a ledový jak ocel, obsahoval však v sobě cosi, při čem přeběhl Hopalongovi mráz po zádech a všechny jeho svaly byly okamžitě ve střehu.

"Padej," pokračoval ledový hlas. "Vrať se na Téčko, a jestli nejsi schopn zajít do města, aniž bys tu otravoval lidi, tak tam zůstaň! Jdi!"

Vin Carter ustoupil o krok dozadu a rozčileně mrkal. "Jasně, jasně, šéfe. Jak si přejete!" Prudce se obrátil a pelášil přes ulici ke svému koni.

Hopalong se narovnal. Před sebou měl štíhlého muže o hlavu většího než on sám, elegantního zevnějšku, s bílými vlasy a pečlivě navoskovaným bílým knírem. Oči však měl živé a jejich pohled byl tvrdý. Měl na sobě úhledný šedý oblek. Pokud měl při sobě zbraň, pak nebyla vidět.

"Jsem plukovník Justin Tredway," řekl muž chladně. "Omlouvám se za to, že vás můj muž obtěžoval. Je skvělý pracovník, ale za jistých okolností má sklony k hádavosti. Smím vědět, jaké je vaše jméno?"

"Cameron."

"Ach, vy jste ten muž, o kterém mi říkal Saxx." Ledové oči na něm spočinuly s novým zájmem. "Ten muž, který si troufá vyhnat můj dobytek z křovin." Dlouze si Hopalonga prohlížel a pak odvrátil pohled. "Povím vám, co mám v úmyslu. Ten dobytek je roztroušen na rozloze více než šedesáti mil. Její okraj tvoří poušť a skály, neúrodná pustina. Blíže nám se rozkládají houštiny a trnité hrušně. Jsou tam celé lesy kaktusů vyšších než muž na koni. Skrz některé jejich části se nedá vůbec projet. Je to právě peklo.

Ale žije tam dobytek, spousty dobytka. Nepovím vám kolik přesně. Ale určitě víc než tisíc kusů. Uvnitř křovin se nacházejí rozlehlé pastviny. Nevím kde přesně, nikdo to tady neví, ale indiáni je znali.

Pracovat v tom kraji je zatraceně tvrdá dřina. Loni jsme se o to pokusili a přišli jsme při tom o koně, jeden muž byl nabrán na rohy a dva zranění. Tak jsme toho zatím nechali. Saxx mi říkal, že máte s podobnou prací zkušenosti z Texasu. Dobrá, jestli se vám podaří vyhnat dobytek z křovin, dám vám dolar za každý kus. Nechám na vás, jak na to půjdete, ale dostaňte je ven.

Dolar za kus je dobrá cena, ale chci po vás dokončenou práci. Chci, abyste odtamtud vyhnal všechny dobytek. Rozumíte?"

Hopalong přikývl. Za dolar od kusu to pro něj bude velmi výnosný podnik, zvláště když bude mít k ruce psa a Pikea Towneho. Prvních pár dní bude nejsnadnějších a rychlost, s jakou jim to půjde,

ukáže, kolik si mohou vydělat peněz. "Ujednáno. Přesuneme se tam hned zítra."

"Vás je víc?"

Hopalong přikývl. "Mám jednoho muže a jeho manželku. Bude nám vařit a muž mi bude pomáhat. Kde ta končina leží? Možná je ode mne hloupost, že vám kývnu, aniž bych si ji nejprve prohlédl."

"To je váš problém, pane. Křovinatá oblast začíná na východ a na sever odtud. Projedete skrz Box T a pak se vydáte k Picket Forku, až uvidíte špičku vysoké skály nazývají ji Komínový kopec. Vydejte se směrem k ní, ale až spatříte zelený kopec, vysoký a příkrý, porostlý křovím, stočíte se k němu. To je Křovinový vrch. U brodu projedete přes Picket Fork a ocitnete se na kraji houštin."

"Jak daleko se ta končina rozkládá?"

"Z velké většiny leží mezi Picket Forkem a kaňonem Komínové řeky, ale jak budete postupovat na severovýchod, bude se rozšiřovat. Není to žádná lehká prácička, příteli. Každý cent si budete muset tvrdě zasloužit."

Tredway sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl peněženku. "Tady je čtyřicet dolarů. Nakupte si zásoby a vydejte se na cestu. Sepíšeme hned smlouvu a můj předák Saxx se na vás přijede čas od času podívat, aby se přesvědčil, jak pokračujete." Odmlčel se a zapálil si doutník. "Mimochodem, jestli s tou prací praštíte dřív, než seženete pět set kusů, nedostanete ani cent."

Když Tredway odešel, Hopalong se zamyslel. Velmi dobře chápal podstatu Tredwayovy nabídky. Jakmile se jim podaří shromáždit slušně velké stádo, Tredway se postará o to, aby jim sehnání zbytku dobytka pořádně ztížil, či dokonce by mohl část dobytka odehnat neboje nějakým způsobem donutit, aby odešli. Ale byla to nejlepší šance najít zbylé kusy dobytka z ranče PM, protože jestli existují ještě nějaké původní nezměněné značky, pak budou k vidění tam v tom houští.

Tak jako tak měl v úmyslu nechat se zaměstnat na Boxu T, aby nasbíral co nejvíce informací, ale tahle nabídka byla daleko lepší než obvyklých čtyřicet dolarů za měsíc. Pokud se mu podaří úkol dokončit, vydělá si daleko více a zároveň bude mít dostatek volnosti, aby

kraj projedl křížem krážem a důkladně si prohlédl tu část, kde se měl nacházet ranč PM.

Na pokrytí mzdy jim postačí osmdesát kusů dobytka za měsíc, což dělá necelé tři kusy za den. Jakmile se seznámí s terénem, mohou pracovat docela rychle. Jediný zádrhel bude v tom, aby se Tredway nedozvěděl, jak rychle pracují a jak jsou úspěšní, ale Hopalong Cassidy už tušil, jak to zařídí.

Pike Towne právě přicházel od potoka, když jej Cassidy oslovil: "Naše dohoda platí," řekl. "Dám vám buď čtyřicet na měsíc, nebo čtyřicet procent z celkového výdělku, jestli se nám podaří úkol dokončit. Budeme mít dolar od kusu."

"To je férová nabídka. Beru těch čtyřicet procent, protože mě to bude nutit pracovat tvrději, a pokud úkol nezvládneme, nebudete mi dlužit za víc než za jídlo." Pohlédl na Cassidyho. "Už jste někdy pracoval v hrušňovém lese? Je to učiněný peklo."

"To vím. Ale není to špatná sázka a váš pes nám hodně pomůže. Tredwayovi jsem o něm nic neřekl." Vysvětlil Towneovi podmínky smlouvy s Tredwayem. Za méně než pět set kusů nedostanou ani cent.

Towne pokrčil rameny. "Není žádný hlupák. Pokud se pokusíme začít shánět dobytek, ale nepodaří se nám to, bude divočejší než divá zvěř. Ne že by nebyl dost divoký už teď," ušklíbl se. "A pokud nám to tady Tredway znepríjemní tak, že se nám nebude chtít dál zůstat," dodal ponuře, "pak bude mít všechen pochytaný dobytek a nebude ho to stát ani floka."

"Myslím, že si rozumíme."

Pike Towne se usmál a přimhouřil oči. "Rozumíme. A řekl bych, pane Camerone, že to není poprvý, co jste se nechal zatáhnout do podobný úmluvy. Já taky nejsem žádný pokojový pejsek. Myslím, že dáme plukovníku Tredwayovi drobátko za vyučenou."

"Ale musíme být opatrní," varoval jej Hopalong.

"To budeme," přisvědčil Towne otevřeně. "O tom není nejmenších pochyb. Mezi námi, plukovník Tredway je pěkně vykutálený pán. Nepřišel k svému Boxu T tím, že se pravidelně před spaním modlil. Vy a já umíme zacházet s bouchačkama. Tredway to nemá zapotřebí. Má na to svoje lidi. Jako například Billa Saxxe."

"S ním počítám."

"To byste měl," odvětil Towne tiše, "protože Bili Saxx je zatraceně dobrý střelec. Je tak dobrý jako Wes Hardin nebo třeba Hopalong Cassidy."

Následovalo krátké zaváhání. Proč? Hopalong nedával najevo, že by si ho všiml. Pokud Pike Towne uhodl, kdo je, pak to bylo v pořádku. Pokud to neuhodl, tímhle střelením naprázdno se nic nedozví.

Pak se společně vydali pro zásoby a nakupovali s velikým rozmyslem. Poté se poradili o trase a Towne se vrátil k potoku, aby naložil vůz a vydal se na cestu. Hopalong se za ním díval. Líbily se mu přímé způsoby toho muže, stejně jako lehká chůze a široká ramena. Věděl toho o lidech dost, aby poznal, že Pike Towne je člověk, na kterého je spolehnutí.

V lokále Elk Horn panovalo přitímní a klid. Hopalong se zastavil u stolu a líně začal míchat karty. Při tom si po očku prohlížel těch pár mužů, kteří seděli porůznu v sále. Žádného z nich neznal.

U baru spolu dva muži vedli tichou rozmluvu. Jeden z nich byl stařík skoro šedesátiletý, se zkroucenýma rukama a hustými šedými vlasy. Na nohou měl hornická bagančata. "Páni!" zvolal vesele. "Tady bej vala pěkná divočina! Kolikrát jsem skolil jelena pouhejch padesát yardů od místa, kde právě teď stojíme! Jednoho jsem zastřelil přímo na ulici. Akorát že tenkrát tu stávaly pouhý tři boudy, a ty byly pár roků úplně prázdný."

Do tyhle putyky chodíval tenkrát Ben Hardy a jeho banda. Ben tu tehda pomáhal stavět tu veřejnou stáj. Obchodoval s indiánama a přepadal vlaky. Slušně si vydělával. Pak odešel do Missouri a tam skončil v base.

Měl kolem sebe čtyři pět tvrdejch chlapů jeden byl Černej John, pak lump jménem Diego a pak dva ostrý hochy. Jeden se menoval Purdy a druhej Fan Harlan. Nakonec vocaď odtáhli a teprve hodnou chvíli potom se tudy začaly vozit náklady a todle hnízdo dostalo jméno Kachina..., do tý doby se nemenovalo vůbec nijak."

Nikdo nic neříkal. Hopalong si posunul klobouk do týla a dál líně míchal karty. Ve skutečnosti ale zbystřil všechny smysly. Tenhle stařík byl určitě zlatokop žijící někde v horách, a jestli tu byl někdo,

kdo mu mohl dát informace, které hledal, pak to byl nepochybně tento muž.

"Můžu vás pozvat na panáka, starousedlíku?" zeptal se.

Stařík se obrátil a potěšeně přikývl. "Děkuju. Proti tomu nemám nejmenších námitek."

"Vypadá to," nadhodil Hopalong, když muž se sklenicí v ruce přešel k jeho stolu, "že tu kolem není moc pamětníků. Zajímá mě historie zdejšího kraje."

Zlatokop se posadil. "Pak jsi teda kápl na toho pravýho. O to víc je škoda Dana Croftse. Dan znal všechny starousedlíky, i ty hochy, co pekli s Hardym, a teď je po smrti. Zabili ho."

"Zabili?"

"Jo! Odstřelili ho jako prašivýho psa. A nikdo neví, kdo to udělal."

"Nu, jsem si jist, že máte v rukávě požehnaně historek. Určitě jste znával ty první osadníky ve zdejších končinách."

"Jestli jsem je znal? S prvníma z nich sem tu hledal zlato. Byl jsem tu dřív, než se tu ukázal ten Tredway. Tredway! Já si o něm myslím svý, to si piš, hochu."

"Myslel jsem, že tu byl prvním rančerem," poznamenal Hopalong, "nebo to tak není?"

"Ten?" odfrkl stařík posměšně. "Ani náhodou! Než si pořídil ranč, převážel tu zboží. Před ním tu byli tři rančeři."

Na dolním Picket Forku se usadil Jim Turner se stádem dobytka, který sem přihnal z Texasu. Jim prodal svůj ranč Tredwayovi a odešel na východ."

Hopalong chvíli váhal s další otázkou. "Slyšel jste někdy o Pe-teovi Melfordovi?"

"Melford?" Starý muž se zamračil. "Vzpomínám si na jednoho toho jména. Texasan, že?"

"Přesně tak. Kde měl svůj ranč?"

"Měl ho..." Muž se odmlčel v půli věty a zíral ke dveřím, jako by spatřil ducha.

Hopalong se rychle obrátil. Ve dveřích stál plukovník Tredway. Rysy jeho obličeje jako by byly vytesány z kamene a oči mu planuly hněvem. Byl to jen hněv nebo ještě něco jiného? Že by strach?

"Peaveyi!" oslovil starce ostře. "Rád bych si s vámi promluvil. Nějaký chlápek tu minulý týden tvrdil, že má v úmyslu vás odbouchnout."

Muž na něj ohromeně zíral. "Odbouchnout mě? A proč? Nikomu jsem nikdy neudělal nic zlého."

"Pojďte se mnou," poručil mu Tredway. "Povím vám o tom něco víc." Otočil hlavu k Hopalongovi. "Omluvíte nás, pane Camerone?"

Oba zmizeli zadním východem a Hopalong se zamračil. Bylo vidět, že Tredway sem spěchal. Řekl mu snad někdo, že Peavey si tu pouští pusu na špacír? Nebo vyslechl někdo jeho rozhovor s Hopalongem?

Ať tak či onak, Peavey znal Melforda, ačkoli si na něj vzpomínal jen mlhavě. Kdyby byl Tredway přišel jen o pár minut později, upamatoval by se na něj víc.

Hopalong zamířil ke dveřím a vyšel ven. Před Mansion House stála Cindy Blairová. Automaticky obrátil své kroky jejím směrem. Spatřila jej přicházet a zastavila se. "Nepotkal jste Riga?" zeptala se s úzkostí. "Já jej neviděla už několik hodin a jeho kůň není ve stáji."

"Ne, nepotkal. Možná se vydal na průzkum po okolí."

"Proto si dělám takové starosti. Rig si celou tu záležitost bere přespříliš k srdci. Má pocit, že mě zklamal a že se nás někdo záměrně snaží odradit a vyhnat odtud pryč. Taky mu dělá starosti, že jsem skoro na mizině. Mám obavy, aby nevyvedl něco neuváženého."

"Pochybuji," ujistil ji Cassidy. "Je to velice rozumný mladík, slečno." V rozporu se svými slovy si však taky dělal obavy, protože si vzpomněl, jak snadno Rig vzplál minulého dne. "Když jsem jej včera mírnil, dal si hned říct. Věřím, že si uvědomuje, že pro vás udělá víc, když se bude vyhýbat konfliktům."

Sevřela rty a v očích jí blýsklo. "Rig nedělal nic špatného!"

"Vím, jak to míníte," dal jí za pravdu Hopalong, "ale podívejte se na to z jejich hlediska. Přijdou sem nějací cizinci a začnou se rozhlížet po nejlepších pastvinách a tvrdit, že jim patří. Co byste dělala vy?"

"Jsou to nejlepší pastviny?"

"O tom nepochybuje! Ranč PM, pokud se tam nacházel, ležel mezi Boxem T a Picket Forkem. Široko daleko je tam nejlepší voda a

je jí dostatek. Letos byl suchý rok a v potoce je pořád dost vody. Upřímně řečeno, slečno Blairová, prodejní hodnota Boxu T by byla bez toho ranče skoro nulová." Chvíli váhal. "Budu pracovat na Boxu T."

Rozevřela oči dokořán a pak je podezřívavě přimhouřila. "Vy budete pracovat pro plukovníka Tredwaye?"

"Mým úkolem bude vyhnat dobytek z houští za Picket Forkem. Zrovna se tam stěhuji a myslím, že než úkol dokončím, budu o plukovníku Tredwayovi vědět mnohem více, než mu bude příjemné."

Mlčky zvažovala jeho slova. Může mu důvěřovat? Koneckonců, co o něm vědí? A proč by jim měl vůbec pomáhat?

"Samozřejmě," řekla, "dělejte, co pokládáte za nutné. Možná nám budete právě tak schopen nejlépe pomoci." V jejím hlase však nezaznívala žádná naděje a zněl chladně a odměřeně.

Myslí si snad, že je prodal? Hopalong Cassidy na ni pohlédl a zavrtěl hlavou. "Nedělejte si žádné falešné představy. Vzal jsem tu práci, abych vám pomohl, ale taky potřebuji peníze a tohle je práce, kterou umím. Pokud se někdy vydáte na tu stranu, budeme tábořit severně od Picket Forku poblíž stezky ke Komínovému kopci."

Rozešli se a on se vydal do stájí podívat na Toppera. Když se objevil ve dveřích, podkoní k němu vzhlédl. "Máte nádherného koně, pane."

"Topper je nejlepší kůň, jakého jsem kdy viděl," přisvědčil Hopalong. "Žádný se mu nevyrovná."

"Přesně to o něm říkal i plukovník. Právě tu byl."

"Sám?" zeptal se Hopalong rychle.

"Jo. Většinou chodí sám. Je to dobřej chlap, ale není moc společenský."

Copak se stalo s Peaveyem? Hopalong se spěšně obrátil a odešel ze stájí. Letmé nahlédnutí do lokálu Elk Horn mu napovědělo, že starý zlatokop tam není. Nebyl ani v lokále Mansion House ani v krámě.

"Neviděl jsem ho," prohlásil podomek z Mansion House. "Možná šel do kanceláře Wellse a Fargoa. Měl u sebe trochu zlata."

V kanceláři místního prubíře jej viděli naposledy včera.

Hopalong si začal dělat vážné starosti. Znovu se vydal hlavní ulicí, když tu spatřil, jak se u zadní strany hotelu začíná srocovat hlouček lidí. Prokličkoval kolem projíždějícího vozu a rozběhl se uličkou mezi budovami.

Peavey ležel na zemi na zádech a Hopalongovi stačil jediný pohled, aby poznal, že je mrtev.

"Vypadl z okna," řekl někdo. "Sám jsem to viděl. Zrovna jsem řezal kládu, když se objevil u okna. Položil ruce na okenní římsu a naklonil se, trochu to přehnal, převážil se a padl rovnou na hlavu. Nejspíš si zlomil vaz."

Hopalong poklekl vedle mrtvého. Na hlavě měl ránu a Hopalong rozhrnul starci šedé vlasy, aby ji všichni viděli. Krev kolem rány byla zaschlá.

Nikdo nic neřekl kromě jednoho. "To je mi fuk. Já jej viděl padat!" trval na svém neústupně.

Hopalong beze slova povstal. Jeden z mála mužů v kraji, který mu mohl pomoci, byl mrtev.

3. kapitola

LES PLNÝ TRNÍ

Začínalo svítat a obloha se zbarvila karmínově. Vycházející slunce zlatilo bledé mráčky a nachově zbarvené hory vrhaly na kraj dole temný stín. Hopalong pod sebou cítil pohyby Topperových mocných svalů.

Ranč se rozkládal před nimi a cesta pod kopyty klusajícího Toppera byla dobrá, neboť vedla na Box T. Stezka vedoucí na sever od Boxu T byla užívána jen zřídka, v době shánění stád, kdy sloužila proviantním vozům. Až na ni najede, bude jej až k Picket Forku provázet majestátní silueta Komínového kopce, pod níž se nachází kaňon ležící na druhé straně hrušňového lesa.

Půda tady byla vyschlá a rozpukaná, jen málo zarostlá travou a udusaná kopyty dobytka, marně hledajícího potravu. V paměti se mu vynořila vzpomínka na verš z Izaiáše, který si pamatoval ze školy. Uschne bylina, uvadne tráva, aniž co zeleného bude.

Zelená tráva tu však byla. Viděl ji, hned když se poprvé setkal s Rigem Taylorem. Podél potoka Picket Fork na starém ranči PM bylo dostatek husté zelené trávy. Tredway ten pozemek nutně potřeboval. Nebylo by divu, kdyby byl ochoten krást a zabíjet, jen aby se jej zmocnil a udržel si jej. Pete Melford zmizel a Hopalong byl přesvědčen, že Tredway má prsty i ve smrti Peaveye, přestože nevěděl, jak to zaonačil. Lidé, kteří vypadnou z okna, nemívají na hlavě zaschlou krev. Někdo jej už předtím uhodil do hlavy a pak ho za soumraku nikým neviděn vyhodil z okna.

Topper se zarazil u tmavého křoví a Hopalong jej žertem poplácal po šíji. "Nech těch legráček, chlapče. Mě neobalamutiš."

Bělouš pohodil hlavou a trhnul udidlem. Hopalong se rozhlédl po širých pastvinách a v dálce zahlédl střechy usedlosti. Touhle dobou se už Pike Towne bude blížit k Picket Forku a Tredwayův ranč má už za sebou.

Pozorně si prohlížel půdu pastvin. Tráva byla spasená do té míry, že hrozilo nebezpečí naprostého zničení porostu. Bylo zřejmé, že dobytek byl odehnán na sever někam do okolí bývalého ranče PM, protože na této mrtvé či hynoucí trávě neviděl jediný pasoucí se kus. Přesto vykazovala půda všechny známky vyčerpání, které bylo tak typické pro časně doby ohrazování, než se chovatelé dobytka odnaučili způsobům, kterým přivykli v dobách volně se pasoucího dobytka.

Jakpak je na tom asi Tredway finančně? Odpověď na tuto otázku může být dosti důležitá. Nepokouší se vyhnat dobytek z houštin ve skutečnosti proto, že nemá nic jiného na prodej? Taky by stálo za to zjistit, kolik dobytka prodal v minulosti.

Hopalong vjel na dvůr Boxu T a přímo proti sobě uviděl obytnou budovu, dlouhé nízké stavení se širokou verandou táhnoucí se po celém jejím průčelí. Napravo od ní stála ubytovna zaměstnanců, nalevo stáje, kůlna na nářadí a kovárna. Za stodolou byla vidět ohrada pro koně.

Jediný muž v dohledu seděl na schodech ubytovny a kouřil. Když k němu dolehly nárazy koňských kopyt, prudce se otočil, a jakmile poznal Hopalonga, vyskočil. Řekl něco někomu za svými zády a uhnul z cesty Vinu Carterovi, který se objevil ve dveřích.

Carter na Hopalonga chvíli zíral a pak sešel ze schodů. "Koleduješ si o malér?" pravil výhružně. "Říkal jsem ti, aby ses tu neukazoval!"

"Tvůj šéf má jiný názor," odpověděl Hopalong klidně. "Dostal jsem tu práci."

Carterovi blýskly oči. "Takže pak musíš poslouchat mé příkazy!"

Hopalong se vesele zašklebil a posunul si klobouk z vybledlé jizvy na svém čele. Pobaveně si měřil Cartera pohledem. V tom člověku byla jakási vrozená krutost a Hopalong udělá nejlépe, když se s ním nezaplete do žádných rozepří. "Je mi líto, Cartere. Nemusím poslouchat ničí příkazy. Pracuji na dohodu. Mým úkolem je vyhnat dobytek z hrušnového lesa."

Carter na něj chvíli civěl a pak se rozesmál. "Ty blázne! Nikomu se nepodaří ty krávy odtamtud dostat. Už ses někdy pokoušel použít laso v křoví tak hustém, že máš co dělat, aby ses prodral i těmi nejméně zarostlými partiemi? Už jsi někdy zkusil chytit do lasa šestnáctisetlibrovýho býka v místě, kde nemáš kam uhnout? Kolik máš mužů?"

"Jednoho," řekl Hopalong, "kromě sebe. Zvládneme to."

Carter si odfrkl a pak si odplivl. "Dělal jsem si zuby na tvůj skalp, ale byl bych hlupák, abych plejtvál olovem na troubu, který si myslí, že si poradí s něčím tak nemožným. Nevydržíš to ani týden!"

Posupně se zasmál. "Jen do toho. Jestli se ti podaří vytáhnout z tý džungle sto kusů, sním svoji košili a tvoji taky!"

Hopalong se uchechtl. "Musím jich odtamtud dostat mnohem víc. Nejmníh pět set, jinak neuvidím ani cent."

Vinovi Carterovi zajiskřily oči. "Jo? No to chci vidět!"

"Uvidíš!" odvětil Hopalong zvesela. Obrátil Toppera k severu a vydal se ve stopách kolejí vozu s širokými koly. Při každém hřebcově kroku se zvedl oblak prachu. Ranč Box T byl v mizerném stavu. Až příliš mizerném.

Z Carterova přístupu bylo zjevné, že zaměstnanci Boxu T o práci v trní nikterak nestojí, a protože Hopalong tu práci moc dobře znal, nemohl jim to mít za zlé. Byla to ďábelská dřina a nikdo to nevěděl lépe než on.

Slunce stálo vysoko. Utřel si pot z čela a v očích ho štípala sůl. Slunce se odráželo od vyprahlé pláně jako na poušti. Hory už byly docela blízko a bylo dobře vidět trčící prst Komínového kopce. Už brzy se vynoří i Křovinový vrch. Zabloudil očima na východ k tajemné stolové hoře zvané Babylonské pastviny. Tajemství toho kusu země jej lákalo. Most na stezce vedoucí k tomu místu se zřítil a stezka se nacházela mnoho mil odtud směrem na východ, ale co když existuje i jiná cesta? Trasa vedoucí do blízkosti Křovinového vrchu, kde byla viděna podivná světla? Co se tam nahoře asi nachází, že i takovému člověku jako Tredway to nahání hrůzu? Jaké tajemství hora ukrývá?

Krajina se začínala pozvolna měnit. Objevovala se tráva, zprvu našedlá, pak bledě zelená. Blížili se k Picket Forku, a přestože potok ležel ještě celé míle před nimi, už tady byla jeho blízkost znát. Objevil se kojot a zmizel ve vyschlém říčním korytě. Rovina ustoupila zvlněné krajině a mělká údolí byla stále zelenější a tráva v nich vyšší a šťavnatější. Konečně spatřil i nějaký dobytek, ale bylo ho žalostně málo.

Cindy Blairová může získat zpátky svůj ranč nejrůznějšími způsoby; plukovník Tredway na tom není zdaleka tak dobře, jak se všeobecně předpokládalo. Jel dál a krátce po poledni se před ním objevil Picket Fork. Vyjel na nízký hřeben, postavil se do třmenů a pátravě se rozhlížel po březích potoka.

Po chvílce zachytil jeho zrak tenký proužek dýmu a Hopalong pobídl koně tím směrem. Dojel do tábořiště a v ústrety mu vyšel Pike Towne. Jeho žena se obrátila od ohniště a vlídně se na Hopalonga usmála

"Rád vás vidím, Camerone!" uvítal jej Towne. "Bál jsem se, jestli jste se nedostal ve městě do potíží."

"Žádné potíže nebyly," řekl Hopalong, "ale možná se jim jednou nevyhnu s Vinem Carterem."

Towne vážně přikývl. "Jo, je to hádavý pacholek. Něco ho užírá." Podal Hoppymu talíř. "Ale toulá se tu ještě někdo, na koho byste si měl dát pozor. Onehda jsem ho zahlédl ve městě. Jmenuje se Tote Brown. Hubený, nahrbený hombre, nikdy není pořádně oholený a vždycky má s sebou pušku. Je to střelec ze zálohy. Nahoře na severu," dodal, "si jej najímali někteří chovatelé dobytka, aby je zbavil malých farmářů a zlodějů. Platili mu od kusu. Nikdo neví, kolik jich oddělal. Pochybuju, že ho tady někdo zná nebo o něm někdy slyšel. Sám není žádný mluvka a odtamtud musel uprchnout, aby se zachránil před šibenicí, takže nestojí o to, aby se vědělo, kdo je."

Hopalong jej pozorně poslouchal a hned jej napadl onen tajemný střelec, který vystřelil na Taylora. Jeho vlastní výstřel překazil střelcův záměr a možná jej škrábl, ale muže zahlédl jen letmo. Může to být on. A určitě je to ten majitel dobře udržované winchestrovky, který si uvázal šedohnědého koně za rohem hostince. "Myslím, že jsem ho viděl," řekl Hopalong. "Díky za tip."

Towne přikývl, nabodl kus hovězího a začal si na talíř nandávat fazole. "Tenhle kraj," dodal vážně, "není pro žádný poustevníky. Jestli chce člověk zůstat naživu, musí mít oči otevřené. Všude kolem je spousta chlapů, kteří mají své tajemství, o který se nechťejí s nikým dělit, a pokud mají podezření, že je někdo moc zvědavý, okamžitě střílejí a střílejí proklatě rychle."

"Už jste si to tady stačil prohlédnout?" Hopalong pohodil hlavou směrem za Picket Fork.

"Říkal jsem si, že počkám na vás. A taky jsem tu měl dost práce. Musel jsem nařezat zásobu dřeva pro Sáru a nanosít kameny na ohniště. Při pohledu odtud ale vypadá ta končina hodně nevábne."

Fazole byly skvělé a steak byl udělaný přesně tak, jak to měl rád, propečený, silný a šťavnatý. Najedl se víc, než měl v úmyslu, a přitom naslouchal hovoru mezi Pikem Townem a jeho ženou. Bylo zjevné, že mají mezi sebou velmi láskyplný vztah.

Shep přistoupil k Hopalongovi, zvědavě mu očichal rukáv a pak ulehl vedle něj s čenichem na tlapách. Pike se usmál. "Řek bych, že Shep usoudil, že jste v pořádku," poznamenal. "Obvykle se k cizím lidem nechová tak mírumilovně."

"Dnes odpoledne," řekl Hopalong, "to tady trochu prozkoumáme. Pojedete jedním směrem a já druhým. Zjistíme, kolik se tam potuluje dobytka, ale hlavně bych chtěl najít někde uprostřed lesa nějaké dosti rozlehlé a dobře ukryté místo, které není tak snadné najít, kde je dobrá pastva a pokud možno voda."

Towne na něj zvědavě pohlédl. "Jo," řekl, "myslím, že takový místo se dá najít. Slyšel jsem, že tam v tom trní jsou mýtiny o rozloze stovky akrů. A až takový místo najdeme, co potom?"

"Postavíme tady dostatečně velkou ohradu," řekl Hopalong, "ale další velkou ohradu postavíme tam někde uvnitř, stačí, když spleteme větve meskytů. Myslím, že se nám podaří najít místo, které nám nedá moc práce ohradit, aby nám odtamtud zvířata neutekla."

Towne se uchechtl. "Rozumím. Máte v úmyslu skrývat většinu dobytka tam uvnitř, aby nikdo nevěděl, kolik už jste jej pochytil. Nemám pravdu?"

Cassidy přikývl. "Zdá se mi," řekl, "že jistý hombre si hodlá počkat, až seženeme řekněme čtyři sta kousků. A pak je někdo odežene dřív, než se vzpamatujeme. Nemám v úmyslu dát někomu šanci, aby věděl, jak na tom jsme."

"Dobrý nápad," začal Towne, ale nic dalšího nedodal. Když vstal a utřel si ruce trsem utržené trávy, řekl: "Já se vydám směrem ke Komínovému kopci. Myslím, že to tam stojí za prozkoumání."

"Jed'te," řekl Hopalong. "Já se vydám na východ." Pak povstal a obrátil se k Sáře Towneové. "Děkuji," řekl s úsměvem. "To byla ta nejlepší bašta, jakou jsem v poslední době jedl. Pike si našel dobrou kuchařku."

Zarděla se radostí. "Pike si potrpí na dobré jídlo," řekla. "Je radost vařit pro někoho, kdo rád jí a nenimrá se v tom. Je jako vy nikdy na talíři nic nenechá."

Hopalong znovu osedlal Toppera, vložil mu mezi zuby udidlo a navlékl přes uši uzdu. "Je to už dávno, co jsi byl naposledy v křovinách, Toppere," řekl, "ale dneska si to připomeneš."

Sjel dolů po břehu, přebrodil přes deset stop široký Picket Fork a opět vyjel nahoru po protějším břehu. Stromové bylo husté, projel jím však a před sebou spatřil neproniknutelnou hradbu trnitých keřů. Projížděl po jejím okraji a prohlížel si odrůdy keřů. Před ním se rozkládaly tisíce akrů černého houští, změť propletených meskytů, z nich vyčnívaly trnité hrušně, u země se plazily nízké akácie s nebezpečnými trny, které se zabodávají svými ostny do kopyt dobytka a koní. Všechny rostliny tu byly obdařeny dlouhými a nebezpečnými trny, špičatými jako jehla. Některé z nich byly jedovaté. Jakmile člověk vstoupil do tohoto bludiště, ztratil všechny orientační body a musel se nechat vést pouze stezkou, po které ujížděl.

Hradby pichlavých meskytů, juky a akátů hustě spletených do sebe. A pod nimi bydleli nesčetní živočichové: chřestýši, prasata pekari, nejrůznější druhy ptáků a ještěrek. Byl to močál bez vody, bludiště a past, která člověka dokázala spolknout a držet v zajetí celé dny. A pokud se tu někdo ztratil, mohla jej zachránit jen šťastná náhoda. I když bylo chladno a vál svěží váněk, vzduch tady byl těžký a člověk se koupal ve vlastním potu. Trny se zachytávaly o šaty a zabodávaly do kůže. Sotva ses osvobodil od jednoho trnu, nabodl ses na další. Ochranu nabízela pouze těžká kůže, rozpálená jako čert. Bylo to přesně stejné jako na obávaných územích Mexika a Texasu.

Hopalong pomalu projížděl kolem pichlavé hradby a cíhal na průrvu, která by mu dovolila vjet dovnitř. Dvakrát si už myslel, že našel, co hledal, ale pokaždé se ukázalo, že to není skutečný vchod.

Premýšlel o potížích, které před ním stojí. Zdivočelý dobytek, žijící léta v trnité divočině, ztratil všechny návyky a vlastnosti domestikovaného skotu. Zvykl si na svobodu a Hopalong znal případy, kdy si skot vyhnaný z křovin prostě lehl a posel a nepomáhalo žádné bití a mučení. Zdivočelé krávy zuřivě útočily na všechno, co jim stálo v cestě, s hbitostí pantera a rychlostí jelena. Ti, kdo se nikdy nese-

tkali s divokým dobytkem v jeho původním přirozeném prostředí, nemají nejmenší ponětí o jeho skutečné povaze.

Hopalong musel objet křovinatou stěnu vybíhající mu do cesty, a tu spatřil skalní výběžek. Přijel blíže a zjistil, že obrovskou prasklinou v zemi prorazil na strmý svah skalní převis. V jeho stínu se křovinám nedařilo a vypadalo to, že by se zde dalo vjet do trnitého lesa. Topper vykročil kupředu, uši zvědavě vztyčené. Drobnými krůčky se vyhýbal trčícím ostnům akácií. Když objeli roh skalní římsy, spatřil Hopalong před sebou úzkou uličku a na písčité stezce uviděl kravské stopy, z nichž některé byly překvapivě velké.

Opatrně vyjel kupředu a okamžitě jej obklopilo smrtelné dusno trnitého vězení a ovanulo jej svým horkým a vlhkým dechem. Pot se mu řinul po zátylku a pod pažemi. Pod kopyty koně se zvedal prach a usazoval se mu na šatech. Čnějící bodliny hrušní se mu zachytávaly o šaty a klouzaly po tuhých kožených chráničích.

Stezka naštěstí pokračovala dál. Jakmile Hopalong spatřil stopy dobytka, věděl, že našel vchod dovnitř trnitého království. Někde daleko před sebou slyšel kravské bučení. Byl to tichý kvílivý zvuk v dálce. Neochvějně postupoval kupředu a stěny křovin byly tak blízko, že stačilo napřáhnout ruku, a zachytily by jej trny. Nad sebou viděl pouze proužek mosazné oblohy. Zastavil, nechal Toppera chvíli vydechnout, zatímco jej tiše konejšil, bylo však skoro lepší pohybovat se zvolna kupředu. Pojednou dojeli na malou mýtinu o rozloze asi půl akru. Zde si chvíli odpočinuli. Všude kolem byly kravské stopy a do křovinaté divočiny vedlo několik menších uliček.

Komínový kopec nebylo odtud vidět. Spatřil mohutného vola, jehož rohy měly rozpětí asi pěti stop. Zvedl hlavu a zíral na ně, nezaútočil však, jen nedůvěřivě vdechoval pach koně a člověka.

Odhadovat vzdálenosti v tomto bludišti bylo vskutku nemožné. Stezka se všelijak klikatila a někdy se musel kousek vrátit a zkusit jinou odbočku. Obvykle mu pomohlo, když sledoval stopy dobytka, ale skalní římsa zůstala už daleko za ním. Pak se začalo objevovat stále více mýtin, malých, avšak zarostlých hustou trávou, na mnohých z nich pozoruhodně zelenou. Díky hustým kořenům neodtékala dešťová voda pryč a zůstávala v zemi. Avšak s postupem času bude mýtin ubývat, až nakonec žádná nezbude. Křoviny zarostou každíč-

kou píd' země. Toto křoví, tak typické pro pláně a pouště, bylo jako chobotnice s chapadly porostlými ostrými trny, nenasytná bestie, která nebude spokojena, dokud nezbude ani jeden chomáč trávy, který by ovinula dusivými chapadly svých kořenů.

Najednou vjel Hopalong na rozlehlou mýtinu dlouhou nejméně půl míle a více než čtvrt míle širokou. Na trávě se tu popásalo či polehávalo nejméně třicet kusů dobytka. Krávy k němu otočily hlavy a začaly vstávat.

Jeden býk se k němu vydal s hlavou výhružně skloněnou k hruďi. Hrozivě koulel očima a od jeho zadních kopyt létalo drobné kamení. Páni, ten musí vážit nejméně dva tisíce liber! pomyslel si Hopalong. Hlava a boky býka nesly stopy mnoha bitev.

Hopalong jej rychle objel širokým obloukem, setřel si pot z čela a hledal v protější stěně východ z mýtiny. Našel jej a pokračoval ve svém pátrání. Objevil ještě několik dalších mýtin i další dobytek. Pozdě odpoledne se vydal na zpáteční cestu. Toho dne spatřil nejméně sto kusů dobytka a slyšel bučení mnoha dalších, a přitom nepochyboval o tom, že projel jen nepatrný zlomek z obrovské rozlohy trnitého království.

Když dojel zpátky do tábořiště, byla už tma. Vyčerpaně dosedl k ohni. Pike už seděl na kládě u ohně s plechovým hrnkem kávy v ruce. Zašklebil se na Hopalonga. "Máte toho plný zuby, co? Našel jste jich hodně?"

Když mu Hopalong pověděl o svých zážitcích, Pike přikývl. "Hádám, že jsem jich viděl asi stejně tolik. Jsou tu spousty dobytka a podle toho, jak se chovají, už dávno je nikdo neobtěžoval. Našel jste nějaký jiný značky než Box T?"

"Ani jednu," přiznal Hopalong, "ale většina dobytka není vůbec označovaná. A co vy?"

"Totéž co vy. Žádný další značky." Sáhl po konvici s kávou a prohodil: "Našel jsem místo, kde můžeme držet naše krávy. Je tam stará ohrada. Plot je zarostlý, ale byl postavený festovně. Křoví prorostlo všechny sloupy a hrazení, a tak je ohrada vlastně ještě pevnější než dřív. Je velká dost velká na to, aby se do ní v případě potřeby vešlo tisíc kousků. Hádám, že ji tam někdo před lety postavil s podobným záměrem jako my. Byla postavená přesně tak, jak jste navr-

hoval, hrazení je jen tam, kde nebylo křoví dost pevné na to, aby se dalo posplétat dohromady."

"Je tam voda?"

"Jo. Připadá mi, že si tam tu ohradu postavili kdysi zloději dobytka."

Hopalong přikývl. "Není vyloučeno," řekl opatrně, aniž pohlédl na Pikea Towneho, "že tady v kraji bývali. Pokusíme se zjistit, jestli měli na druhé straně nějakou únikovou cestu."

Towneho obličej podivně ztuhl. Střelil po Hopalongovi ostrým pohledem a odložil plecháček na kámen. "Nepomýšlel jste náhodou na to, že ten dobytek ukradnete, že?"

Hopalong na něj překvapeně pohlédl. "Ne. Proč?"

"Nepočítal jsem, že to zamýšlíte, ale stejně. Nerad bych se namočil od něčeho protizákonného."

"V tom se naprosto shodneme," ujistil jej Hopalong, "ale druhý východ by se nám hodil."

"Je tu jedna stará stezka," řekl Pike přemítavě, "východně odtud. Určitě jste šijí všiml. Asi deset mil od Kachiny odbočuje z cesty vedoucí na Box T směrem na severovýchod. Musí vést těsně kolem ohybu Picket Forku. Možná by nám mohla posloužit jako úniková cesta."

"Možná," přisvědčil Hopalong.

Pike Towne v něm probouzel stále větší zvědavost. Když Townemu říkal o skryté ohradě pro dobytek, byl si téměř jist, že ji najde. Hopalong Cassidy by se moc divil, kdyby ten hromotluk kdysi nežil ve zdejších končinách. Netušil sice, jestli je to nějaký bývalý bandita, byl si však jist, že Pike před ním něco skrývá. Nu nevádí, až přijde čas, promluví.

Někde pronikavě zaštěkal do noci kojot a poblíž nich se snesl lelek, pak znovu rozepjal křídla a zmizel v temnotě. Na obloze jasně zářily hvězdy a zdály se být tak blízko, že Hopalongovi připadalo, že by jen stačilo vzít dlouhý klacek a mohl by je srazit dolů.

Mlčky se najedl a Shep si znovu přišel lehnout k jeho nohám. Pike si zapálil dýmku a oba upadli do lehké dřímoty. A pak to najednou uslyšeli!

Vysoký jasný zvuk přicházející zdálky, a přesto se jim zdálo, že zní někde blízko. Vítr sem přinášel jakési lidské hlasy, jakési táhlé, dutě znějící volání. Následovala přestávka a pak sborová odpověď. Zvuk slábl a znovu nabíral na síle; přestože byl zkreslený vzdáleností, dal se v onom tajemném kvílení zřetelně rozeznat rytmus slov a vět.

Podivný zpěv se rozléhal nocí a pak najednou skončil. V uších jim nepřestávala znít ozvěna zneklidňujícího nářku plného osamělosti a hrůzných vzpomínek. Všichni tři zírali do noci a po zádech jim běžel mráz.

"Co to bylo?" vyslovil Hopalong otázku, která neplatila nikomu konkrétnímu.

Nedostalo se mu odpovědi, protože žádný z nich ji neznal. A pak se zvuky ozvaly znovu, táhlé, jasné, přízračné. Mohly přicházet z planiny za nimi, od potoka, z rozlehlých křovisek, ale všichni věděli, že tomu tak není. Zvuk se sem nesl z větší dálky, možná ze vzdálenosti několika mil.

Několik minut žádný z nich nepronесl ani slovo a pak Hopalong pohlédl na Pikea. Jeho obličej prozrazoval, že se mu hlavou honí strašidelné vzpomínky, a když vzhlédl k Hopalongovi, začaly jeho rty tvořit slova, nevyšla z nich však jediná hláska. Oheň praskal, na zem upadla větévka, k nebi vyletěl roj jisker, následovaný proužkem dýmu. Po chvilce se pronikavě rozštěkal kojot a jeho štěkot se změnil v táhlé naříkavé vytí, které postupně odumřelo.

"To byl ale zvláštní zvuk," pronesl konečně Hopalong. "Už jste ho někdy slyšel, Pikeu?"

Towne sevřel rty a chladně na něj pohlédl. Uplynula chvilka, než odpověděl otázkou: "Proč se mě ptáte? Proč myslíte, že bych to už měl slyšet?"

"Mám jen tušení."

Pike si pozorně prohlížel Casáidyho, zatímco oči Sáry těkaly z jednoho na druhého, napůl se strachem, napůl s nadějí. Právě ta naděje probouzela Hopalongovu zvědavost. Topper podupával ve vysoké trávě a spokojeně frkal. Plameny po stranách ohniště se neklidně třepotaly a jejich záře se odrážela od lesklé srsti koní.

"O co ti jde?" Pikeův hlas nezněl příliš přátelsky.

"Chci zjistit, kdo zabil Petea Melforda."

"O tom nic nevím. Mám své vlastní otázky, na který tu v okolí hledám odpovědi." Víčka se mu nepatrně zachvěla. "Budeme tu, Camerone, dělat společně stejný věci. Ale nejsme tu ze stejných důvodů."

Hopalong si pátravě prohlížel Pikea Towneho a v koutcích úst mu hrál úsměv. "Vidíš, a já si myslel, že jsi jen na cestě do Oregonu," řekl.

"To taky jsem." Pike pohlédl na Sáru. "Ale potřebuju vědět něco o minulosti, kterou za sebou zanechávám. Dokud to nezjistím, nemůžeme začít nový život." Postavil se a pohlédl na Cassidyho. "Máme před sebou spoustu práce, šéfe. Jde se na kutě."

Hopalong Cassidy už znal toho muže a věděl, že víc z něj pro tuto chvíli nedostane. Pokrčil rameny a rovněž vstal. "Dobrá, ale pokud víš o nějakých dobrých pramenech vody tam v té džungli, pověz mi o nich."

"Ráno," odpověděl Pike tiše.

"A ještě jedna věc. Kde je Sipapu?" Towne zaváhal a Hopalong na okamžik nevěřil, že se mu dostane odpovědi.

"Východně odtud. Je to město duchů ležící na stezce, která nikam nevede. Je to město, který se narodilo překotně, vydrželo jen krátce a zahynulo v dešti kulek ve svých ulicích. Další město, kde se ukázalo, že myšlenka domobrany je k ničemu. Nejprve všeli nicemy, pak sebe navzájem a nakonec se postříleli. Já to město netoužím už nikdy spatřit, Camerone, protože jsem v jeho ulicích viděl tolik nenávisti, že na ni do smrti nezapomenu. Nenávisti a strachu."

"Říkal jsi, že leží východně odtud. Kde přesně?"

"Vzpomínáš si na tu stezku, kterou jsem ti popisoval? Ta, která vede severně od Boxu T? Tak ta tam kdysi vedla, ale starý most přes kaňon se zřítil. A to je dobře. Není důvod, aby tam někdo chodil, a jsem přesvědčen, že tam taky už léta nevzkročila lidská noha."

"Díky, pomohl jsi mi, Pikeu. Mám tu něco na práci. Pete Melford, ten muž, kterému patřil tento kraj, než se tu objevil plukovník Tredway, byl můj přítel."

Pike na něj pozorně pohlédl. "Uděláme, co budeme moci. Mám dobrý důvod věřit, že plukovník Tredway je někým jiným, než za

koho si přeje být pokládán, a myslím, že je schopný téměř všeho. Ovšem..." zašklebil se na Hopalonga, "mám důvod myslet si totéž i o tobě." Pike Towne se obrátil a následoval do vozu svou ženu.

Hopalong přihodil na oheň další kus dřeva a trochu jej utlumil, aby na ráno zůstaly žhavé uhlíky. Obrátil se k ohni zády, vstal a odešel na okraj lesa. Noc byla klidná. Mezi rákosím u břehu potoka šuměla voda, zvedal se vítr a z hustých houštin trnitého lesa se ozývaly tisíce tichých zvuků a šelestů, jak se probouzeli noční živočichové a vyraželi na lov.

Hopalong Cassidy se znepokojeně zamračil. Měl pocit, jako by byl sledován. Sledován čímsi, co sám neviděl, a to se mu vůbec nelíbilo.

Kolem něj se děly věci, o kterých nic nevěděl. Pike Towne už v tomto kraji někdy předtím byl, je možné, že je to bývalý bandita. Možná toho ví hodně, a možná jen málo.

Kráčel dál, směrem pryč od koní. Jak se vzdaloval, byl oheň stále menší a menší, až se podobal další hvězdě mihotající se ve tmě. Konečně se zastavil na nízkém pahorku na břehu Picket Forku. Noc kolem něj byla nezvykle tichá. Náhle zachytil koutkem oka záblesk pohybu a rozhlédl se. Daleko od něj nad trnitým lesem čněl vrchol Komínového kopce a za ním, směrem na východ, ležel Křovinový vrch, jenž měl nyní podobu zlověstné temnoty zakrývající daleký obzor. A právě tam spatřil pohyb a viděl jej nyní znovu! Po vzdáleném úbočí hory se pomalu pohybovala světla.

Cassidy zíral přivřenýma očima do tmy. Kdyby přes křoviska vedla nějaká stezka, hned by sedlal koně, ale protože na nic takového nebylo ani pomyšlení, jen tiše stál a pozoroval, jak se řada světél šplhá výš a výše. Konečně když se mu zdálo, že už uplynula celá věčnost, se světla vynořila na vrcholu hory a spojila se v jednu skupinu. Pak se před jeho fascinovanými zraky mihotavě roztančila a teprve po dlouhé chvíli začala pomalu dohořívát a mizet. Hopalong se vzpamatoval a vydal se zpátky k ohni. Když pohlédl na hodinky, zjistil ke svému úžasu, že byl pryč dvě hodiny.

Zalezl si na lůžko, a sotva se natáhl a hluboce vydechl, okamžitě usnul.

Daleko od něj, na Křovinovém vrchu, se světla objevila znovu a pomalu sestupovala po úbočí hory zpátky dolů, až zmizela za trnitým lesem. Vítr šuměl v korunách stromů a Topper nastražil uši a hleděl zvědavě do tmy. K okraji vyhasínajícího ohniště se připlížila krysa, začmouchala, rozhlédla se a vydala se zvědavě po tábořišti.

Po dlouhé chvíli se ozval z vozu šepot. Zvuk, jakkoli byl tichý, Hopalong probudil. Bez hnutí zůstal ležet a naslouchal. Nejprve se mu nedařilo rozeznat jednotlivá slova, ale pak k němu zvolna začala pronikat.

"Nepovím ti, co tady objevíme. Mám z toho sám strach, ale přesto bych nechtěl být nikde jinde."

"Nedělá ti to starosti, Pikeu?" ozval se hlas Sára.

"Samozřejmě mi to dělá starosti, ale co si mám počít? Co jiného nám zbývá?"

"A co když to zjistí? Co se stane?"

Následovalo dlouhé ticho a pak se ozval znovu Pikeův hlas, unavený a ustaraný. "Nevím. Kdo to může vědět? Nejspíš mě zabije, nebo se o to přinejmenším pokusí. Potíž je v tom, že ho nikdo nepodezřívá. Nikdo kromě mě."

"Nepovíš jim to?"

"Povědět jim to? Nic jim nepovím! Ať si na to přijdou sami! Samozřejmě," dodal fatalisticky, "že na to přijde. Ten přijde na všechno."

Hopalong čekal, zda ještě něco uslyší, ale hlasy umlkly, Pike a Sára zřejmě usnuli. Přemýšlel, o kom asi mluvili. Byl ten člověk Justin Tredway? A co by mohl odhalit? A proč by jejich přítomnost zde mohla být pro Tredwaye nebezpečná? Anebo snad mluvili o něm?

Při této otázce Hopalong Cassidy znovu usnul.

4. kapitola

MINULÉ ZLOČINY

Mohutný strakatý býk couvl a výhruzně sklonil hlavu. Hopalong si přichystal laso. Býk udělal asi tři kroky dozadu a pak se sehnul a vyřítil se kupředu do otevřeného prostoru. Hopalong Cassidy okamžitě snížil smyčku a snadno ji přehodil býkovi přes rohy. Zvíře s trhnutím zastavilo a napůl se obrátilo. Topper uskočil a škubnutí provazu přinutilo zvíře obrátit hlavu. Býk se zastavil, zapřel se nohama a soplil hněvem.

Topper vyrazil kupředu a táhl za sebou na provaze býka, vzpírajícího se nezvyklému tahu za vlastní rohy. Pike uzavíral průvod zezadu a bil zvíře po zadku stočeným provazem. Býk vyrazil kupředu a následoval Toppera. Tažen zepředu a postrkován zezadu neochotně postupoval dál. U brány velké ohrady se zastavil, ale když uvnitř uviděl další dobytek, rozběhl se k němu. Hopalong jej prudce zastavil, a když se býk k němu obrátil, uvolnil smyčku a sundal ji z jeho rohů.

Konečně volný býk se vyřítil k ostatnímu dobytku, pasoucímu se na druhé straně ohrady. Hopalong si setřel pot z obličeje a široce se usmál na Pikea. "To je první. Pro začátek to není špatné!"

Pike přikývl a ubalil si cigaretu. "K těm šesti, které už byly v ohradě, jsme přišli bez námahy. Počítám, že se tu pasou od chvíle, kdy byla ohrada opuštěna."

Obrátili koně a rozjeli se zpátky do křovin. Pike jel chvíli beze slova a pak nečekaně promluvil: "Tenhle Tredway se pokládá za mazanýho obchodníka. Vůbec se mu nebude líbit, až nás bude muset vyplatit, a jestli se nemýlím v odhadu, nebude trvat dlouho a bude muset sáhnout do šrajtofle a vytáhnout dva tácy. A to jsme ještě nenasadili Shepa. Ten se nám bude hodit v hustém křoví na ty nejhorší kusy."

"Budeme jej tu potřebovat. Když je nejhůř, umí si skot najít cestu do toho nejhustšího křoví, kam se člověk na koni nedostane. Myslím, že Tredwaye vůbec nenapadlo, že by se tu dal použít pes."

"Kdyby ho to bylo napadlo," řekl Pike zamyšleně, "pak by nás sem vůbec nepouštěl. Vzal by jednoho dva psy a pustil se do toho sám."

Beze slova pokračovali v cestě, až se zastavili na okraji další mýtiny. Pásli se tu čtyři býci a jedna kráva. Žádné zvíře nebylo označkováno.

Hopalong na ně ukázal kývnutím hlavy. "Nepřipadá ti divné, Pikeu, že ti býčci nejsou označkováni? Napadlo mě, že někdo si nebyl moc jist svým majetkem."

"Vypadá to tak." Pike důkladně potáhl ze zbytku své cigarety. "Přijel jsi stejnou cestou jako my?"

"Jel jsem ve vašich stopách," řekl Hopalong a čekal, kam Pike míří.

"Zdá se, že je tu dost velký sucho. Na pastvinách Boxu T se nepopásá moc krav. Všiml sis?"

"Aby ne," přisvědčil Hopalong, "a začíná mi to vrtat hlavou. Myslíš si, že tenhle hombre je opravdu tak zazobaný, jak se o něm povídá? Ten ranč není dobrý. Poslední dobou nic neprodal. Tak se mi zdá, že plukovník na tom nebude s penězi nejlépe. Řekl bych, že tenhle dobytek potřebuje zatraceně nutně."

"A to je ten důvod, proč nemáš v úmyslu žádný dobytek označkovat?"

"Ano, přesně ten," odpověděl Hopalong tiše. "Poslyš, Pikeu, plukovník si nás oba najal na práci. A my oba tušíme, že Tredway nás odtud hodlá nějakým způsobem dostat pryč, jakmile seženeme svých pět set kusů. Za mín nám nezaplatí, ale pokud se mu podaří vyhnat nás ještě předtím, nebude nám muset zaplatit ani cent."

Dobrá, to všechno víme. Ale něco mi tu pořádně smrdí. Domnívám se, že ten dobytek není označkováný proto, že jak už jsem řekl si někdo nebyl jist svým zákonným nárokem na něj a čekal, zda se neobjeví někdo jiný, kdo si jej bude nárokovat. Ted' už ale čekal dostatečně dlouho, ty krávy jsou většinou čtyři až šest let staré, myslím ty neoznačkové, a on potřebuje peníze.

Takže to vypadá, že tyhle krávy patří ve skutečnosti někomu jinému. A co víc, ve městě se objevilo děvče se svým předákem a snaží se určit polohu ranče PM. Ranč zmizel, jako by se po něm země slehla všechno, budovy, dobytek i majitel. Takže bychom si měli počkat, co se z toho vyklube. Označkové kusy dáme do vnější ohrady, kde si je může každý spočítat, ale zdaleka ne všechny."

Pracovali v dusivém vedru bez oddechu celé dopoledne. Výsledkem jejich půldenní práce nebylo více než dalších šest kusů, protože dobytek se už začínal stahovat do hlubších houštin.

Aby si odpoledne odpočinuli od práce v křovinách, věnovali se stavbě narychlo stlučené ohrady blízko svého tábořiště. V nejbližších dnech neočekávali žádné návštěvníky a mezitím do ohrady naženou krotší mladší kusy a pár označovaných starších krav. Aby si usnadnili nahánění dobytka do této vnější ohrady, vystavěli z kůlů koridor vedoucí z lesa k ohradě. Zajistili si tak, že jim žádné dobytče, snad až na ty nejdivočejší býky, neunikne. Než den skončil, byly ohrada i průchod od lesa k ohradě téměř hotovy. Kdykoli se jim naskytla možnost využít jako součást ohrady keř nebo strom, rádi se jí chopili. Výsledek jejich práce si nečinil nároky na dlouhé trvání, ale věděli, že svůj okamžitý účel splní.

Když se snesla noc a oni sesbírali nářadí a vydali se zpět k vozu, byli polomrtví únavou. Pike se na Hopalonga široce usmál a řekl: "Nevěděl jsem, že děláš i takovou robotu. Myslel jsem, že jsi hlavně jezdec."

"To jsem," prisvědčil Hopalong, "ale na ranči se člověk nevyhne žádné práci."

Sára k nim zvedla obličej zarudlý od ohně a oči se jí rozzářily radostí nad tím, že je vidí společně přicházet. Vrhla na Pikea rychlý pohled a Hopalong zachytil výraz jejích očí. Jestliže si předtím dělala o svého manžela obavy, pak nyní četl Hopalong v jejích očích úlevu.

"Měli jsme tu návštěvu," hlásila jim, "a ještě se vrátí. Říkali, že tu s námi zůstanou přes noc."

Oba muži zpozorněli a čekali na další vysvětlení. "Byla tu ta hezká dívka, kterou jsme viděli v Kachině, Pikeu. Jmenuje se Cindy Blairová. Doprovází ji muž jménem Taylor, je to její předák."

Hopalong Cassidy si oddechl. Ulevilo se mu. Měl obavy, zda tu nebyli Tredway nebo Saxx. Nestál o to, aby se tu někdo z nich moc rozhlížel. Doufal, že se jim v zadní ohradě podaří nashromáždit požadovaných pět set kusů dřívě, než se Tredway začne zajímat o to, jak jsou daleko. Jedině tak se jim z něj podaří dostat svoji odměnu. Zatím se věnovali převážně stavbě improvizovaných ohrad. Měli je už z větší části hotové a šlo to rychleji, než předpokládali, ale co se

týče shánění dobytka, zatím moc nepostoupili.

Sotva se pustili do jídla, zaslechli zvuk koňských kopyt a do tábořiště vjela Cindy s Rigem. Cindy hned přistoupila k ohni, zatímco její předák se staral o koně, sundal z nich sedla a přivázal je. Pohlédla na Hopalonga a usmála se. "Ráda vás vidím," vyhrkla. "Jestli jsem k vám byla onehdy příkrá, odpusťte mi to. Nelíbilo se mi, že pracujete pro Tredwaye. Bylo to ode mne hloupé."

"To je v pořádku, nemám vám to za zlé." Udělal jí místo na kládě vedle sebe. "Co je nového ve městě?"

"Vcelku nic. Stále ještě se vyšetřuje smrt toho staříka, ale zřejmě to prohlásí za nehodu. Po městě však kolují všelijaké fámy. Týkají se také vás."

"Mě?" Hopalong se zájmem vzhlédl. "Jaké fámy?"

"Pár mužů vás s ním vidělo. Lidi se dohadují, co jste spolu měli."

"Vyprávěl mi o starých časech," řekl Hopalong tiše a změnil téma hovoru. Pak se chvíli vesele bavili a Hopalong si udělal pohodlí a dal se do vyprávění historek z Texasu. Cindy byla víc než jen nebývale hezká dívka. Byla obdařena zdravým selským rozumem a bylo zřejmé, že v rančerství se velmi dobře vyzná. Po chvíli si však všiml, že na něj hledí s otázkou v očích.

"Peavey," odbočil náhle, "znal Petea Melforda."

"Cože?" Cindy vzhlédla. "Ten muž, co zahynul?"

"Mluvil jsem s ním. Moc jsem se toho nedozvěděl. Věděl však, že Pete byl rančer. Jestli věděl ještě něco víc, netuším. Přišel Tredway a přerušil nás. Starý Peavey se zatvářil, jako by spatřil ducha, a když jsem se ohlédl, stál ve dveřích Tredway. Odvedl jej pryč pod záminkou, že se jej někdo pokouší zabít. To bylo naposledy, co jsem jej spatřil živého."

"Myslíte, že jej Tredway zabil?"

"Možná ano, možná ne, ale jednou věcí jsem si naprosto jist. Peavey znal Tredwaye z dřívějšíka a nebyl nikterak nadšený tím, že ho vidí."

"Takže Tredway vás viděl, jak se spolu bavíte?" ozval se Pike Towne. "To mi nepřipadá jako moc dobré znamení, kamaráde."

Hopalong Cassidy pokrčil rameny "Ani mně ne. Pokud Tredway má nějaký důvod držet v tajnosti některé okolnosti Melfordova života, nestojí o to, abych se mu tady potuloval. Ani," dodal tišeji, "tady o mé přátele." Kývl na Cindy a Riga.

"Vzpomínáte si, Taylore, na toho hombre, kterého jsem zahlédl v křoví, jak na vás míří? Někdo mu musel říct, že budete právě na tom místě."

Několik mil odtud, ve velkém obytném stavení na Boxu T, seděl Bili Saxx u stolu naproti svému zaměstnavateli. Výraz jeho očí byl chladný a zvědavý. Už tři roky byl předákem na ranči Justina Tredwaye a předtím vedl bandu drsných chlapů, kteří pro plukovníka přepravovali zboží, a ledacos už o tom muži věděl. Tredway se vyznačoval značnou inteligencí, uvažoval chladně a jednal bez skrupulí. Když se do něčeho pustil nebo když se mu někdo postavil na odpor, dovedl jít nemilosrdně a bez špetky soucitu za svým. Saxx věděl, jak může být nebezpečný. Nepochyboval o tom, že by Tredway dokázal střelít kohokoli do zad, kdyby to pokládal za nejlepší řešení. Ano, Bili Saxx toho věděl o Tredwayovi opravdu hodně. Nikdy se k němu neobracel zády. A v této chvíli si připomínal, že i v budoucnu si na něj musí dát dobrý pozor.

"Hoši začínají být netrpěliví, plukovníku. Chtějí své peníze. Dlužíte jim už mzdu za čtyři měsíce."

"Dostanou ji. Řekněte jim, že si nemusí dělat starosti!" odpověděl Tredway stroze. "Cameron se už pustil se svým pomocníkem do práce. Dostanou ten dobytek ven z křovin, či alespoň jeho část. Mám na něj kupce, který mi dá dvacet dolarů za kus. Budu mít dost na zaplacení jejich mezd."

"Moc tomu podniku nevěří," namítl Saxx. "Víte, jak jsme dopadli, když jsme se pokoušeli vyhnat dobytek my. Žádná sláva to nebyla."

"Cameron má s touhle prací zkušenosti a myslím, že je dobrý honák. Jemu se to podaří."

Saxx se zavrtěl na židli. "Jistě. Možná. Hoši mají jiný nápad. S jejich mzdou to nemá nic společného, tu byste jim stále dlužil. Ale potřebují peníze a chtějí je mít co nejdřív."

"Jaký nápad?"

Saxx váhal s odpovědí, protože věděl, jak nebezpečné je přijít za tímto mužem s nějakým návrhem. Měl svých vlastních nápadů dost a byl mazaný jako liška. Každý návrh, se kterým za ním kdy přišel, měl už dávno promyšlený dopředu. Zdálo se, že myslí na všechno.

"Ta výplata pro taggartský důl," nadhodil Saxx opatrně.

Tredway ztuhl a obličej mu zčervenál. Přes rty se mu drala vztekla odpověď, ale včas se zarazil. Výplata pro taggartský důl činila víc než třicet tisíc dolarů a věděl stejně dobře jako kdokoli jiný v okolí, kdy se peníze budou převážet.

Třicet tisíc! I když je rozdělí na šest dílů, bude jeho podíl činit pět tisíc, a jestli do toho podniku půjde jako vůdce, bude moci požadovat větší díl. Mlčky seděl a přemýšlel, jakou metodu zvolit, jak uniknout a jaké je riziko, že je někdo spatří.

"Dalo by se to udělat," odpověděl opatrně, "ale muselo by se to pořádně naplánovat."

Bill Saxx se s úlevou narovnal, ale zároveň v něm začínalo ožít podezření, které v něm už delší dobu dřímalo. Tredway přijal návrh na spáchání zločinu až příliš snadno. "Ano," řekl, "hoši odhadují tu výplatu na takových dvacet tisíců."

Tredway váhal, ale pak si uvědomil, že první nezbytností je ohromit je svými vědomostmi a plánovacími schopnostmi jak na tomto poli, tak v rančerství. "Třicet tisíc," řekl tiše. "Vím to jistě."

Nedodal už, že s odhadováním, zjišťováním a ověřováním podobných záležitostí má značné zkušenosti. Zatím není potřeba chlubit se vším, co ví. "Pokud se taková věc důkladně nenaplanuje," vysvětloval, "nemůže se podařit. Nemyslete si, že oni nepočítají s možností přepadení a že nejsou na takový případ připraveni. Jsou připraveni a mají zase svoje plány."

"Například?" Saxx jej ostražitě pozoroval. Že by je už opět předběhl? Vnukl jim snad myšlenku na přepadení sám? Či se jeho myšlenky ubírají souběžně s jejich?

"Průsmyk Dead Horse," odpověděl Tredway s lehkým úsměvem. "Pokaždé, když tam tudy projíždí dostavník, hlídá nahoře na skalách Tom Burnside s winchestrovkou. V zimě i v létě, za každého počasí."

Billu Saxxovi vyschlo v ústech. Právě tohle měli v úmyslu, přepadnout dostavník s výplatou, až bude projíždět průsmykem. Zdálo se, že bude snadnou obětí, a přitom by se oni sami stali snadnou obětí jednoho z nejlepších střelců na Západě!

V průsmyku nebylo před mužem sedícím s puškou na útesu nad nimi žádného úkrytu. Klidně by je mohl jednoho po druhém odstřelit jako králíky. Ale koho by napadlo, že tam nahoře bude dřepět ten zatracený Burnside?

"Nechápu to," divil se. "Jak se k tomu ten chlap dostal?"

"Tom Burnside je Pattersonův tchán," odpověděl Tredway. "Když přestal dělat šerifova zástupce dole v Cochise County, Patterson jej pozval, aby bydlel tady u nich. Tom by to normálně nepřijal, a tak mu Pat nabídl tuhle práci strážce průsmyku. Mínil to tak trochu jako penzi, ale říkal mi, že toho staříka udržuje při životě naděje, že nějaký ničemov se pokusí o přepadení, aby si svou penzi zasloužil. Prošel si tam každou píd' a vyzkoušel si, jak nastavit mířidla z kteréhokoli místa tak, aby se najisto trefil."

Bili Saxx se pomalu vzpamatovával. Zaútočit na dostavník právě v průsmyku byl zčásti jeho nápad. Kdyby se hoši dozvěděli o Burnsideovi, ztratili by důvěru v jeho plánovací schopnosti. Pohlédl na Tredwaye s obnoveným respektem. "Dobrá," řekl, "když ne v tom průsmyku, kde tedy?"

"Tam za tím lesíkem u Picket Forku. Stezka tam vede přes potok, pokračuje lesem a pak ven z lesa. Hned za potokem na pravé straně je staré napajedlo, dnes už jen plné navátého písku, a asi šedesát yardů od něj je místo ukryté pod břehem, kde se dají schovat koně. Muži si mohou lehnout do trávy, všichni, až na jednoho."

"A co ten?"

"Ten půjde po cestě přímo proti dostavníku a nebude se skrývat. Až bude kousek od něj, vytáhne dopis a bude mávat na dostavník, jako že jej chce odeslat. Dostavník zastaví a hoši vyskočí z úkrytu a obklíčí jej. Nepadne ani jediný výstřel. Tenhle plán nemá ani jedinou trhlinu."

Saxx obdivné pokýval hlavou. Musel uznat, že tomu starému lišákovi to pálí. Kočí dostavníku si bude určitě dávat dobrý pozor, když vjede do průsmyku nebo když bude projíždět lesem, ale venku

z lesa na přehledné rovince? Tam už si oddechne. Stávalo se často, že dostavník zastavovali lidé, kteří chtěli poslat dopis nebo seznam zásob, které jim měl dostavník přivést na zpáteční cestě. Ten plán opravdu neměl žádnou chybu.

"Zní to jako dobrý plán." Saxx se pohodlně opřel, podal si plechovku s tabákem a ubalil si cigaretu. Přitom si v hlavě převaloval celou záležitost ještě jednou. Byly by to rychleji vydělané peníze než značkováním krav, a i kdyby se tomu Cameronovi podařilo vyhnat dobytek z trní, pořád by na ně čekala jen žebrácká mzda. "A jak se podělíme?"

Tredway položil ruce na stůl. "Třetina mně, zbytek chlapcům."

"Třetina?" vykřikl Saxx. "To nemyslíte vážně, šéfe! Vy nehnete ani prstem a hoši budou nasazovat krk!"

"Tak si to zorganizujte sami," odpověděl Tredway břitce. "Neřekl jsem ti všechno, co vím. Beze mne skončíte všichni s kulkou v hlavě nebo ve vězení. Chci třetinu, nebo v tom nejedu."

Bili Saxx se zamračil. "Musím se s nimi poradit. Chtěli, abyste do toho šel s námi, ale počítali s rovným dělením."

"Taky ale počítali s dvaceti tisíci, ne? Na tom se nic nezměnilo. Pokud na mne vyjde méně než deset, nebudu nic namítat. Pokud bude můj podíl větší, rozdělíme si zbytek rovným dílem."

Saxx musel uznat, že je to férová nabídka. Tredwayova informovanost je už zachránila před jistou smrtí v průmysku a bůhví, co má ještě v rukávu. Plukovník udržoval důvěrné styky se všemi důležitými lidmi v okolí a často obědval s Pattersonem, který byl ředitelem dolu. "Navrhnou jim to. Myslím, že budou souhlasit."

U dveří se zastavil. "A co Cameron, šéfe? Ten chlap se mi nelíbí. Myslíte, že prchá před zákonem?"

"To bych taky rád věděl," odpověděl Tredway upřímně. "Nevyznám se v něm."

"Mám se tam na ně podívat?"

"Nech je tři čtyři dny na pokoji. Pak si tam vyjed' a zjisti, kolik toho udělali. Nějakou dobu nebudou mít čas na nic jiného, a to je taky jeden důvod, proč jsem dal Cameronovi tu práci. Nestojím o to, aby mi čmúchal ve městě."

"Kdo myslíte, že zabil starýho Peaveyho? Byl to Cameron?"

"Pochybuji." Tredway vzhlédl od stolu. "Jak jsi na to přišel?"

"Povídá se to. Ne že by tomu někdo kór moc věřil, ale viděli ho s ním."

Tredway pokrčil rameny. "Jak říkám, není to moc pravděpodobné."

Bili Saxx vyšel ven a plukovník Justin Tredway se narovnal. Bude to jako za starých časů, ale tentokrát přece jenom jiné. Na místě činu se vůbec neobjeví. Zůstane v pozadí a bude jen plánovat. Ovšem musí plánovat velice obezřetně.

V tom, co provede s Cameronem a jeho pomocníky, které nikdy neviděl a nezajímali jej, měl už jasno. Jeho plán byl jednoznačný. Až dokončí svůj úkol nebo tolik z něj, na co budou stačit, už nikdy nevylezou z trní. Bylo to už dávno, co byl naposledy v té džungli, ale něco málo o ní věděl. Například to, že nenajde lepší místo, kde ukrýt mrtvé tělo... Ostatně kdo by to měl vědět lépe než on?

Během následujících dní dřeli Hopalong a Pike od rána do večera. Byla to vyčerpávající lopota v horku, prachu a neustálém zápase s pichlavými trny. Větve je šlehalý do obličeje, trny jim trhaly košile a rozdíraly tváře. Hopalong zajel do města a koupil na práci v křovinách dva koně navíc. Na konci pátého dne měli ve vnější ohradě třicet kusů dobytka, všechny se značkou Boxu T, zatímco ve vnitřní nashromáždili šedesát dva krav, většinou neoznačkových. Nebyl to špatný začátek, ale dobytek na svobodě se stával stále divočejší a bylo stále obtížnější dostat jej ven z houští.

V poledne šestého dne zastavili koně na okraji malé mýtiny. V dohledu byl pouze jeden býk, mohutné černé zvíře, vážící téměř tunu. Ukusoval trávu a po očku je pozoroval. Z každého jeho pohybu číselá síla a bojovnost. "Koledujeme si o pěkný trable," ušklíbl se Pike.

Při těžké práci se oba muži sblížili. Rozuměli si nyní tak, jak si rozumí pouze chlapi, kteří spolu tvrdě pracují bok po boku v potu tváře a kteří se naučili toho druhého respektovat jako člověka i jako dobrého pracanta.

"Co si myslíš o té ohradě, kterou používáme?" zeptal se Cassidy. "Mohl ji tu postavit Ben Hardy?"

Pike zavrtěl hlavou. "Pochybuji. Vsaďím se, že o ní věděl, protože znal celý kraj jak svoje starý boty. Povídá se, že tady v trní se vyznal nejlépe ze všech lidí v okolí, až na jednoho, a tím byl jeden z chlapů z jeho bandy."

"Který?"

"Fan Harlan. Byl to taky jeho nejlepší střelec. Nikdo se mu nevyrovnal v rychlosti a byl kluzký jak úhoř. Naposledy o něm slyšeli, když Hardyho banda uloupila zásilku zlata východně od Longhornu.

Hardy byl raněn, ale unikl. Černýho Johna zastřelili. Další tři, Harlan, Purdy a Diego, zmizeli jako pára a nikdo o nich už neslyšel. Povídalo se, že jejich pronásledovatelé je dopadli, postříleli a rozdělili si peníze mezi sebou."

"Bylo jich hodně?"

"Šedesát tisíc dolarů ve zlatě. To je pro většinu lidí docela slušný jmění."

Pike si ubalil cigaretu a zamyšleně pozoroval černého býka. "Tady v kraji se čas od času vyskytovali zloději dobytka. Nejspíš tam tu ohradu občas používali. Ale Ben Hardy o ní určitě věděl."

Hopalong sundal ze sedla provaz. "Postaráš se o něj?" kývl na býka. "Nebo si ho mám vzít na starost já?"

Pike Towne se široce zašklebil. "Jen si ho nech. Už nejsem tak mladý, jak jsem býval."

Topper vykročil se skloněnou hlavou kupředu a hleděl býkovi, přichystanému k útoku, přímo do očí. Tomu se to vůbec nelíbilo. Pohodil velkými rohy a nerozhodně hrabal kopyty v prachu. Ustoupil o krok dozadu a znenadání uskočil. Topper vyrazil kupředu a odřízl mu cestu ke svobodě. Zvíře se zprudka otočilo, ale Hopalongovo laso zasvištělo vzduchem rychlostí střely a přistálo mu na jeho mohutných rozích. Býk prudkým skokem napjal provaz k prasknutí, byl však stržen dozadu a svalil se na zem.

Znovu se postavil na nejisté nohy, ale boj pro něj v podstatě skončil. Hopalong obrátil Toppera k úzkému východu z mýtiny, a když se provaz napjal, býk je neochotně následoval.

V půli cesty se znenadání rozhodl, že se mu to nelíbí. Hopalong, který jej přes rameno sledoval, si všiml, že se chystá vyrazit do útoku. Protože neměl dost prostoru k manévrování, pobídl Toppera a bělouš vyrazil kupředu, v ohybu cesty se zprudka obrátil a odmrštíl býka do křoví. Černý obr se zvedl na nohy a opět vyrazil do útoku, Pike jej však odřízl zezadu, chytil do druhého provazu a jeho kůň se zapřel na místě. Býk znejistěl. Nic takového se mu ještě nestalo. Každý provaz jej táhl na jinou stranu. Trvalo další půlhodinu, než se jim jej podařilo dovléci do ohrady a vypustit mezi ostatní dobytek.

Když se vrátili do tábořiště, očekával je tam Rig Taylor. S úsměvem pozdravil Hopalonga a řekl: "Nepotřebujete pomocníka? Hlásím se jako dobrovolník. Rád bych si ověřil, jestli jsem ještě nezapomněl házet lasem. Slečna Blairová se projíždí po okolí a myslím, že už mě začíná mít dost."

"Rádi uvítáme každou pomocnou ruku!" přiznal Hopalong. "Práce je tu víc než dost. Nejde jen o to chytit krávu do lasa, ale největší fuška je dovléct ji těmi uličkami v křoví do ohrady."

"Včera jste tu měli návštěvu," informoval je Rig. "Nesjel až sem dolů do tábora, ale projížděl se támhle po úbočí toho kopce a díval se sem dolů."

"Čekal jsem to," připustil Hopalong. Uchopil hluboký kotlík, naběračkou z vydlabané dýně do něj nabral vodu a pošplíchal si ruce a obličej. Přitom přemýšlel, kdo mohl být onen neznámý pozorovatel. Možná někdo z Boxu T, ale taky to mohl být muž, který střílel na Riga.

Hopalong nechal Riga Taylora a Pikea pracovat společně v široké severní části lesa a sám se vydal klikatou stezkou vedoucí na východ. Než stačil vyrazit na cestu, všiml si Shepa. Pes k němu běžel dlouhými skoky, přátelsky vrtěl ocasem a zjevně žadonil o to, aby jej od sebe neodháněl.

"Dobrá, Shepe, budeme dnes pracovat spolu. Nejdříve si zjistíme, kam vede tahle stezka. Je tu plno kravských stop, takže se nám vyplatí vydat se po ní."

Houští bylo stále hustší a Shep několikrát zakňučel, když se nechtěně nabodl na nějaký trn. V některých místech se hradba hrušní zužovala tak, že stěží zbývalo místo, aby prošli, a proklaté trní na ně doráželo ze všech stran.

Když vyjeli z ohybu pěšiny, najednou se asi deset yardů před nimi zjevil velký šedý býk. Naštěstí i on byl stejně zaskočen jejich nečekaným vynořením na pěšině, jinak by mohlo toto setkání dopadnout všelijak. Vyplašené zvíře pohodilo hlavou, na místě se obrátilo na zadních nohou a dalo se do běhu.

Hopalong si však byl dobře vědom, že se může kdykoli zastavit a zaútočit na ně. Musí udržet zvíře v běhu! Topper znal dobře svůj úkol a okamžitě vystartoval kupředu. Větev švihla Cassidyho do obličeje, naštěstí to byl jen meskyt. Za další zatáčkou býk najednou uhnul ze stále se zužující stezky a vrhl se přímo do křoví!

Houští kupodivu pod jeho váhou povolilo a býk se hnál dál. Topper nečekal na další rozkazy a odbočil do křoví tak prudce, že Hopalong se málem dotkl nohou země. Velkými skoky se řítil mezi šlehajícími větvemi, až najednou byli z křoví venku a ocitli se na místě, které ještě před několika lety muselo být mýtinou, dnes však zarůstalo mladými křovinami.

Šedý býk uháněl s ocasem nahoře přes bývalou mýtinu a Hopalong na poslední chvíli strhl Toppera, aby se vyhnul pichlavému kaktusu v cestě. Býk vběhl plnou rychlostí do protilehlého houští. I tady musel dobře znát cestu, protože prorazil křovím na ještě větší mýtinu. Shep se hnál kupředu, aby býkovi nadběhl, avšak Hopalong před sebou spatřil něco, co jej zaujalo víc. Na mýtině stál nízký srub!

Přitáhl koni uzdu, postavil se do třmenů a přes mlází obhlížel nečekanou stavbu. Kdysi tu musela být rozlehlá mýtina, dnes už zarůstala křovím.

Býk uháněl dál do houští, avšak Hopalong k sobě přivolal psa a obezřetně se vydal ke srubu. Ruku si položil na kolt vzadu a uvolnil kožený řemínek, který jej zajišťoval při jízdě houštím.

Několikrát zastavil koně a zaposlouchal se. Neslyšel žádný jiný zvuk než sotva rozeznatelné šumění větru. Okraje mýtiny byly lemovány obřimi hrušněmi, vysokými osm až devět stop, jejichž větve

byly propleteny tak, že nedovolovaly vstup na mýtinu ani únik z ní. Nevedla tu žádná stezka, žádná pěšina.

Srub byl postavený z klád. Měl sedlovou střechu obloženou došky. Zdi srubu byly do značné výšky obestaveny kamením, zjevně z obranných důvodů. Odněkud sem doléhal zvuk tekoucí vody.

Hopalong se náhle zastavil a ztuhl hrůzou.

Dříve zde stávala ohrada, ze které zbyly jen tlející kůly, a na místě, kde dříve bývala brána, ležela vybělená lebka!

Když Hopalong přijel o pár kroků blíže, viděl, že několik stop od ní se válejí roztroušené zbytky kostry. Kožený opasek byl tuhý jak železo a těžké kolty prožrané rzí. Ruka, z níž zbyly jen kosti, dosud svírala zbraň, ze které nestačila vystřelit. Díra v lebce toho byla nejlepším důkazem.

Hopalong seskočil z koně a sklonil se nad tělem. K opasku bylo připevněno kožené pouzdro ztuhlé věkem. Nebyl v něm žádný nůž. Muž byl zastřelen zezadu, jak dokazovala dírka v týlu lebky a roztržštěná čelní kost. Na štítku pažby z ořechového dřeva bylo vyryto velké písmeno D.

Hopalong se odvrátil od kostry a přešel k temnému vchodu do srubu. Dveře už dávno vypadly ze závěsů vyrobených ze surové kůže a ležely na zemi. Bylo zřejmé, že ten, kdo tu byl naposledy, je za sebou nezavřel.

Hopalong vstoupil do dveří a nahlédl dovnitř. Strnul, protože se mu naskytl další hrůzný obraz. U protější stěny ležela další kostra.

Škrtl zápalkou. Na stole v místnosti stála láhev se svíčkou zaraženou do hrdla. Bylo zřejmé, že byla dlouho používána, protože její stěny byly pokryty silnou vrstvou vosku. Hopalong přiložil zápalku ke knotu a po dlouhé době opět ozářil stěny místnosti plamen svíčky.

Hopalong se rozhlédl kolem sebe. Uvnitř srubu se nacházel kamenný krb, stůl, dvě hrubě opracované a nepřiliš umně sbité lavice a dvě řady pryčen, na kterých by se pohodlně vyspali nejméně čtyři muži. Pak obrátil svou pozornost ke kostře ležící na zemi u stěny.

Ležela zády ke dveřím a jedna její kostnatá ruka svírala zrezavělou pušku. Hopalong přistoupil blíže a na levé straně těsně pod páťtým žebrem spatřil nůž s dlouhou čepelí natočenou šikmo vzhůru. Když si prohlédl stěnu z trámů, našel místo, kde se špička nože za-

píchla před tím, než ji váha těla vytrhla ze zdi, nejméně dva palce hluboko!

Následující hodinu strávil Hopalong tím, že důkladně prohlížel srub a každý předmět, který tu našel. V rohu se válel prastarý pytel, ztuhlý věkem a zachovávající svůj původní tvar. Hopalong Cassidy si byl jist, že má před sebou závěrečnou scénu loupeže zásilky z dolů. V onom pytli byly zabaleny zlaté pruty a sem do srubu přišli tři muži, jejichž hamižnost rozpoutala smrtelný masakr.

Každý z těch mužů toužil po tom, aby všechno zlato patřilo jenom jemu. Černý John zaplatil životem přímo na místě loupeže. Pravděpodobně se domnívali, že Ben Hardy dopadl podobně, protože zřejmě viděli, jak jej zasáhla střela. To znamenalo, že šedesát tisíc mělo být rozděleno na tři díly, ale bez pochyby by každý z nich dal přednost tomu, kdyby se nemusel s nikým dělit.

Muži, jehož kostra ležela u stěny, se stala touha po zlatě osudnou. Možná trval na tom, že vyčkají případného návratu Bena Hardyho, možná měl prostě jenom smůlu. Na noži bylo vyryto jméno Diego a nůž patřil tomu muži ležícímu venku.

Ti tři sem přišli a Diego si počkal na svoji příležitost. Jakmile se druhý z mužů k němu obrátil zády, prudce vyhozený nůž vykonal svoje smrtící dílo. Možná si onen muž právě věšel pušku na hřebík, možná ji právě sundával, to už se nikdo nedozví. Diego se pak rozběhl do ohrady ke svému koni a tentokrát přišel na řadu on. Ten, který přežil, odtud odjel se šedesáti tisíci dolary ve zlatě.

Náprsní taška z kůže nyní ztuhlé stářím a ohryzané krysami, která vypadla na zem, určila identitu druhého muže. První část jména byla smazána, ale jeho příjmení znělo Purdy

Pak byl oním zbývajícím mužem, který neváhal pro zlato zabít přítele a pak zmizet i se šedesáti tisíci dolary, Fan Harlan!

Hopalong Cassidy vyšel ven na slunce. Lehký vánek mu osušil pot z čela. Topper zaržál, když jej spatřil. Bělouš stál u vodní tůně a Shep ležel na suché trávě vedle něj a spokojeně frkal.

Hopalong se k nim vydal a našel tůň o průměru asi dvaceti stop, napájenou z průrvy ve skále. Jednalo se zjevně o stejný druh horniny, z níž byla i ona skalní římsa, jež pomohla Hopalongovi první den najít vchod do křovin. Bylo tu dost vody pro dobytek a jeho stopy

dokazovaly, že sem chodí často. Hopalong našel i stopy jelenů a napůl smazanou stopu horského lva.

S pomocí klacku Hopalong zjistil, že tůň je pět stop hluboká, a voda v ní byla průzračná a čistá. Přestože celý rok nevysychala, navštěvovala ji jen část dobytka. To znamenalo, že někde jinde se nachází ještě další vodní zdroj, buď snadněji přístupný, nebo větší.

Všude bylo ticho, až na zvuk kapající vody a hlasité oddechování psa. Hopalong Cassidy se vrátil ke koni a rozhlédl se. Nebylo pochyb o tom, že vrah se sem už nikdy nevrátí; a pokud ano, pak se už ničeho nedotkl. S největší pravděpodobností zmizel z kraje i se svým lupem, vykoupeným smrtí svých druhů. Avšak co když se usadil někde v okolí či se před nedávnem zase vrátil?

Najednou Hopalong uslyšel něčí hlas!

Ustoupil do stínu pod starý zkroucený dub a napjatě zíral k průrvě v křoví, kterou sem sám přišel. Olízl si jazykem suché rty. Shep vyskočil na všechny čtyři, přátelsky zavrtěl ocasem a vrhl se do houští.

Znovu uslyšel ten hlas, pak odpověď a vzápětí spatřil dva jezdce.

Byl to Rig Taylor a Pike Towne. Slyšel, jak se Towne vítá se psem, a pak se oba muži prodrali křovím na mýtinu. Hopalong Cassidy se už chystal vystoupit ze svého úkrytu a pozdravit je, ale uvědomil si, že jej zajímá, jak se bude tvářit Pike, až uvidí mrtvolu.

Rig Taylor jel jako první. Najednou se zarazil, ukázal prstem na Diegovu kostru a vykřikl: "Prokrista, podívejte se na to!"

Pike sklouzl ze sedla a jen beze slova hleděl na ostatky. Hopalong byl asi šedesát stop od něj a pozoroval jej. Když Pike vzhlédl, jeho obličej byl zcela bez výrazu a jeho pohled nevěstil nic dobrého. Okamžitě se vydal ke srubu.

"Nemusíš si nic ověřovat, Pikeu. Řeknu ti to sám. Ten muž, který vyvázl živý, byl Fan Harlan."

Šokované zíral na Cassidyho. "Jak...? Jak to víš?"

"Domyslel jsem si to. Ukryli se tu po přepadení. Došlo mezi nimi k roztržce. Diego mrštíł nožem po Purdym a připíchl ho ke stěně uvnitř srubu. Najdeš ho tam. A když vyšel ven, ten třetí muž, a musel to být Fan Harlan, jej střelil do týla. Viděl jsi tu lebku."

"Jo." Výraz Pikeovy tváře byl tvrdý a chladný. "Nejspíš se to tak muselo odehrát. Já všichni si mysleli, že je buď zastřelili jejich pro-následovatelé, nebo že se jim všem podařilo uniknout."

Rig Taylor na ně zmateně a zvědavě hleděl. "Ničemu nerozumu-mím," řekl. "Co to bylo za chlapy?"

"Lupiči," odpověděl Hopalong Cassidy. "Nedávno jsme se o nich s Pikem bavili. Banda Bena Hardyho; ukradli zásilku zlata z dolů. Dva byli zastřeleni nebo postřeleni a tři další zmizeli. Teď tedy víme, že zahynuli... alespoň dva z nich."

Taylor se uklidnil, ale nespouštěl pohled z Hopalongovy tváře. "Takže ten Fan Harlan je jediný, který přežil?"

"Ne, Ben Hardy byl zraněn a putoval za mříže," odpověděl Hopalong s předstíranou lhostejností. "Ovšem kde je teď, to nikdo ne-ví."

5. kapitola

STEZKA DO MĚSTA DUCHŮ

Na zpáteční cestě toho moc nenamluvili. Každý z nich byl ponořen do vlastních myšlenek. Hopalong neměl tušení, o čem přemýšlejí jeho společníci, a ani jej to nezajímalo.

Sám dumal nad problémem dvou lupičů, kteří přežili. Jeden z nich unikl se šedesáti tisíci dolary, ten druhý zůstal někde naživu a možná už ví, co se přihodilo. To nevěstilo pro Fana Harlana a jeho šedesát tisíc nic dobrého. Pokud ty peníze vůbec ještě má.

Když vyjeli z lesa, první, koho Hopalong spatřil, byl samotný Bili Saxx. Mohutný předák měl na sobě tmavě modrou košili a černé džíny. Sundal si klobouk a na hlavě mu zazářila hustá hříva světlých vlasů. Stál u ohně proti Cindy Blairové.

"Ne," říkal právě. "Jste na špatný stopě. Žádný Pete Melford se v tomhle kraji nikdy nevyskytoval. Ten stařík vám něco nabulíkoval nebo vás poslal na úplně jiné místo."

"Máme hosty," zašeptal Hopalong tak, aby jej slyšeli ti dva za ním.

"Jak si tím můžete být tak jist?" namítala Cindy rozzlobeně. "Sám jste sem přišel až poté, co byl můj strýc zabit nebo snad ne?"

"Jak to myslíte?" ohradil se Saxx hrozivě.

"Ve skutečnosti," ozval se Hopalong hlasitě, zatímco k nim přijížděl, "Saxx tu v době, kdy byl Pete Melford zabit, už opravdu byl."

Saxx se prudce obrátil a sjel Hopalonga a jeho druhy vzteklým pohledem. Bylo zřejmé, že nemá ze shledání právě radost. Neočekával, že se objeví tak brzy, a pokud ano, pak nečekal více než dva muže.

"Saxx ovšem tehdy nebyl předákem na Boxu T," pokračoval Hopalong konverzačním tónem. "Dohlížel na Tredwayův přepravní podnik. Když se plukovník pustil do chovu dobytka, stal se Saxx předákem na jeho ranči."

"Zdá se, že jste velmi dobře informovaný!" poznamenal Saxx jízlivě.

"Jen mám nastražené uši," usmál se Hopalong povzbudivě na Sáru Towneovou, která stála ustrašeně s očima vytřeštěnýma kousek od ohniště.

Bili Saxx hleděl vyzývavě na Hopalonga a nijak se nesnažil skrývat své opovržení. "Proč vás to vůbec zajímá?" vybafl na něj. "Po těch věcech vám nic není."

Hopalong Cassidy se po něm ohlédl. "Kromě toho, že se snažím pomoci slečně Blairové, byl Pete Melford čirou náhodou můj dobrý přítel."

Cindy pohlédla na Hopalonga a trochu se zamračila. Rig zpozorněl a Pike Towne se tajemně usmíval. Saxx ztuhl a rysy obličeje mu ztvrdly. V duchu kalkuloval, co ta zpráva pro něj znamená. Měl by to říct Tredwayovi. Nic takového jej však nenapadlo nebo snad ano? U plukovníka si člověk nikdy nemohl být jist.

"Nevěděl jsem, že už jste tady v kraji byl někdy předtím."

"Nikdy jsem tu nebyl," přiznal Cassidy a přijal od Sáro hrnek s kávou. "Znal jsem Petea z Texasu. Napsal mi dopis a zval mne na svůj ranč sem, jenže ten dopis se léta toulal, než mě dostihl. Přišel jsem se svou pomocí pozdě, ale nerad bych propásl příležitost pomoci Cindy Blairové."

"Proč jste mi to neřekl?" vyhrkl Rig rozčileně.

"Nebylo to potřeba," odpověděl Hopalong. "Říkal jsem si, že pro začátek bude stačit, když si tu najdu práci. Na takové informace je vždycky dost času."

"Nač ty zbytečný tlachy?!" vybuchl Bili Saxx. "Žádný Pete Melford v tomhle kraji nikdy nebyl!"

A jestli vám to někdo může říct s jistotou, tak jsem to já."

Hopalong se usmál a jeho úsměv Saxxe ještě více dopálil. Přivřel oči a probodával Cassidyho vzteklým pohledem. "Koledujete si o malér?" vyjel na něj.

"Já?" Hopalong zvedl udiveně obočí. "Proč bych měl? Jsem takový tichý hombre. Ale," usrkl trochu kávy, byla však ještě horká, "mám v úmyslu najít ranč slečny Blairové, a než odjedu, bude v jejích rukou," prohlásil pevně. "Žádná stezka," dodal, "se nedá zakrýt tak dobře, aby ji už nikdy nikdo nenašel."

Pike Towne se mezitím vzdálil do svého vozu, ale už byl zase zpátky. V ruce držel dva kolty. Bylo to poprvé, co jej Hopalong viděl ozbrojeného. V očích mu zajiskřilo. Bylo jasné, že Pike Towne bude stát po jeho boku, kdyby se něco semlelo.

Bylo jasné i to, že také honáci z Boxu T si všimli zbraní a pochopili, co znamenají. Nikdo z nich nepromluvil, jen Carter stíhal Hopalonga a jeho druhy nenávisným pohledem.

Bili Saxx zhodnotil situaci a rozhodl se, že je na čase vzdálit se. Věděl, že musí okamžitě vyhledat Tredwaye a předat mu nejnovější informaci, ale nejprve si hodlal celou situaci pořádně promyslet. Musí si ujasnit, co znamená pro něj; poprvé v životě začínal mít obavy o uskutečnění Tredwayových plánů.

Právě teď by každý neuvážený krok mohl mít pro jejich plán ukrást výplatu pro Taggart, jež se měl uskutečnit už za tři dny, katastrofické následky. Saxx kývl na ostatní a obrátil se. "Nu," přinutil se k úsměvu, "ať je to jak chce, přeji vám hodně štěstí s chytáním dobytka. Máte se co ohánět!"

"Ach, jsem tak ráda, že jste tu!" zvolala Cindy, když Saxx a jeho muži zmizeli. "Chovali se tak divně! Ten Carter se vyptával na všechno možné a pořád se rozhlížel kolem. A zatímco se tu Bili Saxx s námi bavil, čmuchali ostatní v ohradě a prohlíželi si značky dobytka."

"Saxx se tvářil, jako by čekal, že toho budete mít víc," řekla Sára. "Měl by si to zkusit sám!"

"Nebo nahlídnout hlouběji do křovin," ušklíbl se Pike na Hopalonga.

"Nevěděl jsem, že jste byl přítelem Petea Melforda," vyčítal Hopalongovi Rig. "Neřekl jste mi, že jej znáte."

Pike se opřel o kámen, napíchl si pořádný kus hovězího a pozorně je poslouchal.

"Musí být opatrný, Rigu," vysvětlovala Cindy. "Nechtěl se prozradit."

"Prozradit? Jak to myslíte?"

"Strýc Pete nám s oblibou vyprávěl historky o svých sousedech v Texasu," usmála se Cindy na Hopalonga. "Každý, kdo je slyšel, by hned poznal, kdo je ve skutečnosti pan Cameron." Hleděla na Riga a čekala, až pochopí. "Většina těch historek se týkala jednoho ranče, jmenoval se Bar 20."

"Bar 20?" Rig Taylor zíral nevěřícně na Hopalonga. "Pak pak musíte být Hopalong Cassidy!"

Pike se tlumeně rozesmál. "Jasně že je to on! Uhodl jsem to hned, jak jsem ho viděl poprvý!"

Z vysoké trávy pod topoly se vztyčila temná postava a rychle odplula do ještě většího stínu. Tote Brown měl původně v plánu odpravit konečně Riga Taylora, ale nyní věděl, že má pro muže, který jej najal, mnohem důležitější novinu. Nebyl si jist, jak rychle se k němu ta zpráva donese, ale přál si, aby to bylo co nejdříve.

Ujížděl pryč a mozek mu pracoval na plné obrátky. Dejme tomu, že jsou jeho vývody správné a ona tajemná zakázka přišla od Tredwaye. Komu jinému by Taylorova smrt prospěla? Nebo smrt kteréhokoli z těch tam?

Chopí se své příležitosti. Velké příležitosti. Postará se o to, aby Tredway dostal zprávu o Cassidyho přítomnosti okamžitě. Pokud je Tredway jeho muž, pak bude všechno v pořádku. Pokud ne, nic tím nepokazí a může si vydělat tučnou odměnu.

Justin Tredway seděl u svého stolu v rozlehlém domě na ranči a studoval pečlivě nakreslenou mapu. Kdyby ji Bili Saxx viděl, užasl by, neboť na ní byla s pedantskou přesností zakreslena celá oblast od průsmyku Dead Horše k napajedlu východně od trasy dostavníku. Na mapě byla zaznamenána každá nerovnost terénu, každý strom. Tredway do ní zamyšleně hleděl.

Každý člověk si už v mládí vytvoří svůj životní vzorec a jen zřídka jej pak mění. Jeho život se ubírá v zaběhlých kolejích a jeho charakter je pevně dán. Nejinak tomu bylo i s mužem známým v kraji coby plukovník Tredway. Zahájil svůj život jako člověk, který nezná slitování a nestará se o nikoho jiného než o sebe. Pojmy jako věrnost a čest mu byly odjakživa cizí, o to více byl pyšný na svoji obratnost, inteligenci a chladnokrevnost.

Stejně málo, jako pro něj znamenal soucit ke všemu živému, pro něj znamenala i úcta a odvaha. Ty dva pojmy jej nezajímaly, protože poznal příliš mnoho odvážných mužů, kteří se snadno proměnili v mrtvolu. Pyšnil se svými schopnostmi a nechtěl nic vědět o svých slabostech. Jako většina lidí se zločineckými sklony viděl vždy jen

své vlastní stanovisko a pohrdal názory jiných. Dokázal sehrát jakoukoli roli; uměl se vžít do své falešné identity tak snadno, že někdy na celé dny a týdny zapomínal, kým skutečně je.

Uplynula už velmi dlouhá doba od chvíle, kdy sjel po stezce dolů z Komínového kopce, pryč od věcí, které se tam udály. A znal sám sebe natolik dobře, že chápal, proč se nyní nachází právě na tomto místě. Z jeho strany to byl akt čirého opovržení a výsměchu.

Stezka vedoucí z Komínového kopce jej zavedla daleko, ale vrátil se a našel staré domy stejně opuštěné, jako když je viděl naposledy. Nově otevřené doly volaly po novém zboží a on jim je začal dodávat. Ba co víc, postavil přepravní stanici a nazval ji Kachina; ano, z těchto začátků vyrostlo město, jeho město. Otevřel v Kachině obchod se smíšeným zbožím a zásoboval odtamtud doly a okolní ranče. Svá koňská spřežení krmil senem ze svých rančů a tak uběhlo několik pokojných, blahobytných let.

V poslední době však začínaly narůstat potíže. Vůz plně naložený zbožím se zřítil z útesu a koně i vozka zahynuli. Všechno zboží, za které byl odpovědný, skončilo v řece. Předčasně udeřivší mrazy zastihly jeho dobytek na horských loukách. Sněhová bouře zabránila přemístit jej včas dolů, a tak mnoho kusů nepřežilo. Tredway trávil tu zimu v El Pasu a San Antoniu, a když se vrátil, zjistil, že je téměř na mizině. Následující horké a suché léto dokonalo dílo zkázy a zdecimovalo jeho stáda téměř úplně.

Jeho úspory se tenčily a na stole se mu vršily účty za krmivo, tři nová spřežení a vozy a další a další, které bude potřeba brzy splatit. Tredway nejprve spoléhal na to, že prodá dobytek vyhnaný z trní. Saxxův návrh, aby se zmocnili výplat pro Taggart, přišel v pravý čas. Samozřejmě tuto možnost zvažoval dávno před tím, než se u něj objevil Saxx, jen ještě přesně nevěděl, jak s ní vyrukovat na Saxxe.

Neměl žádné peníze na zaplacení Camerona, ale neměl ani v úmyslu mu něco platit. Cameron byl v kraji cizí, a zatímco bude vyhánět dobytek z křovin, nebude mít čas na získávání přátel v okolí. Navíc se v případě potřeby proti němu dají dobře využít pověsti o tom, že mohl mít něco společného se smrtí Peaveye.

Cindy Blairová představovala vážnější problém. Muži na Západě byli známí svým rytířským chováním vůči ženám a hezká, štíhlá,

hrdá Cindy si v okolí získala ctitele a příznivce více, než sama tušila. Její přátelská, otevřená povaha, veselý úsměv, nebojácnost a záliba v dlouhých projížďkách jí získaly sympatie mnoha mužů. Dokonce i Bili Saxx se pochvalně zmínil o jejím vzhledu.

Tredway se doslechl, že ona i Rig Taylor nyní pobývají v tábořišti lovců dobytka u Picket Forku. Zamračil se a znovu se ponořil do mapy. Možná ten nápad s vyhnáním dobytka z trní nebyl právě nej-moudřejší.

S mapou před sebou zvažoval všechny okolnosti plánovaného přepadení. Bili Saxx uteče s lupem směrem na severovýchod, objede Babylonskou horu a setká se s ním v Sipapu. Pokud všechno půjde hladce, vrátí se spolu zpátky na ranč. Právě v tomto bodě začal Justin Tredway pomýšlet i na jinou variantu. Zamyšleně přivřel oči, pohodlně se opřel a procházel v duchu všechny možnosti, které mohou nastat. Ano, rozhodl nakonec, musí se to povést. Pokud vše důkladně naplánuje, vyjde to.

V tom okamžiku prolétl otevřeným oknem kámen, odrazil se od desky stolu a spadl mu přímo do klína.

Tredway vyskočil, tasil kolt, ustoupil ze světla dozadu a pátravě hleděl otevřeným oknem ven.

Čekal dlouho, ale neozýval se žádný zvuk. Teprve po hodně chvíli zaslechl vzdálené úderý koňských kopyt. Pak bylo opět ticho. Vrátil se ke stolu a zvědavě kámen zvedl.

Byl plochý a docela těžký. Někdo jím musel pořádně mrštit, aby sem doletěl. Byl k němu přivázán kousek balicího papíru, takového, jaký se používal v obchodě v Kachině. Tredway jej odvázal a rozložil. Sdělení bylo napsáno velkými tiskacími písmeny.

CAMERON JE HOPALONG CASSIDY A PŘÍTEL PM

Justin Tredway zůstal několik dlouhých minut bez jediného pohybu, a když konečně znovu začal vnímat své okolí, první věc, která jej upoutala, bylo tikání hodin, hlasitě se rozléhající prázdnou místností. Otrásl se a dál civěl na hnědý balicí papír.

Hopalong Cassidy.

Hopalong Cassidy je tady, byl v Kachině. A teď dokonce pracuje pro Box T. Zdálo se to nemožné, neuvěřitelné, ale byla to pravda. Tredway neměl o pravdivosti sdělení žádné pochybnosti, protože jakmile před sebou spatřil to jméno, uvědomil si, jak do sebe všechno zapadá. Melford pocházel z Texasu a dlouho pracoval na ranči Bar 20, kde byl Hopalong Cassidy dlouhá léta předákem.

Jak se sem k čertu dostal? A co jej sem přivedlo? A především jak to, že on, Justin Tredway, o tom nic nevěděl?

Ve světle této informace bude muset znovu zvážit všechny své plány, neboť Cassidy stál vždy na straně zákona. Ten muž byl nebezpečný protivník. Mnohokrát už prokázal svou neobyčejnou prohnatost a předvídatost a byl znám svým střeleckým uměním.

Najednou přeběhl Tredwayovi po zádech mráz. Co když Cassidy našel, co zůstalo tolik let skryto hluboko v trnité džungli? Tredway se narovnal a přinutil se uvažovat chladně. Dobrá, i kdyby na to přišel. Nikdo ve městě nic netuší. Cassidy mluvil s Peaveyem, ale Peavey je už bezpečně po smrti, a stejně nic pořádně nevěděl. Hledal by Cassidy důkazy? Tredway neměl zdání.

Dobrá, ale co by se stalo, kdyby lupiči na útěku z místa činu narazili na Hopalonga? Bili Saxx, Vin Carter a ostatní.

Carter by jistě bez dlouhého uvažování začal střílet a ostatní by se řídili jeho příkladem. Pět mužů proti Cassidymu, zvláště když jedním z nich je Bili Saxx? Tredway se pohrdavě usmál.

Dá se to samozřejmě připravit, ale to znamená, že on, Tredway, musí nejprve dostat do ruky peníze, jinak by to nebylo k ničemu. Kdyby kořist zůstala v rukou lupičů a něco by nevyšlo, mohl by o ni přijít, protože by mohli prchnout z kraje i s jeho podílem, anebo by někdo zaslechl výstřely a dorazil by na místo přestřelky ještě před ním.

Jistě, pokud by došlo k přestřelce, mohlo by se stát, že by životem zaplatili všichni, nebo alespoň většina. Dalo by se to zařídit tak, aby nepřežil žádný z nich. Čím více zvažoval tuto možnost, tím více se mu zamlouvala. Třicet tisíc bylo mnohem víc než pouhých deset. Co kdyby se ukryl s puškou poblíž místa přestřelky?

Puška byla odjakživa jeho oblíbenou zbraní a od dětství býval střelcem, který nikdy neminul svůj cíl. V průběhu přestřelky si nikdo

nevšimne, odkud přicházejí kulky, a kdyby někdo přežil..., ne, nikdo nepřežije.

Přitáhl si k sobě lampu, pečlivě spálil papír se vzkazem a znovu se ponořil do studia mapy. Trvalo dalších dvacet minut, než jím jako blesk projel další šok. Jak to, že na to nepomyslel už předtím?

Kdo mu vlastně hodil ten dopis? Kdo věděl, že jej bude zajímat, že Cameron je ve skutečnosti Cassidy?

Co když to byl sám Cassidy? Po krátké úvaze tu možnost zavrhl. Hopalong Cassidy by takovým činem nic nezískal. Kdo to tedy byl?

Vážně zneklidněn vstal a začal dlouhými kroky rázovat po pokoji. Jeho muži by za ním přišli přímo. Ten člověk, který pracuje s Cameronem? Nikdy jej neviděl má prý ženu a vůz, je to někdo, kdo tu náhodně projíždí.

Cindy Blairová? To nebylo tak úplně vyloučeno. Ta dívka je chytrá, má obchodní talent. A je taky nebezpečná, protože umí získávat přátele.

Tote Brown? Váhal nad touto možností, ale pak ji zamítl. Ať už byl oním tajemným informátorem kdokoli, on teď musí vymyslet plán a musí najít místo, kde by jej mohl uskutečnit beze svědků.

Sipapu. Okamžitě jej napadlo to město duchů. Přestal přemýšlet nad tím, kdo mu předal zprávu, a začal zvažovat různé možnosti, které mu nabízí Sipapu jako místo posledního souboje Cassidyho a Saxxe.

To místo se samo nabízelo. Saxx sem odvede své muže po přepadení. Anonymní vzkaz by sem mohl přivést Cassidyho a jeho přátele. Saxx bude přesvědčen, že je odhalili. Vin Carter Cassidyho nenávidí a je zvyklý střílet dřív než přemýšlet. Zákonitě dojde k přesřelce a on ví o jednom skvělém úkrytu, odkud může vyřídít ty, kteří přežijí.

Příštího dne sedla Cindy Blairová na koně s pevným odhodláním pátrat sama a nerušeně po místě ranče PM. Hopalong bude spolu s Rigem a Pikem pracovat v trní a ona si v klidu projede okolí a bude hledat na vlastní pěst.

Rig jí podrobně vylíčil své vlastní zkušenosti s prohledáváním onoho místa toho dne, kdy se seznámil s Hopalongem Cassidyem, a tak Cindy pobídla svou kobylu oním směrem a zakrátko už sjížděla po svahu, ze kterého Hopalong střílel na Totea Browna.

Přes panující sucho bylo údolí svěže zelené, protože sem prosakovala voda z Picket Forku a ve skalách pramenilo několik potůčků. Narovнала se, vytáhla dopis Petea Melforda a rozhlédla se po okolí. Dopis obsahoval hrubý náčrtek polohy ranče a Cindy otáčela koně tak dlouho, dokud se orientační body v krajině neshodovaly s náčrtem. Křovinový vrch a Komínový kopec byly přesně tam, kde je Pete Melford zakreslil, Picket Fork protékal rančem úplně stejně jako na mapce. Ona sama by se měla nacházet necelých dvě stě yardů od domu.

Popojela a prohlížela si terén kolem sebe, aby jej srovnala s náčrtem. Po své levici uviděla pahýl stromu, sraženého bleskem, který se nacházel i v mapce, ale jinak se už nic neshodovalo. V místě, kde měl stát dům, se tyčil vzrostlý topol a místo stodol zaujímal borový hájek.

Borovice byly sice mladé, ale ne zase až tak moc mladé. Určitě jim bylo už osm až devět let. Zmatena dojela k topolu a seskočila z koně. Zjistila si na mapce, kde se měly nacházet ohrady, a odkrokovala vzdálenost.

Našla si dlouhou větev a začala zkusmo bodat do země. Pokud tu někdy stávala ohrada, musely tu zůstat díry po kůlech, kde bude půda měkčí. Systematicky prohledávala terén, avšak bez úspěchu. Půda byla zarostlá trávou. Náhle se klacek zabořil do měkké hlíny. Cindy vykřikla a vrhla se na kolena. Za okamžik už odhrabala zem, již byl zaplněn okrouhlý otvor, jehož stěny byly pevné a tvrdé. Našla díru po kůlu! Toto byl první nezpochybnitelný důkaz!

Pro práci v trní musel být člověk nejen prvotřídní jezdec, ale musel také umět skvěle zacházet s lasem. Nebyl zde čas ani prostor na vázání smyčky. Jakmile muž spatřil běžící kopyta, musel okamžitě zareagovat na krátkou vzdálenost, jinak přišel o svoji šanci.

Nezbytnou výbavou byly kožené tapaderas přes třmeny. Bez nich mohlo snadno dojít k tomu, že otevřeným třmenem pronikla větev a honák skončil se zlomeninou nebo tržnou ranou na noze. Mohl také kdykoli ztratit třmen anebo se zranil jeho kůň, či přinejmenším mu mohla nějaká trčící silnější větev v plném trysku zachytit sedlo. Dobytek žijící v trní byl zpravidla mohutnější než krávy chované na otevřených pastvinách, neboť celá léta jej nikdo neomezoval, měl dobrou pastvu i dostatek vody.

V trnitém porostu nebylo mnoho průchodů a často se stávalo, že honák v střemhlavé jízdě narazil v plné rychlosti do hradby křovin, projel jimi, zatímco mu ostré trny trhaly oděv, větve jej šlehalý do obličeje a rozdíraly kůži, a doslova si proklestil cestu skrz ně. Byla to nesmírně tvrdá dřina, jež vyžadovala mistrovské jezdecké umění a více vytrvalosti a odhodlání než kterékoli jiné řemeslo.

"Zaměstnáme i Shepa," rozhodl Hopalong. "Od nynějška jej budeme každý den brát s sebou. Potřebujeme tu práci dokončit co nejrychleji a nezapomeňte, že mi jde hlavně o dobytek se značkou PM."

Všiml si, že Cindy odjela z tábora, a dělal si o ni starosti. Věděl však, že je to venkovská dívka, která vyrůstala na ranči, a že má velmi bystrý úsudek. Nicméně ani sebebystřejší úsudek nezastaví kulku v letu a on si byl velmi dobře vědom toho, s jakým protivníkem má tu čest. Nepochyboval o tom, že jak Bili Saxx, tak Tredway toho vědí o Peteovi Melfordovi daleko více, než jsou ochotni přiznat, a byl si nyní už také jist tím, že k pokusu o zabití Riga došlo proto, že někomu dělalo vážné starosti jeho vytrvalé pátrání a neochota odejít.

Hopalong se prodíral nejhustším křovím a hnál před sebou býky směrem k mýtině, kde je mohl chytit do lasa. Mnozí se vzpírali a nechťeli se nechat hnát či vést, a tak je musel přivazovat k Pikeovým volům. Klidná, moudrá a silná zvířata věděla přesně co dělat. Pike Towne si s sebou vzal šest volů a při práci v trní je využíval všechny, střídavě tři každý den. Všichni už vykonávali podobnou práci v Texasu a věděli přesně, co se od nich očekává. Jakmile k nim uvázali divokého býka, okamžitě se vydali k domovské ohradě a zdivočelé zvíře se mohlo bránit jak chtělo, nebylo mu to nic platné. Bylo známo, že mnozí býci jsou ochotni bojovat na život a na smrt, avšak vůl

je těžší a neústupnější zvíře, které dokáže vytrvale sledovat svůj cíl. Proto bylo ve většině případů vítězství na jejich straně.

Rig Taylor byl skvělý pomocník. S prací v křoví sice moc zkušeností neměl, ale přičichl k ní už a rychle se učil. Pracoval s plným nasazením. Cindy Blairová zapomněla, že je majitelkou ranče, a pomáhala Sáře Towneové s přípravou jídla.

Nasazení psa a tří volů jim práci podstatně usnadnilo a navíc se ukázalo, že mladší kusy se dají zhoufovat do stáda a hnát společně. Než se snesla noc, měli v ohradách více než šedesát dalších dobytčat, přičemž označované zahnali do vnější ohrady a neoznačované do vnitřní.

Dalšího dne začali nanovo a postoupili až tak daleko na sever, že Hopalong najednou zjistil, že se dostal téměř na okraj kaňonu Komínové řeky a že asi dvě míle od něj ční šest set stop vysoký okraj Babylonské plošiny.

Kaňon Komínové řeky působil nesmírně divokým a opuštěným dojmem. Rostly tu nízké druhy keřů prostoupené šalvěji a podél okraje kaňonu několik cedrů a mexických borovic.

Kaňon byl hluboký a nebylo vidět žádnou stezku vedoucí na jeho dno, takže se zdálo, že se jím pro ně cesta dále na sever uzavírá. Hopalong se však nechtěl jen tak lehce vzdát a puzen objevitelskou touhou, začal si klestit cestu podél okraje směrem na východ.

Ujel několik mil, pak přitáhl Topperovi uzdu, aby jej nechal trochu vydechnout, a ohlédl se v sedle dozadu. Právě v té chvíli zachytil odraz zrcadla na svazích Křovinového vrchu!

Někdo signalizoval cosi někomu, kdo se právě nacházel kdesi před Hopalongem.

Nyní už neměl na návrat do tábora ani pomyšlení. Pobídl Toppera a tryskem se hnal podél okraje kaňonu k místu, kde stával most. Když k němu dorazil, slunce nad hradbou hor se už klonilo k západu. Schoval se pod ochranu stromů a prohlížel si ruiny Sipapu na druhé straně úzké průrvy.

Z celého města se zachovalo pouze pět domů. Na první pohled bylo zřejmé, že kdysi sloužily jako obchody s různým zbožím, až na jeden z nich, který byl zřejmě hotelem či noclehárnou. Bylo vidět i rozvaliny dalšího zhruba tuctu domů, avšak nic nenaznačovalo, že by

tu někdo přebýval. Teprve když si byl Hopalong naprosto jist, že ve městě není živá duše, seskočil z koně a nechal Toppera pást v husté trávě na malé mýtině v lese.

Měl při sobě vždy dlouhé kalifornské laso. Při práci v trní používal kratší provaz, dlouhý pouhých pětatřicet stop, tohle kovbojské laso však měřilo pětasedmdesát stop. Sundal je ze sedla a přistoupil k okraji průrvy. Chtěl si město prohlédnout, avšak neměl v úmyslu objíždět kaňon k dalšímu mostu, což by mu v tomto drsném terénu zarostlém hustým křovím zabralo nejméně den.

Naproti sobě viděl mostní pilíř, jenž vypadal pevně a zdravě. Než se pustil do díla, pečlivě si jej prohlédl dalekohledem.

Kaňon se v těchto místech zužoval na pouhých padesát stop a při troše šikovnosti není důvod, proč by měl tak pevný, velký a nehybný cíl minout. Laso se zachytilo hned na první pokus. Pevně utáhl smyčku a svůj konec přivázal ke stromu. Přes kolty si přetáhl řemínky, aby mu nevypadly, a zavěsil se na lano.

Jednu nohu nechal napjatou tak, že mu lano procházelo pod kolenem a na vnější straně chodidla, levá visela dolů a vyvažovala hmotnost jeho těla. Pak kladl jednu ruku před druhou, až přeručkoval na druhou stranu kaňonu. Byl to ten nejjednodušší způsob, jak se dostat pomocí provazu přes jakoukoli průrvu, a Hopalong jej použil už mnohokrát předtím.

Na druhé straně se postavil na nohy a pomalu se vydal ke stezce vedoucí od zříceného mostu.

Tu zachytil koutkem oka jakýsi pohyb. Vzhlédl a spatřil, jak z lesa na pěšinu vystoupil neslyšně jakýsi muž. Měl dlouhé vlasy a vousy a byl oděn do doma utkané hnědé kutny s dlouhými rukávy, přepásané opaskem spleteným z proužků surové kůže.

Muž si jej beze slova prohlížel a zdálo se, že je neozbrojen až na hůl, o kterou se opíral, a nůž za opaskem.

"Jste tady cizí?" promluvil vousatý muž tichým, přesto však jasným hlasem.

"Ano," odpověděl Hopalong. Začala se v něm probouzet zvědavost. Věděl, že to musí být někdo z podivné sekty, žijící na vrcholu Babylonské plošiny. "Vy jste z Babylonských pastvin?"

"Ano. A vy vyháníte dobytek z křovin, že? Pro koho pracujete?"

Hopalong si jej dlouze prohlížel. "Pracuji na dohodu. Ale dobytek patří plukovníku Tredwayovi," řekl.

"Máte v úmyslu pracovat i na sever od kañonu?"

"Pravděpodobně ne," připustil Hopalong. "Jen se tady kolem trochu rozhlížím."

"Ptám se proto, že jsme viděli chodit po Sipapu nějakého muže. Mysleli jsme si, že je to někdo od vás. Nevidíme nijak rádi," dodal, "když k nám sem na sever od kañonu někdo zavítá. Už řadu let žijeme téměř v naprostém odloučení od světa a rádi bychom tak žili i nadále. Ostatní lidé nesdílejí naši víru, a je pro nás lepší, když nás nechají o samotě."

Hopalong přikývl. "Po vaší víře mi nic není a myslím si, každý si může dělat, co uzná za vhodné, pokud tím neškodí ostatním a nenarušuje jejich svobodu."

"Jsme trochu znepokojeni," pokračoval muž. "Posledních několik dnů pozorujeme podivný pohyb po krajině. Bedlivě sledujeme, co se děje. Hlavně na trase dostavníku bylo docela rušno. Vyrazili z ní směrem k Sipapu dva muži. Jeden z nich šťval koně, jako by jej někdo pronásledoval. Bylo to zvláštní, protože za ním nikdo nejel."

Tato informace vzbudila Hopalongův zájem. Kolem Sipapu se potuluje jakýsi muž, další se prohánějí po trase dostavníku a někdo šťve koně k Sipapu, aniž by byl pronásledován? To vypadá, jako by tu někdo plánoval přepadení.

Tato možnost rozhodně stojí za úvahu. Proč jinak by někdo cválal na koni od trasy dostavníku kamsi do odlehlé divočiny? Vypadá to, jako by měřil čas a hledal nejkratší a nejschůdnější cestu.

Vousatý muž pokýval hlavou. "Jezdec přešel přes Picket Fork po hlavním mostě, pokračoval v cestě ke starému napajedlu a pak se rozjel k Sipapu."

"Pokud vám to nebude vadit," řekl Hopalong, "rád bych se po Sipapu porozhlédl. Jak, vlastně nazýváte svoji osadu?"

"Nemáme žádné jméno," odpověděl vousáč. "Sami sebe nazýváme bratřími. Původně jsme patřili k františkánskému řádu, rozešli jsme se však s jeho zásadami a pod vedením našeho proroka Logana jsme odešli a založili svou vlastní kolonii." Zarazil se a pohlédl vážně na Hopalonga. "Slyšel jste o kajícnicích? Jsme jejich odnoží."

Lehce se pousmál. "Bratřím by se nelíbilo, jak to zjednodušuji, ale tak to v podstatě je. Naše víra je prostá a žijeme v odloučení odkázání jen sami na sebe. Obděláváme svá pole, chováme pár koz, žijeme prostě, ale spokojeně."

"A máte výborný signalizační systém," pochválil jej žertem Hopalong.

Muž se rozesmál. "Vy zase máte dobrý postřeh. Ano, nic jiného nám nezbyvalo. Nejprve jsme tu měli nepříjemnosti s indiány, pak s bandou lupičů a nyní si přejeme vyhnout se jakýmkoli kontaktům s okolním světem, a proto bedlivě sledujeme vše, co se v okolí odehrává. Díky tomu jsme se naučili velmi dobře odhadovat záměry lidí, kteří se v okolí pohybují. Proto nás tak alarmovalo to, čeho jsme byli svědky dnes."

Povídali si spolu skoro hodinu. Hopalong se dozvěděl, že kdysi dávno byla sekta mnohem přístupnější kontaktům s okolním světem. Avšak když vypukly zmatky, kvůli kterým zaniklo Sipapu, ukázalo se, že lidé v okolí, zvláště ti, kteří chovali jiné náboženské přesvědčení než oni, v nich vidí původce všeho zla a činí je zodpovědnými za zkázu města. Tehdy se bratři uchýlili do samoty na Babylonské plošině a přerušili téměř veškeré styky s ostatními lidmi. Znali však Petea Melforda. Ba co víc, starý Texasan byl jejich dobrým přítelem a jako jeden z mála je navštěvoval v jejich osadě na hoře.

Nakonec bratr prohlásil, že musí už jít. "Bylo příjemné," řekl Hopalongovi na rozloučenou, "promluvit si s někým, kdo se nás nebojí a nestraní se nás. Nestává se to tak často." Obrátil se a jeho tajemná a trochu osaměle působící postava zmizela v křoví stejně znenadání, jako se objevila.

Hoppy se vydal k rozvalinám Sipapu. Dvě z budov před ním byly postaveny z kamene, jedna z vepřovic a ostatní ze dřeva. Dřevo nabylo věkem stříbřitě hnědé barvy a okenice byly zavěšeny na prastarých pantech. Pete Melford odeslal před třemi lety svůj dopis právě odtud. Zchátralost místa mu ztěžovala uvěřit, že to bylo tak nedávno, avšak z toho, co Hopalong vyrozuměl, bylo Sipapu tenkrát už téměř opuštěné.

Stíny pod Babylonskou plošinou potemněly a Hopalong se pomalu blížil k městu a bedlivě si je prohlížel. Vstoupil do dveří první

budovy a nahlédl dovnitř. Podlaha byla poseta útržky papíru, skleněnými střepy a povalujícími se láhvemi. Strop se napůl propadl a v rohu se válela rozlámaná židle.

Vyšel ven a přešel k druhé budově, bývalému saloonu. Zrcadlo na zadní stěně se uchovalo neporušené. Dlouhý barový pult byl rovněž v dobrém stavu, stejně jako pár stolů a židlí a kamna v rohu, u nichž ležela dokonce přichystána hromada dřeva na topení. Povalovaly se tu prázdné láhve a na zemi ležely rozházené ohmatané hrací karty.

Jeho kroky zněly na tvrdé podlaze dutě. Zastavil se a naslouchal jejich ozvěně, jak to člověk často dělá ve starých prázdných domech. Na barovém pultu stála dosud sklenice a Hopalong by kolem ní byl nevšimavě prošel, kdyby jej něco nezarazilo.

Z té sklenice někdo pil!

Nejenže z ní někdo pil, ale muselo to být nanejvýš před hodinou. Nebyla zaprášená a na jejím dně zůstala nezaschlá kapka tekutiny!

Hopalonga se zmocnil nepříjemný pocit. Ostražitě se kolem sebe rozhlédl a napjatě naslouchal. Bylo тихо, přes okna i dveře do poschodí se táhly pavučiny. Na podlaze se válely střepy, v prachu bylo vidět otisk boty. Jeho vlastní? Neslyšel žádný zvuk, jen vrzání starých trámů. Prázdnými ulicemi se proháněl horký vítr a čechral stéb-la vysoké trávy a listů na stromech.

V místnosti se setmělo. Přešel ke dveřím a vyhlédl ven do ticha. Slunce zapadlo a stín Babylonské plošiny zakryl vše s výjimkou střech. Odněkud z hory nad ním se začal ozývat zpěv. Přes ulici přeběhla krysa. Kolem rozpadlých kúlů staré ohrady hopsal divoký králík. Kolem sebe cítil přítomnost duchů mužů v holinkách a s těžkými koženými opasky, kteří se kdysi procházeli touto úzkou uličkou, vpo-táceli se do tohoto saloonu a pili u tohoto barového pultu. Kdo však vyprázdnil sklenici stojící na baru? To nemohl být žádný duch.

Do temné místnosti se odkudsi zatoulal paprsek světla a odrazil se od sklenice na pultě. Hopalongovi přeběhl po zádech mráz a ruka mu proti jeho vůli klesla ke koltu. Vykročil ven na ulici a zdálo se mu, že na sobě cítí čísi oči. Nebo si to jen namlouvá?

Pomalu kráčel k další budově a vstoupil dovnitř. Nikoho tu ne-našel, ale stále na sobě cítil čísi pohled. Že by to byl některý z bratří

z Babylonských pastvin? Či onen tajemný jezdec, který projížděl tryskem divočinou k mrtvému městu?

Vykročil ven ze dveří, a tu něco udeřilo o rám vedle něj a ticho padající noci prořízl výstřel z pušky. Uskočil dozadu a s bušícím srdcem vyčkával, co se bude dít dál. Všude bylo ticho. Pohnul se a okamžitě přišel další výstřel. Neznámý střelec začal pomalu a systematicky zasypávat zdi budovy výstřely a provrtávat je jako řeseto.

Nad hlavou mu hvízdla kulka a Hopalong se vrhl obličejem k zemi. Kulky létaly všude kolem něj, nejprve výše a pak stále níže, jako by se jej snažily najít.

Hopalong se připlazil zpátky do budovy a hledal úkryt. Každý jeho pohyb však vyvolal jen nový déšť výstřelů, před nímž nebylo úniku.

Náhle spatřil v podlaze několik vytrhaných prken, pod nimiž byla malá prohlubeň. Vzpomněl si, že základy domu jsou z kamene, připlazil se k díře a vmáčkl se dovnitř. Nebyla hlubší než devět palců, avšak to stačilo. Kulky se odrážely od podlahy nad ním, jedna se zaryla do rýhy kousek od jeho hlavy, ale ve svém úkrytu byl poměrně v bezpečí i když mu zároveň nedovoloval, aby měl ruce volné na střelení.

Pak střelba ustala stejně náhle, jako začala. Bylo ticho a nebylo slyšet, že by se někdo blížil k budově. Po dlouhé chvíli se Hopalong vyplížil ze svého úkrytu a opatrně se přemístil ke dveřím. Venku byla tma, na obloze zářil přízračně bílý měsíc a v křoví zapípal noční pták.

Do ticha zaskřípělo v nočním vánku prkno, nic víc se však nezvalovalo. Hopalong se odlepil ode dveří a vracel se k mostu. Odbočil do lesa a oklikou dorazil ke svému lanu. Stále tam bylo, neviděl však na druhý konec. Olízl si vyschlé rty.

Kamenité dno kaňonu se táhlo tři sta stop pod ním. Tři sta stop prázdnoty...

Nadechl se, sevřel provaz do dlaní a opatrně se na něj zavěsil. Pak začal pomalu ručkovat. Byl právě uprostřed, když za sebou uslyšel lehké kroky.

6. kapitola

DOZNÁNÍ BENA HARDYHO

Srdce se mu na okamžik skoro zastavilo. Tři sta stop pod ním čnely z vody mělké řeky ostré kameny. Pád by znamenal jistou smrt.

Opět slyšel lehké kroky a pak tlumený smích sebevědomý a škodolibý. Opatrně se přitahoval dopředu a snažil se o co nejnenápadnější pohyby.

Pokud by mu teď někdo lano uřízl, zhoupł by se na svém konci lana k útesu na druhé straně, a pokud by mu lano vyklouzlo z rukou nebo se přetrhlo na ostré skále, jeho tělo by se řítilo po špičatých balvanech strmého srázu dolů, až by celé potlučené dopadlo na kamenité dno. Takový pád nemá šanci přežít. A i kdyby jej přežil, čekalo by jej pomalé a bolestné umírání.

Čísi ruka se dotkla lana a zatřásla jím. Hopalong cítil, jak se lano chvěje. Pak se lano prudce nadzvedlo a kleslo. Zoufale se k němu přivinul celým tělem. V temnotě za ním se ozval čísi hlas. "Ošklivý způsob smrti, Cassidy. Nedoufal jsem, že se mi tě podaří chytit do téhle pasti."

Ať to byl kdokoli, znal jeho jméno. Byl to snad někdo z jeho spolupracovníků? Ne, musel to být někdo jiný, avšak v hučení vody, odrážejícím se od stěn kaňonu, se mu nepodařilo rozeznat barvu hlasu natolik, aby poznal, komu patří.

V obavě z dalšího zatřesení lanem se začal rychle sunout kupředu. Hned vzápětí pocítil trhnutí, jak do lana narazil nůž a přeřízl je. Hopalong padal střemhlav dolů. Když lano ze surové kůže povolilo, měl čas jen na to, aby si rukama přehmátl, kolem uší mu zasvištěl náraz vzduchu a pak s bolestivým zuchnutím narazil na skálu. Paže měl téměř vykloubené. Zpod nohou se mu sesouvaly kameny a dopadaly do řeky pod ním. Surová kůže se mu zařezávala do dlaně, jak se jí zoufale držel, neschopen se být jen nepatrně přitáhnout.

Za sebou slyšel nějaký pohyb a pak se znovu ozval hlas neznámého, tentokrát hlasitější, avšak stejně nepoznatelný jako předtím. "Myslím, že jsi nespádl až dolů, Cassidy. Nehodlám ti ponechat žádnou šanci!"

Zahřimal výstřel z pušky a kulka roztržila kus skály nad ním. Na obličej mu dopadla sprška úlomků. Ozývaly se nové a nové výstřely a zasypávaly jeho okolí. Ve tmě na něj nebylo vidět, ale neod-

važoval se udělat sebemenší pohyb, aby na sebe neupozornil. Neznámý střelec systematicky pokrýval výstřely místo po místě a Hopalong věděl, že pokud tak bude pokračovat, některá z kulek jej dříve či později zasáhne.

Svaly na pažích měl tak vytažené, že měl pocit, jako by se už brzy měly vytrhnout ze svých úponů. Neměl dost síly, aby se přitáhl, ale i kdyby měl, každý pohyb by byl příliš riskantní. Opatrně vysunul špičku boty a tápal vpravo od sebe po nějakém výčnělku ve skále. Žádný nenašel. Zkusil totéž druhou nohou a nahmatl cosi pevného. V dešti střel, dopadajících všude kolem, se pokoušel zhoupnout tak, aby se zachytil na skalním výstupku. Obličej mu zasáhl oblak prachu a do boku jej škrábla kulka. Další kulka se zaryla do skály těsně vedle jeho prstů a pak se mu konečně podařilo zapřít nohu o skalní výstupek asi čtyři stopy od linie provazu.

Konečně střelba ustala. Následovalo dlouhé ticho, ve kterém neznámý zřejmě napínal uši do tmy. I Cassidy napjatě naslouchal, až uslyšel praskání větví. Muž se neprodíral křovím, protože zvuk se nevzdaloval. Znělo to, jako by jen lámal větve. Proč asi sbírá suché větve a listí?

Chce zapálit pochodeň!

Hopalonga zachvátila panika. Světlo plamenů okamžitě odhalí jeho pozici a jediný výstřel pak dílo zkázy dokoná.

Srdce mu vyděšeně bilo na poplach a v ústech měl sucho. Ne přestával svírat lano, jež pro něj představovalo jedinou jistotu, a ohmatával stěnu nalevo od sebe v zoufalé snaze najít výčnělek, po kterém by vylezl nahoru. Nebyl od skalní římsy vzdálen více než patnáct stop, jak se ale tam nahoru dostat? Navíc si pamatoval, že její okraj netvoří se stěnou jednu rovinu, nýbrž je vysunut kousek dopředu.

Pak si na něco vzpomněl. Pod ním je zbytek mostní podpěry. Most, který vedl do Sipapu, měl obloukovou konstrukci a byl postaven z tvrdého dřeva. Most se už dávno zřítil, ale obloukové podpěry se zachovaly. Byly pevně zasazeny do skalní stěny, a když se na ně předtím díval seshora, zdály se mu stále dost pevné. Jak daleko pod ním se však nacházejí? Vteřiny se mu zdály být hodinami, když se zoufale snažil představit si, jak velký oblouk byl potřeba k překlenutí

prostoru, a vypočítat, jak hluboko pod ním se ten oblouk asi nachází. Slézt po stěně dolů znamenalo vzdálit se od okraje útesu, kde se nacházela jeho záchrana. Revolver použít nemohl, neboť se neodvážil sundat ruku z lana, a jeho pozice byla příliš vratká na to, aby se obrátil a střílel.

Pokud byl jeho odhad správný, pak se podpěry nacházejí přímo pod ním. Opatrně propátrával špičkou boty skálu pod sebou. Nic nenahmatal a v té chvíli vzplála zápalka, kterou muž přidržel u trsu suché trávy. Krátký záblesk světla stačil na to, aby Hopalong přímo pod sebou spatřil masivní podpěry. Zhluboka se nadechl a skočil!

Doskočil a pažemi sevřel zbytky velkého trámu o rozměrech dvanáct krát dvanáct palců, zasazeného do opěr vytesaných ve skále. Pár stop od něj se nacházel další trám a několik lehčích příčných vzpěr. Opatrně vytáhl tělo za masivní trám právě ve chvíli, kdy do kaňonu padala první pochodeň. Její plamen ozářil okolí jako za jasného dne a na kratičký okamžik se v tom jasu objevilo jeho prázdné lano zavěšené na stěně.

Neznámý nebyl stále spokojen. Zjevně si nadělal dopředu několik pochodní, neboť téměř vzápětí padala do kaňonu další. Ani teď však muž nezahlédl nic, co by jej uspokojilo. Hopalong si sáhl do zadu a uvolnil řemínek na svém šestiranném revolveru. Byla jistá šance, že by mohl neznámého zasáhnout. Avšak muž byl skryt za stromy, takže by musel střílet naslepo, a pokud by jej nezasáhl, jen by se zbytečně prozradil.

Vyčkával, rozhodnut použít zbraň pouze tehdy, kdyby byl spatřen. Tajemný střelec se nehodlal vzdát tak snadno. Přesunul se o pár kroků do strany a hodil další pochodeň. Bylo zjevné, že vzhledem k tomu, že na kamenech na dně kaňonu nespátřil žádné mrtvé tělo, ví, že Hopalong žije. Po čtvrté pochodni však zřejmě usoudil, že se Hopalongovo tělo dostalo pod vodu, protože další pokus se už nekonal.

Hopalong, otlučený a odřený, jednu ruku pořezanou od lana a druhou plnou třísek z trámu, tiše vyčkával. Nesměl usnout, protože by spadl. Udělat jediný pohyb znamenalo prozradit se. A tak se jen bezmocně držel oběma rukama trámu a čekal.

Konečně uslyšel muže odjíždět. Kaňonem se nesla ozvěna úderů koňských kopyt, následovaná dlouhým tichem. Hvězdy bledly a Ho-

palong, víčka ztěžklá únavou, kratičce zdříml. S trhnutím se probudil, jak mu ruce sjely kousek dolů, a srdce se mu rozbušilo. To bylo jen o vlásek!

Přinutil se zůstat vzhůru. Po nekonečně dlouhé době začala obloha šednout a na kaňon se snesl ranní chlad. Řeka pod ním bublala přes kameny. Otočil ztuhlý krk a pohlédl pod sebe. Hluboko pod ním se vinul stříbrný proužek vody s temnými kameny.

Hopalong zaklonil hlavu a pohlédl nahoru. Okraj skalní římsy měl asi dvacet stop nad sebou. Nalevo od něj, protože nyní byl tváří k řece a protější stěně, viselo jeho lano. Bylo mimo jeho dosah.

Stěna nad ním byla hladká; stěna pod ním zrovna tak. Byl v pasti, v pasti, kterou si sám na sebe ušil v zoufalé snaze uniknout. Nyní je odsouzen k pomalému umírání žízni a vyčerpáním.

Hopalong se horlivě pustil do prohledávání povrchu skály. Ohmatával ji kousek po kousku a pátral po sebemenší štěrbině, vypouklině nebo hrbolu. Kůži na levé ruce měl ošklivě pořezanou od lana, pravou měl odřenou od stěny a trámu. Nedbal však na bolest, neboť si byl vědom, že čím déle zůstane na místě, kde je, tím menší jsou jeho šance na přežití.

Je jen nepatrná naděje, že by jej tu někdo mohl najít. Snad jen bratří, pokud se přijdou přesvědčit, kvůli čemu se tu střílelo. Je tu sám a nemůže spoléhat na ničí pomoc, pouze sám na sebe. A musí se odtud dostat i kvůli Topperovi, který bude potřebovat vodu. Kdyby na koně zavolal, Topper by mohl vytrhnout kolík, za který je přivázaný, a být volný, ale mohl by se pak za něj zachytit někde v křoví a uvíznout tam... jeho kolík... přivazovací provaz!

Hlavou mu bleskl nápad. Vzepřel se, záda opřená o skalní stěnu, a nohama balancoval na zbytku zlomeného mostního nosníku. Vytáhl se co nejvýše, a když se narovnal, dosáhl osm nebo devět stop od okraje skalní římsy. Zhluboka se nadechl a zakřičel na svého koně. Jeho hlas se v kaňonu ztrácel, byl si však jist, že je dostatečně blízko vrcholu skalní stěny, aby jej Topper uslyšel. Křičel znovu a znovu.

Pak jasně uslyšel dusání koně v křoví. Kéž by se Topperovi podařilo osvobodit! Kéž by přiběhl k okraji skalní stěny!

Volal na koně znovu a znovu, až konečně uslyšel zaržání a zvuk běžících kopyt. Zíral upřeně vzhůru a nepřestával volat. Nad okrajem

stěny se objevila hlava koně se vztyčenýma ušima. "Jsem v maléru, hochu," řekl Hopalong tiše. "Musíš mi pomoci."

Kůň nahlédl do kaňonu a odfrkl si. Vůbec se mu tam na okraji skály nelíbilo. Nezamlouval se mu prázdný prostor pod ním, ale tam dole je Hopalong, takže to musí být v pořádku. Hopalong na něj znovu zavolal. Viděl provaz kolíku přivázaný k uzdě, ale jak jej dostat přes okraj římsy? Pokud by se mu podařilo ten provaz chytit, mohl by Topperovi přikázat, aby zacouval, a tak jej vytáhl k okraji římsy. Pak by se po ní vysoukal nahoru. Anebo by se dál držel provazu a Topper by jej vytáhl. Problém ovšem byl, jak se dostat k provazu. Ze své pozice viděl, jak se táhne mezi Topperovými nohama.

"Toppere," napadlo jej najednou, "pozdrav pěkně! Ukaž, jak to umíš! Pozdrav!"

Bělouš chvíli váhal a pak poslušně sklonil hlavu. Byl to kousek, který jej pro pobavení naučil Red Connors. Provaz se přitom vysunul malinko dopředu a visel obloukem Topperovi pod bradou. Ten provaz měřil dobrých dvacet stop, a kdyby se mu jej podařilo dostat přes okraj, byl by dost dlouhý. Jenže jak se k němu dostat?

Topper byl zvědavý a nakláněl hlavu dolů k Hopalongovi. Provaz opět sjel o pár palců níže, ale to zdaleka nestačilo. Kdyby tak měl něco, čím by na něj dosáhl!

Rozhlédl se kolem sebe a snažil se najít cokoli, co by se dalo použít. Poblíž však rostl jedině ubohý sedavý keřík, který mu nebyl k ničemu.

Hopalong stál na zbytku mostní podpěry, zasazené hluboko do skály a připojené k vedlejšímu nosníku příčnými vzpěrami. Most byl vystavěn fortelně, protože se počítalo s tím, že v budoucnu se po něm budou přepravovat těžké důlní stroje a náklady. Pokud se nehýbal, nehrozilo mu na místě, kde stál, žádné nebezpečí, nenacházel však žádný způsob, jak by zbytku mostu využil ke své záchraně.

Opět obrátil pozornost k pokroucenému keříku vyrůstajícímu ze skály poblíž základu mostního pilíře. Zalovil v kapse svých kalhot pro kapesní nůž. Dřepł si a opatrně se naklonil, záda bezpečně zapřená o skálu. Uřízl z keříku tři větvičky z tuhého dřeva, typického pro pouštní vegetaci. Pak vytáhl z opasku několik tenkých provázků, které při sobě stále nosil, a svázal větve k sobě, až z nich vytvořil

vhůl dlouhou asi devět stop. Na její konec připevnil vidlicovitě rozvětvenou větévku rozevírající se směrem dolů. Pak se opět opatrně narovnal.

Hůl nebyla příliš pevná a ohýbala se pod svou vahou, ale pro jeho záměr se dala použít. Pomalu a opatrně ji vyzvedl nahoru k Topperovi. Kůň se odtáhl, ale Hopalong na něj tiše promluvil: "Stůj, hochu! Tiše, nehýbej se, Toppere!"

Bělouš se uklidnil, jako by pochopil, co má jeho pán za lubem. Vidlice se přibližovala a po několikerém zakolísání se zachytila za provaz a začala jej stahovat dolů. Když smyčka přepadla přes okraj římsy, šlo to už snadno. Konečně si Hopalong přitáhl provaz až k sobě, chytil jej do ruky a odhodil nepotřebnou hůl dolů do propasti. Pak si ovázal provaz pod pažemi kolem těla, uvázal smyčku, aby se uzel příliš neutáhl, a přikázal Topperovi: "Couvej, hochu! Pomalu! Ještě krok dozadu, Toppere!"

Bělouš krok za krokem ustupoval dozadu, dokud Hopalong nepoložil ruce na okraj skály a nepřelezl nahoru. nejistě se postavil na nohy. "Zachránil jsi mi život, Toppere," pohládl koně po šíji a poplácal jej po plecích, "ale nebylo to poprvé, vid? Jedeme!"

Hopalong smotal provaz, vyskočil na koně a vyrazil k houštínám a pak zpátky do tábora. Svě druhy viděl naposledy při včerejší snídani.

Uháněli rychlým cvalem a Topper, který věděl, že se vracejí domů, netrpělivě škubal udidlem, aby ještě přidali. Když vyjeli z trní, uslyšeli nadšený výkřik a spatřili před sebou Pikea Towneho, jak na ně mává s puškou v ruce. Ten hromotluk sešel dolů, aby Hopalonga uvítal, a když spatřil jeho zakrvácené ruce a bok, změřil si jej ostrým pohledem. "Co se ti stalo?" chtěl vědět.

"To je dlouhá historie," odpověděl Hopalong stručně. "Kde jsou všichni?"

"Sára je tu a ohřívá ti snídani. Cindy si vyjela do města a Rig kamsi zmizel, ještě než jsem vstal. Byl přesvědčený, že ses zapletl do hádky s honáky z Boxu T. Ten mladík má až příliš horkou hlavu."

"Mám hlad jako vlk," přiznal Hopalong, "a vypiju nejmíň galon vody. Povím ti o všem při jídle."

Při snídani popsal Pikeovi všechno, co se mu přihodilo, a nic nevynechal. Zmínil se o jednom z bratří, který se s ním dal u Sipapu do řeči, i co se od něj dozvěděl. Všiml si, jak se Pike tváří stále zachmuřeněji. Náhle vstal a začal nervózně přecházet dlouhými kroky sem a tam. "Hoppy," řekl, "v tom má prsty Fan Harlan. Takhle důkladně neplánuje nikdo jiný než on. Vsadím se, že ten muž, který projížděl trasu od dostavníku do Sipapu, byl on!"

Hopalong pomalu přikývl a nespouštěl z Pikea oči. "Mohlo by to tak být," přisvědčil.

"Harlan byl pověstný svým přesným plánováním," pokračoval Pike. "Všechno měl vypočítané na minutu přesně. Je pravda, že..., "zarazil se, protože si uvědomil, co právě řekl, a střelil pohledem po Hopalongovi. Jeho žena na ně beze slova hleděla, obličej sinalý strachem.

Hopalong vstal a protáhl se. "Prospal bych snad týden," řekl, "ale pár hodin mi musí stačit. Máme toho před sebou hodně a musím být svěží." Zvedl klobouk. "Jak se osvědčil Shep?"

"Zdvojnásobili jsme úlovek," odpověděl Pike a nespouštěl z Hopalonga Cassidyho tázavý pohled, jako by nechápal, proč nijak nereaguje na jeho poznámky.

"Možná máš pravdu," řekl Hopalong zamyšleně a přilil si do plecháče kávu. "Podle našich posledních zpráv byl Fan Harlan jedním z těch, kteří z celé bandy přežili. Možná opravdu plánuje přepadení."

Pike se jej chystal přerušit, ale Hopalong pokračoval dál mírným hlasem. "Máme štěstí, že jsi jej znal. Myslel jsem, že jediný člověk, který by jej mohl poznat, je už po smrti. Víš," lhal, "slyšel jsem, že Bena Hardyho zabili ve vězení. Ale i kdyby nebyl mrtev, mohl se napravit, a pokud se někdo napraví, musím jej soudit podle toho, jaký je teď. Radil bych mu ale, aby si své skutečné jméno nechal pro sebe."

Hopalong soucitně pohlédl na Pikea Towneho, pak se obrátil a rozbil si pokrývku. Towne dlouze

vydechl a chvíli váhal. Pak přistoupil k Hopalongovi.

"To není všechno," řekl tlumeně. "Fan Harlan je Justin Tredway."

Cassidy se dlouze zahleděl na bývalého lupiče. "Víš to jistě?"

"Ano. Viděl jsem jej před několika měsíci v Santa Fe. Myslel jsem... myslel jsem, že se pletu, ale byl to on. Lidé mi řekli, že je to vážený obchodník, armádní důstojník ve výslužbě." Pike si sundal klobouk a třesoucí se rukou si prohrábl vlasy. "Odkakživa si v jednom kuse vymýšlel, navykládal nám spoustu všelijakých nepravdivých historek... Zřejmě to dělá dál."

"Takže jsi jej sledoval až sem?" zeptal se Hopalong.

"Chvíli mi trvalo, než jsem přemluvil Sáru. Musel jsem se to však dozvědět. Chtěl jsem vědět, co má zase za lubem. A taky co se stalo s Diegem a Purdym as penězi." Pike na okamžik odvrátil pohled. "Teď jsme v tom všichni namočení až po uši." Zvedl oči a pohled mu ztvrdl. "Copak já, já jsem zvyklý, ale přál bych si, aby tu nebyla Sára. Nedovolí mi však, abych ji poslal pryč. Takže musíme všichni vytrvat až do konce... ať už bude jakýkoli."

Hopalong Cassidy dlouze mlčky zíral na zdrceného obra před sebou, pak potřásl hlavou a poplácal jej po rameni. "Jsem rád, že jsi mi to řekl. Musím se teď prospat. Vzbud' mě za dvě hodiny. Doufám," dodal, "že Rig si to nerozdal s těmi hochy z Boxu T sám!"

Hopalong se zabalil do deky a byl v limbu dřív, než si položil hlavu.

Pike Towne pohlédl na svou ženu u ohniště a jejich oči se setkaly. "Tenhle chlap," prohlásil s úctou v hlase, „je klasa! S tím bych neváhal jít třeba do pekla."

Hopalong otevřel oči v momentě, kdy se Pike jen lehce dotkl jeho ramene, a okamžitě byl na nohou. Když si obouval boty, mozek mu už naplno pracoval. Jeho první starostí byl Rig, protože pokud bylo plánováno nějaké přepadení, nevěděli, kdy k němu dojde.

"Taylor se už objevil?" zeptal se spěšně.

Pike se obrátil od ohně. "Ne," řekl, "ale někdo nám přinesl tohle. Bylo to omotáno kolem kamene, který nám sem někdo hodil. Ať to byl kdokoli, vypařil se dřív, než jsme si jej všimli. Dopadlo to kousek od místa, kde pracovala Sára, takže to tam mohlo ležet nanejvýš pár minut."

Na kousku hnědého balicího papíru byla tato slova:

PLÁNUJE SE ULOUPENÍ VÝPLATY PRO TAGGARTSKÝ DŮL. BANDA SE BUDE UKRÝVAT PŘES NOC V SIPAPU. DORAZÍ TAM ASI V PĚT DNES VEČER ČTYŘI MUŽI. POKUD SE VÁM JE PODAŘÍ DOPADNOUT, ČEKÁ VÁS ODMĚNA.

Žádný podpis. Hopalong si pozorně prohlížel rukopis i papír, pak lístek složil a zastrčil do kapsy. "Co si o tom myslíš?" zeptal se Pikea.

Pike se nerozhodně zavrtěl a zamračeně nakrčil pravé obočí. "Dalo by se to zvládnout," řekl váhavě. "Máme dost času dojet do Sipapu a při troše štěstí dva na tu bandu stačíme."

Cassidy přikývl. "Je tu pár věcí, které se mi nelíbí. Proč se pisatel toho vzkazu neobrátil přímo na ředitele dolu? Mohl přece získat odměnu sám pro sebe. Anebo proč si na ty hombres nepočká sám? Jaký má důvod k tomu, abychom se do toho zamíchali my?"

Pikeovi blýsklo v očích. "A oba víme, že ti lumpové se jen tak snadno nevzdají. Budou se bránit."

"A někdo při tom může být zastřelen, možná se můžeme všichni postřílet navzájem."

Cassidy odložil plecháč s kávou a vytáhl své revolvery, aby zkontroloval náboje, jak to dělal vždy předtím, než někam vyrazil. "Ale dejme tomu, že jeden člen bandy bude vědět, že se tam ukážeme my Trochu se opozdí, a až si to s jeho kamarády vyřídíme, bude mít lup jen sám pro sebe."

Pike povstal. "Myslíš, že v tom má prsty Fan Harlan?"

Hopalong pokrčil rameny. "Kdo ví? Ale vzpomeň si, že když byla posledně vystřílena jeho banda, byl to on, komu zůstaly všechny peníze. Proč by to nezkusil znovu?"

Pike se obrátil a dlouhými kroky začal rázovat sem a tam. "Ten skunk!" cedil vztekle skrze zuby. "Ten prolhaný mizera..." Odplivl si. "Necháme ho, aby bylo zase po jeho?"

Hopalong se uchechtl a s úsměvem odpověděl: "To určitě nenecháme. Ale už je pozdě, abychom zabránili tomu přepadení. Nestihli bychom dorazit na místo činu včas. A taky se nenecháme vlákat do žádné přestřelky s těmi lupiči.

Pokud jsme se ve svých úvahách nezmýlili, pak se chce Harlan zmocnit celého lupu. To znamená, že lup skončí u něj. Což ovšem znamená, že nebude s ostatními členy bandy, až dojedou do Sipapu. Vsadím se, že sebere peníze, přejede Picket Fork po mostě pro dostavníky a zamíří rovnou k domovu."

"A co podnikneme my?" chtěl vědět Pike.

Hopalong Cassidy vstal a přešel ke svému koni. "To vymyslíme cestou. Pokud okamžitě nevyrazíme, nebudeme moci včas zasáhnout."

Zkušený starý bojovník Tom Burnside v průsmyku Dead Horše nepokládal svoji práci za výnosné teplé místočko někde v závětrí. Chápal ji jako závažné poslání a bral ji vážně. Každý den, dlouho před tím, než průsmykem projížděl dostavník, byl na svém místě na plošině postavené vysoko na stromě a obhlížel starým dalekohledem krajinu na všechny strany.

O plošině, bezpečně ukryté v bohaté koruně stromu, nevěděl nikdo jiný než on. Ze své rozhledny měl kraj pod sebou jako na dlani a věděl o každé nerovnosti terénu, každíčkém místě, odkud by mohlo hrozit přepadení. Ve dnech, kdy dostavník nepřevážel nic cenného, objížděl okolí a věděl o starém napajedlu a samozřejmě si stejně dobře jako Tredway uvědomoval vhodnost tohoto místa pro případné přepadení.

Našel u napajedla stopy Tredwaye a Billa Saxxe, i když nevěděl, komu patří. Okamžitě zvětřil nebezpečí a nespouštěl z toho místa oči. Hodinu před průjezdem dostavníku se v korytu Picket Forku vynořila skupinka jezdců, vyjela nahoru na jeho břeh a zmizela směrem, kde se křížuje Picket Fork a Komínová řeka. Burnside dobře věděl, že právě tam leží staré napajedlo, a tak jej nijak nepřekvapilo, když se jezdci už neobjevili.

Slezl ze svého úkrytu na stromě a rozjel se dolů z kopce. Vyjel z průsmyku a zamířil po dostavníkové cestě k mostu. Odbočil, jel podél Picket Forku a v místě setkání obou řek našel ústí starého napajedla i stopy pěti koní. Nemýlil se tedy a jeho předpoklad se potvrdil. Zastavil se, aby uvážil, co má podniknout.

Rozjet se k napajedlu by bylo čirým bláznovstvím, do kterého by se takový ostřílený starý bojovník jako on nikdy nepustil. Bylo

také už příliš pozdě vydat se pro pomoc, a stejně neměl právo podniknout žádný krok dříve, dokud nebyl zločin začat, vykonán či podle všech známek bez nejmenších pochyb zamýšlen. Ovšem pokud si muži nasadí masky, pak má právo zahájit střelbu. Rozhodl se tedy vykonat jedinou možnou věc, která mu zbývala. Rozjel se k mostu přes Komínovou řeku, převedl koně, aby nenadělal více hluku, než bylo nezbytné, a našel si bezpečný úkryt v lesíku s dobrým palebním polem. Připravil si místo v rozsoše stromu a rozložil si několik nábojů do své bizonobijky Sharps ráže 50 s dlouhou hlavní. Pak si zapálil dýmku a pohodlně usazen vyčkával. Už dávno se necítil tak skvěle. Konečně ukáže taggartskému dolu, že se jim vyplatí jej zaměstnávat!

Mezitím měl svůj plán hotov i Hopalong. Vzhledem ke vzdálenosti mu bylo jasné, že nestihne přepadení včas zabránit. Avšak uvědomil si, že daleko důležitější než banda zločinců je jejich vůdce, a to jak pro Hopalongovy vlastní účely, tak i proto, aby zhatil jeho další nekalé záměry. A vůdce by se případné potyčky mezi bandou a Cassidyem určitě nezúčastnil.

Pikea Towneho poslal neprodleně do města duchů Sipapu, aby sledoval lupiče, až sem dorazí, a měl přehled o tom, co mají dál v plánu. Cassidy se mezitím pokusí zastavit toho, kdo se od skupiny zločinců oddělí. Vzkaz jim mohl poslat Tredway, ale taky kdokoli z jeho kumpánů.

Dostavník projel průsmykem Dead Horše, pokračoval podél Picket Forku, tryskem přešel most přes Komínovou řeku a vjel do lesů. Tom Burnside se zvolna postavil na nohy, vyklepal dýmku a protáhl se. Nebylo třeba spěchat, času má dost.

Když se dostavník dokodrcal ke starému napajedlu, najednou se z ničeho nic vyrojili jezdci v maskách. Ozval se výstřel, kurýr se skácel dolů z kozlíku a padl na zem. Kočí na pokyn jednoho z mužů přitáhl plašícím se koním otěže. "Hod' bednu na zem!" Hlas maskovaného muže se jasně nesl až k Tomovi Burnsideovi, drtícímu prázdnou dýmku mezi zuby. Tom Burnside zvedl svoji bizonobijku, zakle-sl ji do rozsochy stromu a vypálil!

Střela zasáhla nejbližšího z lupičů přímo pod kapsičku jeho košile a srazila jej ze sedla. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem. Burnside znovu nabil, a než se ohromení lupiči vzpamatovali, bizonobijka znovu zaduněla a k zemi se skácel další muž. Třetí výstřel zasáhl koně a pak už lupiči na nic nečekali a dali se na úprk.

Oželeli těžkou bednu plnou zlata, protože v té chvíli nebylo nic důležitějšího než zachránit si kůži. Jen těžký expresní balíček bankovky si Saxx stačil nacpat do vaku na sedle. Hnali koně kupředu, pak odbočili z cesty a zamířili k Sipapu.

Vin Carter byl v obličeji bledý jako smrt, ale oči mu plály vztekem. "Někdo nás prozradil!" ječel na Billa Saxxe. "Nějaký všivák to na nás píchnul!"

"Nikdo nic neprozradil!" zařval na něj Saxx. "To ten prašivý skunk, ten bývalý zástupce šerifa, Burnside!"

"Jed'me za ním!" vykřikl Pres.

Saxx setřel Prese plamenným pohledem. "Pitomče! Ten starý kojot ti ustřelí obě uši, než řekneš švec. Na tři výstřely dostal dva muže a jednoho koně, a kdyby ten kůň nepohodil hlavou, byl jsi mrtvý taky. Měl jsi štěstí, že se ti podařilo přeskočit na toho hnědáka!"

Když zmizeli, Tom Burnside nasedl na svého koně a rozjel se k dostavníku. Tam pomohl znovu naložil těžkou bednu se zlatem a sundal oběma mrtvým z tváří masky. V obou poznal honáky z Boxu T.

Vyměnili si s kočím pohledy. "Jed'te dál," řekl. "Já chytnu toho zbylého koně a dopravím tydle dva pány do Kachiny."

"Mohli by se vrátit," namítl kočí.

Burnside přimhouřil oči a ušklíbl se. "To si nemyslím," prohlásil pochmurně. "Jen klidně jed'te."

Brn Saxx ještě chvíli jel tryskem, pak ale přitáhl koni otěže. "Nemá cenu štvát koně," řekl. "Nikdo nás nebude pronásledovat. Trable přijdou až později."

"Co tomu řekne šéf?" strachoval se Pres.

Bili Saxx myslel na totéž. Vysunul bradu a vyštěkl: "Kašlu na to, co řekne! Deke a Windy tam teď leží mrtví!"

"Já toho Burnsidea zabiju!" dušoval se Carter, "i kdyby to měla být poslední věc, kterou ještě kdy v životě udělám!"

"Pust' ho z hlavy," varoval jej Saxx. "Ten chlap je všemi mastmi mazaný starý čert. Nic si s ním nezačíněj, nebo skončíš s břichem plným olova!"

Bili Saxx se stále ještě nevzpamatoval z náhlého překažení jejich plánů a nedošel zatím k žádnému definitivnímu rozhodnutí. V této chvíli měl na mysli pouze jediné: ujet co nejdál od toho proklátého dostavníku. Zastřelili kurýra, a kdyby byli dopadeni a odhaleni, čekal by je provaz. Nechali za sebou dva mrtvé a nemá cenu se pro ně vracet, protože by jen riskovali vlastní život. Jejich totožnost přitáhne pozornost k Boxu T, ale vždycky se dá tvrdit, že je už před časem vyhodili.

Najednou se z křoví před nimi vynořil Tredway. Když zjistil, že jich není pět, ale pouze tři, tázavě upřel chladný pohled svých šedých očí na předáka. Ale už v tom momentě si stačil blahopřát k tomu, že se rozhodl neúčastnit se přímo přepadení spolu s ostatními. Svůj plán změnil teprve pár hodin před akcí a se Saxxem se domluvil, že se setkají cestou. Našel si dvě klády a položil je přes úzké místo kaňonu, kde se Komínová řeka zařezávala do pukliny ve skále tvořící téměř tunel. Tak se mohl vyhnout mostu a zůstat nepozorován Tomem Burnsidem pro případ, že by zaslechl střelbu.

"Co se stalo?" chtěl vědět.

"Hádejte, co asi?" odsekl Saxx vztekle. "Ten d'ábel Burnside si na nás počíhal pěkně schovaný v lese. Bud' nás někdo prozradil, nebo nás stačil včas zmerčit. Napálil to našim hochům rovnou do srdce. Byli mrtví dřív, než si uvědomili, co se děje. Kdybychom tam zůstali o chlup dýl, tak tam ležíme spolu s nima všichni!"

"Vy nemáte to zlato?" V Tredwayově hlase bylo patrné zklamání. Jeho všetečným očím však neunikl vzdouvající se sedlový vak. "Co tam máš?"

Saxx neochotně povytáhl balíček s odtrženým růžkem a předvedl zelené svazky nových bankovek. "Nevím, kolik to dělá," řekl a sarkasticky dodal: "Neměli jsme čas je přepočítat."

"Budeme dál pokračovat podle plánu," rozhodl Tredway. "Vy, hoši, odjedete do Sipapu. Kdyby něco, byli jste tam už od rána. Dostali jste se tam, když jste sháněli zaběhlý dobytek. Všichni vědí, že čistíme křoviny, takže to nikoho nepřekvapí."

Billu Saxxovi se to nelíbilo ani za mák.

"A co když někdo v Sipapu už bude? Jak jej přesvědčíme, že jsme tam už od rána a že o přepadení nic nevíme?"

"Nikdo tam nebude!" vyjel na něj Tredway netrpělivě. "V Sipapu nikdy nikdo není. A kdyby se tam náhodou někdo vyskytl, nemusím vám snad říkat, jak se máte v tom případě zachovat."

"A co s těmi penězi?" vyptával se Saxx skepticky.

"O ty se postarám," řekl Tredway. "Zítra se ukážu ve městě, cestou se stavím pro vás a přesvědčím se, jak jste si vedli."

Vin Carter hleděl na balíček bankovek a jeho oči nevěstily nic dobrého. "Nelíbí se mi to!" prohlásil vztekle. "My jsme ty prachy ukradli, tak bysme se o ně měli postarat my."

Tredwayovi ztvrdly rysy a změřil si Cartera pohrdavým pohledem. "A když vás někdo s nimi chytí?" zeptal se posměšně. "Co potom?"

Když Carter neodpovídal, Tredway pokračoval chladně dál. "Jak vidíte, jsou to nové bankovky. Dá se předpokládat, že mají seznam jejich čísel. Já je mohou roztrousit daleko odtud na různých místech na východě. Víím, jak na to. Budou si je hlídat jenom v tomhle kraji. Kdyby tyhle peníze u vás našli, měli byste provaz jistý."

Pres příkývl. "Na tom něco je, Vine. Já bych ho poslechl."

"Dobrá." Saxx předal balíček s penězi Tredwayovi. "Ale zítra se uvidíme. Pokud ne, dojdeme si pro vás. Vrátime se domů sami."

"Pokud se zítra neobjevím v Sipapu," odsekl Tredway, "v každém případě se vraťte na Box T. Nemyslíte si, doufám, že jsem takový hlupák, abych tu nechal všechnen svůj majetek a pláchl, že?"

Dokonce i Vin pochopil, že jeho argument má svoji logiku, a tak jej zachmuřeně sledovali, jak se obrací a mizí v lese. Jakmile je ztratil z dohledu, pustil je z hlavy. I kdyby si to rozmysleli, je už pozdě. Uvažoval rychle a už se rozhodl, že nemá cenu číhat na ně v Sipapu a napadnout je ze zálohy. Vsadí všechno na Cassidyho. Jeho vzkaz by ho tam měl přilákat. A jemu teď zbývá, aby se odebral na svůj ranč. Kdyby někdo přijel, najde jej tam. O žádném přepadení nebude mít samozřejmě ani ponětí.

Přebrodil Picket Fork a mířil na stezku do Kachiny, když spatřil něco, co jej přinutilo prudce přitáhnout koni otěže.

Daleko před ním na otevřené pláni uviděl jezdce na bílém koni. A ten jezdec nemohl být nikdo jiný než Hopalong Cassidy!

Muž ujížděl směrem, který přetínal jeho cestu na Box T. Kdyby Tredway pokračoval dál, jak zamýšlel, nemohl by zůstat nezpůsobován, což by zcela zničilo jeho alibi. Navíc by to dokázalo, že byl nejen pryč z ranče, ale dokonce v blízkosti Picket Forku!

Zatím se nacházel skryt mezi kopci, ale dále existuje pouze jediná úniková cesta. Musí jet do Kachiny. Dojede tam od západu. Ano, tak to udělá. Navykládá jim, že jel obhlížet pastviny západně od města a že vyjel z ranče jen krátce předtím.

Přesto když se obrátil ke Kachině, zmocnilo se jej najednou zlé tušení. Nic nejde, jak si naplánoval. Vůbec nic. Nepřestával si věřit, ale začaly v něm hlodat pochyby a narůstající strach z toho, že někde se něco pokazilo. Všechny potíže se mu poznenáhlu začaly spojovat s přítomností jediného muže: Hopalonga Cassidyho.

7. kapitola

HLEDÁ SE HOPALONG CASSIDY!

Když Tredway vjel na hlavní třídu, začínalo se už šerit. Na ulici se popelila jediná osamělá slepice a před kovárnou na okraji dřevěného chodníku sedělo několik místních povalečů. Tredway zamířil přímo k veřejné stáji a předal tam svého koně.

"Pastviny západně od města jsou na tom ještě hůř než kolem mého domu," prohodil před štolbou. "Budu muset hnát dobytek až k Picket Forku, i když z toho nemám žádnou radost."

"Zaběhne se do trní," varoval jej štolba, "ale slyšel jsem, že jste zaměstnal nějaké chlapy, kteří vám jej odtamtud vyhánějí."

"Ano," Tredway se odmlčel, aby si zapálil cigaretu. "Najal jsem pár potulných honáků." Už se měl k odchodu, když se ještě obrátil. "Nevíte o nějakých schopných chlapech? Nedávno jsem musel vyhodit dva svoje pomocníky. Začali kašlat na práci."

"Opravdu?" Štolba se na chvíli zamyslel. "Ne, o nikom nevím."

"Bývali to dobří pracanti," pokračoval Tredway, "dokud se tu neobjevil ten Cameron. Najal jsem jej spolu s nějakým dalším darmošlapem, aby vyhnal z křoví můj dobytek. Ukázalo se však, že jsou oba pěkní budižkničemové. Ti dva moji chlapi se s ním spolčili a jen se motali kolem něj, místo aby odváděli kloudnou práci. Musel jsem se jich zbavit."

Spokojen s informací, kterou nenápadně zašil, obrátil se k odchodu a zamířil do hotelu. Štolba se chopil hřebel a dal se do hřebelcování zmoženého koně, na kterém plukovník přijel do města. Proč se mi snažil namluvit, že byl západně od města? uvažoval. Ta rudá hlína na kopytech nemůže pocházet odjinud než z brodu na Picket Forku. Vyčistil koně, dal mu ovsa a šel si lehnout na kanape do svého přístěnku. Když vjel do města Tom Burnside s mrtvými těly na druhém koni, už slastně dřímал a nevzbudily jej ani vzrušené hlasy na ulici.

Tredway sledoval sběh lidí na ulici pod sebou ukryt za závěsy neosvětleného pokoje ve druhém patře hotelu. Tom Burnside sundal s pomocí ostatních mrtvého kurýra a oba lupiče. Všeobecné vzrušení ještě vzrostlo, když byli v lupičích poznání honáci z Boxu T. Tredway zůstal ve svém pokoji, ale z útržků slov a vět, které k němu do-

lehly, mohl vcelku dobře sledovat, o čem se mluví. Lidé se dohadovali, kolik dalších zaměstnanců Boxu T se asi podílelo na loupeži.

Když vjel do města jezdec na bílém koni, stále ještě stál u okna ukryt za závěsem.

Hopalong Cassidy se postaral o svého koně, a teprve když byl Topper vytřen do sucha a řádně vyhřebelcován a jeho jesle byly plné sena a žlab ovsu, vydal se sám do hostince. Naslouchal vzrušenému hovoru, aniž by se do něj sám nějak zapojil. To, že oba mrtví lupiči pocházeli z Boxu T, jen potvrdilo jeho podezření.

Tři zbývající lupiči se nepochybně ukryli v Sipapu a na Box T se vrátí až zítra. Pike je chytrý a neoponechá nic náhodě.

K smrti unaven vešel do hotelu, aniž by tušil, co mu přinese zítřejší den.

Štolba se probudil. Rudá hlína na kopytech plukovníkova koně mu nepřipadala nijak důležitá, ale vzpomněl si na to, co mu Tredway říkal o svých dvou mužích. Novinka se vbrzku rozšířila po celém městě, a než vyšlo slunce, podezřelými číslo jedna se stali Cameron a jeho pomocník. Pátým mužem byl dle všeobecného přesvědčení Rig Taylor. Dalším krokem bylo odhalení Hopalongova bílého koně ve stáji a hned poté se městský šerif v doprovodu tří svých samozvaných zástupců vydal do hotelu, aby Hopalonga zatkl. Našli však jen prázdný pokoj.

Když šerif se zástupci procházeli kolem okna Hopalongova pokoje ke vchodu do hotelu, Hopalong se právě česal. Ještě včas zaslechl, jak jeden z nich říká: "Zatkněme okamžitě toho hombre! A jakmile budeme mít za mřížemi Camerona, hned se vydáme pochytyt ty dva další. Bylo od něho pěkně hloupé, že po přepadení přijel sem do města!"

Pokoj Hopalonga Cassidyho se nacházel v přízemí. Rychle sáhl po klobouku a pušce, vytáhl okno, vyskočil ven a okno za sebou zase zavřel. V předklonu proběhl uličkou a zadem se přikradl k ohradě pro koně. Jakási žena, která šla vylít vodu ze škopku, si jej změřila

podezřívavým pohledem, ale on na nic nedbal, přešel ohradu a prošel k zadním dveřím do stáje. Nikde nebylo ani živáčka.

Spěšně osedlal Toppera, pevně mu utáhl sedlový řemen a rozhlédl se po stáji. Na druhém konci spatřil téměř bílého hřebce. Zavedl jej do Topperova stání a uvázal jej tam. Pak vyvedl Toppera zadním vchodem ven a vraty pryč z ohrady. Tam už jej nemohl nikdo spatřit, vyjma těch, kteří by náhodou vyhlédli z okna svého domu. Asi padesát yardů od něj tekl potůček zarostlý vrbami. Vyhoupal se do sedla a vyjel z města směrem k Picket Forku.

Když se blížil k táboru, vyjela mu v ústřety Cindy Blairová. Přestože bylo po desáté, stálo slunce přímo nad horami. Seskočil z určeného koně. "Ach, Hoppy!" uvítala jej Cindy. "Měly jsme takový strach!"

Pike se nevrátil a Rig právě přijel. Nevěděly jsme, co se s vámi stalo!"

"Stalo se toho hodně," přiznal. "Kde je Rig?"

Rig Taylor k němu právě přicházel a usmíval se radostí, že jej vidí. "Co se vám stalo?" chtěl vědět. "Byl jsem včera na Boxu T, abych si to s nimi vyřídil, ale nikdo nebyl doma."

"Nikdo?" Hopalongovi zajiskřilo v očích. "Jak dlouho jsi tam byl?"

"Jak dlouho? Trčel jsem tam celý den! Nebyl tam nikdo kromě čínského kuchaře. Všichni honáci byli pryč, i Tredway. Čekal jsem, ale nikdo se neukázal."

Hopalong Cassidy jim co nejstručněji vylíčil vše, co se přihodilo. Pověděl jim o přepadení u starého vyschlého napajedla, o zabítých mužích a o tom, že Pike teď pravděpodobně hlídá zbylé tři lupiče v Sipapu. A pak jim popsal události včerejšího večera a dnešního rána a pověděl o svém útěku z města.

"Co je to za nesmysl!" pohoršoval se Rig. "Proč by vás měli chtít zatknout!"

"Na to se zeptej Tredwaye! Jeho samozřejmě nikdo nepodezřívá. Koneckonců je jedním z nejdůležitějších mužů ve městě. Určitě mu hned došlo, že si musí vymyslet nějakou výmluvu, aby vysvětlil, jak se do přepadení zapletli jeho lidi. Nemůžu to ničím dokázat, ale vsadil bych se, že tvrdí, že se ti dva spojili s námi!"

"S námi?"

"Jistě! Tredway tím zabije hned několik much jednou ranou. Odvrátí podezření od Boxu T, zbaví se nás, odežene nám dobytek, který jsme nashromáždili, i když si myslí, že je to jen pár kousků. A peníze si nechá."

"Co podnikneme?" chtěl vědět Rig. "Jestli je to pravda, tak už za vámi vyslali pátrací skupinu."

"To nejspíš ano," souhlasil s ním Hopalong. "Pokud nahlédli do stájí jen letmo, budou si myslet, že Topper je ještě ve svém stání. Nevědí, kdy jsem z pokoje odešel, a tak ztratí nějaký čas tím, že mě budou hledat po městě. Vsadím se ale, že už brzy po mně vyrazí pátrat."

"Co tedy máme dělat?"

"Naložte všechno na vůz," přikázal Hopalong rychle. "Ženy budou bezpečnější ve městě a můžou tam vyprávět, jak se to seběhlo doopravdy. Pojedou ale do Kachiny oklikou, na východ, po staré cestě ze Sipapu, aby se vyhnuly Boxu T." Pohlédl na Cindy. "Máte dost peněz, abyste tam přečkaly pár dní?"

Mlčky přikývla. "Jistě, ale co potom?"

"Budeme mít čas rozhlédnout se po okolí. Pike možná zjistil něco, co se nám bude hodit. Spojíme se s ním a mám v zásobě ještě jeden nápad."

"Jaký?" ptal se Rig. "Doufám, že je dobrý. Protože jestli budeme unikat před zákonem, nebude nás to stavět do příznivého světla."

"A jak dlouho myslíš, že vydržíme ve vězení ve městě, které patří Tredwayovi?" namítl Cassidy. "Mám v úmyslu se spojit se starým Burnsidem. Není to žádný hlupák. Má vlastní hlavu a dobře se vyzná v kličkách různých lumpů. Tredway jej tak snadno nepřechytráčí. Když za ním přijdeme a povíme mu, co se ve skutečnosti událo, pustí se s radostí do vlastního pátrání."

Během hodiny se vůz dal do pohybu a Cassidy spolu s Rigem Taylorem překročili Picket Fork. Doprovázeli vůz, ale drželi se v křovinách, aby byli z dohledu. Hopalong si nedělal žádné iluze o tom, co je čeká. Jakmile se ženy dostanou do města, budou v bezpečí, protože na Západě muži nikdy neobtěžovali slušné ženy, či alespoň téměř nikdy. Hopalong a jeho přátelé jsou však na tom hůř.

Tredway se postará o to, aby se po nich neúnavně pátralo. Byl však jediný, kdo se trochu vyznal v trnité džungli, a od jeho poslední výpravy do divočiny za Picket Forkem se toho určitě hodně změnilo.

Krytý vůz už byl téměř na staré stezce ze Sipapu, když Rig náhle chytil Hopalonga za rukáv. "Podívejte! Tamhle přijíždějí!"

Pátrací skupinu tvořilo asi tucet mužů a rychle se blížili k pomalu se sunoucímu vozu. V okamžiku jej obklopili. Hopalong, vzdálený asi sedm set yardů od nich, vytáhl dalekohled a pozoroval, co se bude dít. Neslyšel, co se říká, ale dobře viděl do obličejů pronásledovatelů. Nebyl mezi nimi ani Tredway, ani Tom Burnside.

Skupinu vedl Buck Lewis, městský šerif. Ostatní obličeje byly Hopalongovi povědomé, ale žádného z mužů neznal. Cindy Blairová stála na voze a něco jim říkala. Hopalong podal dalekohled Rigovi. "Hádám, že naše ženy vyvážnou bez úhony," řekl, "ale pátrací skupina se teď rozjede do tábora, aby našla naše stopy."

Rig přikývl a pak náhle vyhrkl: "Což abychom je zavedli do Sipapu? Možná tam narazí na Billa Saxxe."

Hopalong se spokojeně usmál. "Chlape, to je nápad! Udělejme to! Co ta tvoje herka? Umí vůbec utíkat?"

"Žádný strachy, ta má nohy kojota!" Rig se široce usmíval. "Do toho!"

Hopalong dojel na okraj křoví a pohlédl na skupinu u vozu. Zvedl ruku a hlasitě výskl. Jezdci sebou trhli a rozhlédli se. Znovu zavýskl, otočil se a pobídl Toppera do běhu.

Bělouš vyrazil tryskem kupředu a cválal k borovicím s Rigem Taylorem v těsném závěsu. Oba muži věděli přesně, kudy vede stezka z Kachiny do Sipapu přes říčku Picket Fork. Zanedlouho byli u brodu a tryskem projeli na druhou stranu. Pak se vydali pěšinou vedoucí ke kaňonu Komínové řeky. Starý most sice neexistoval, ale mohli alespoň zavést své pronásledovatele na místo, odkud jsou vidět opuštěná stavení Sipapu..., možná je to podnítí k dalšímu pátrání.

Bok po boku dojeli ke kaňonu a pak uhnuli doprava. Téměř okamžitě našli v hustém křoví úzkou pěšinu vyšlapanou dobyt看. Hopalong jel jako první a po chvíli si všiml místa, kde bylo křoví řidší. Pobídl Toppera a spolu s Rigem se prodrali hustým porostem

do nejdivočejší části trnité džungle. V této části lesa, ležící východně od stezky do Sipapu, ještě žádný muž před nimi nepracoval.

Nějakou dobu se prodírali křovinami, až Hopalong konečně upozoroval stopy jezdce vedoucí sem od Komínové řeky. Správně usoudil, že to byly stopy Tredwaye, který se sem schoval poté, co po přepadení dostavníku kontaktoval své komplice. Pokračovali svižně dál po stezce a dávali si pozor, aby nezašlapali Tredwayovy stopy. Po chvílce dojeli k místu, kde se kaňon zužoval. Na okraji skály ležely kusy kůry odrovené z klád, které někdo položil přes průrvu. Nahlédl na dno kaňonu a tam je uviděli válet se na skalách vedle říčky.

Jezdci na sebe pohlédli a vrátil se zpět do křovin. Za sebou slyšeli své pronásledovatele, kteří zřejmě ztratili jejich stopu, neboť křik se ozýval odněkud od říčky.

Hopalong zpomalil do kroku a našel u Picket Forku nízký břeh, z něž přebrodili na druhou stranu. Nyní se nacházeli mezi nízkými vrchy, v krajině plné skal a strží, porostlé cedry a mexickými borovicemi. Chvillemi se zastavovali a naslouchali, ale nikdo je nepronásledoval.

Rig vystrachal odkudsi papír a tabák a za jízdy si balil cigaretu. Občas zvědavě pohlédl na Hopalonga, jenž si pozorně prohlížel okolí. "Co máte za lubem teď?" vyzvídal.

"Burnside," odpověděl Hopalong stručně. "Zaslouží si naši přátelskou návštěvu."

"Aby nás nepohostil olovem," poznamenal Taylor ironicky. "Ten starý lišák si nepotrpí na zdvořilosti."

Hopalong si stáhl klobouk do čela a prohlížel si sluncem zalité pahorky před sebou. Daleko před nimi stoupal k nebi úzký proužek dýmu. Tam bydlel Tom Burnside, ale kouř ještě nemusel nutně znamenat, že je doma. Bývalý zástupce šerifa byl dost prohnáný na to, aby počítal i s návštěvou lupičů, kteří by chtěli pomstít své druhy. Jistě neponechal nic náhodě.

Čím více se blížili k příbytku Toma Burnsidea, tím byl Rig Taylor nervóznější. Cassidy postupoval podél stromů a křovin. obezřetně kupředu a všímal si každého pohybu, každé nerovnosti terénu. Nakonec přitáhl Topperovi otěže a seskočil na zem. "Odtud půjdeme pěšky. Není to už daleko."

Privázali koně a opatrně pokračovali dál po pěšině. Šli tiše a nemluvili, Hopalong se však nesnažil nikterak tajit jejich příchod, protože si byl vědom, že kdyby je Burnside nachytal, jak se k němu snaží dostat nepozorováni, nejprve by střílel a teprve potom by jim kladl otázky.

Obešli stodolu a zarazili se, protože za rohem stál pár kroků od nich Burnside. V levé ruce svíral pušku a pravačka byla připravena natáhnout kohoutek.

"Nedělej to, Tome!" oslovil jej Hopalong ostře. "Jsme přátelé."

"Přátelé se neplíží jako zloději," namítl Burnside chladně a nepřátelsky si je měřil.

"Nevěděli jsme, jestli tu náhodou nemáš hosty, kteří by nebyli až tak přátelští," vysvětlil Hopalong.

"Koho kupříkladu?"

"Tredwaye, šerifa..., v téhle chvíli se moc lidí nepočítá mezi naše přátele. Chtějí nám přišít to včerejší přepadení."

Tom Burnside chvíli mlčel. Měřil si je pronikavým pohledem a přemýšlel. Oba cizinci mu připadali jako féroví chlapi a ten šedovlasý mu byl odněkud povědomý. Najednou si vzpomněl. "Ty jsi Hopalong Cassidy, ten pistolník z ranče Bar 20."

"Správně. Tady mě ale znají jako Camerona." Stručně vysvětlil všechny okolnosti svého zdejšího pobytu. Jak jel navštívit svého starého přítele Petea Melforda, poznal Cindy a Taylora a co všechno se dělo dál. Nakonec Burnside nechal poklesnout ruku, ve které držel pušku.

"Pojďme dovnitř," vyzval je stručně. "Rád bych slyšel víc."

Když je důkladně vyslechl, nacpal si beze slova dýmku, vstal a postavil na oheň kávovou konvici. Když si zase sedl, zeptal se: "Proč jste za mnou přišli s těmi povídkami?"

"Protože," odpověděl Hopalong prostě, "máš víc než za unci rozumu a protože se do ničeho nevrháš po hlavě a bez rozmyslu. A především jsi býval zástupce zákona. Počítám, že k tomu, co jsi se dozvěděl od nás, si ještě ledacos přidáš."

"To bych měl," připustil stařík. "A taky se počítá to, že jsi, kdo jsi. Jen jedna věc," dodal, "vám unikla. Když jsem ještě bejval zástupce šerifa, jednu věc sem nedotáh do konce. A sice tu bandu, o

který jsi mluvil. Bena Hardyho a jeho společníky. Po ničem netoužím víc, než se jim konečně dostat na kobylku."

Hopalong vrhl rychlý pohled na Riga a opatrně nadhodil: "To-me, co bys říkal tomu, kdyby jeden z těch lumpů byl ještě naživu říkal jsem ti, že ostatní oddělal Harlan a polepšil se a žil poctivě?"

Burnside povstal a cestou ke dveřím si zapálil dýmku. "Nevím," řekl, "ale počítám, že každé člověk si zaslouží dostat šanci, aby se napravil. Kdyby žil poctivě, neublížil bych mu. Todle si chtěl slyšet?"

"Ten člověk začal žít poctivým životem, má ženu a rád by tak žil dál. Je to Ben Hardy."

Staříkovy oči zaplály. "Hardy? Sám Hardy?" Uchechtl se. "Pročs to neřekl hned, chlapče? Tendle Hardy mi jednou zachránil život! Můj kůň pode mnou padl mrtvěj, zastřelenej do hlavy, a zalehl mě. Bouchačka mi při pádu vypadla z ruky, a tak jsem tam ležel bezmocnej jak jehně.

Ben Hardy ke mně přijel a zastavil se. Měl v ruce pistoli. Já ho předtím pronásledoval jak ďas. Koukal na mě z tý svý herky a povídá: "Tak to vidíš, teď jsi v pěkný bryndě, co?" A místo aby mě zastřelil, uvázal za mýho koně provaz a zvedl ho ze mě. Pak si ho zase sbalil a se smíchem ujel." Burnside se znovu uchechtl. "Ten Hardy vůbec nebyl špatnej chlap. Kdyby jel tenkrát kolem Harlan, už bych tu s váma neseseděl."

Odmlčeli se a chvíli přemýšleli. Pak vyndal Burnside dýmku z úst. "Jestli je ten hombre tak vyčůranej, jak si myslíte, tak bude mít alibi. Řekne, že byl doma, a kdo mu to vyvrátí?"

"Já," ozval se Rig a vítězně se usmál. "Strávil jsem na jeho ranči celý den!"

"Skvělý!" Burnside bouchl pěstí do stolu, až hrnky poskočily. "A může ti to někdo potvrdit?"

"Ten Číňan, co pro ně vaří. Nikdo jiný tam nebyl."

"To bude stačit. Nemůže proti nim svědčit, ale potvrdí, žes tam byl. Škoda, že nemůžeme dokázat, že dostal od Saxxe ty peníze. Kdybychom je u nich našli, hned bysme je mohli strčit pod zámek," řekl Burnside.

"Něco proti nim se už najde," řekl Hopalong. "Budeme pokračovat v pátrání. Pokusíme se získat popis Fana Harlana a uvidíme, jestli odpovídá. Kdyby se nám podařilo dokázat, že on a Tredway jsou jedna osoba, můžeme proti němu vznést hned několik obvinění."

"To by nebylo špatný," pokýval Burnside hlavou a přimhouřil oči. "To by opravdu nebylo špatný."

Když Hopalong Cassidy a Rig Taylor odjeli z Burnsideova ranče, drželi se okraje lesa a zametali za sebou stopy. Jejich pronásledovateli byli muži zvyklí na život v horách a na poušti, trénovaní ve stopování dobytka a divoké zvěře, a někteří z nich se v tomto umění vyrovnali indiánům. Proto si dávali dobrý pozor, aby za sebou neza nechali jedinou stopu, naznačující kudy jeli a jaký byl jejich cíl.

Přestože Hopalong choval k Cindy velkou důvěru, dělal si o ni větší starosti, než si byl ochoten připustit. Ta dívka byla až příliš sebejistá a troufalá. Kromě toho nenáviděla Tredwaye, protože si byla jista, že ji okradl o ranč PM a o dobytek. Ponořen do myšlenek, ani si nevšiml, že projíždějí stále hustším porostem a nehostinnější krajinou. Odbočili ze stezky a prodírali se dál divočinou.

Hopalong jel vpředu a v hustém trnitém křoví vyhledával stezky, které je vedly stále jediným směrem. Rig Taylor jel za ním a každou chvíli se ohlížel dozadu. Občas se zastavili a naslouchali, zda neuslyší své pronásledovatele. Nakonec Hopalong odbočil k mýtině, na které stál opuštěný srub.

"Máte v úmyslu tady přenocovat?" zeptal se Rig skepticky. nejistě si prohlížel srub ukrývající kostru mrtvého lupiče.

"Jen tuto noc," odpověděl Hopalong. "Je tu voda a naše koně si potřebují odpočinout. Bůhví, kdy se nám to zase podaří."

"A co pak?"

"Přesuneme se na sever. Spojíme se s Pikem. Ze všeho, co se tady v kraji povídá, jsem vyrozuměl, že na Křovinový vrch nebo Komínový kopec vede stará stezka. Rád bych ji našel."

Rig pokrčil rameny. "Bude se to bratřím líbit? Slyšel jsem, že tu končinu pokládají za svůj soukromý rajon."

"Nic jiného nám nezbývá."

Hopalong seskočil z koně a sundal z Toppera sedlo. Vytřel jej do sucha chomáčem suché trávy, uvázal jej a vydal se nasbírat dříví na oheň. Nedalo mu žádnou práci najít pár suchých větví z padlých stromů a přitáhl i jeden keř vyvrácený z kořenů. Zakrátko se už na malém ohničku vařila káva.

Rig Taylor odložil klobouk a postaral se o jídlo. Při práci pochmurně rozjímal nad svou novou situací. Z počestného mladého honáka, který přijel na Západ, aby se stal předákem na novém ranči, se proměnil ve zločince pronásledovaného zástupci zákona. Nicméně když pohlédl na Hopalonga, cítil, že se vyplatí mít takového přítele.

Hopalong odstoupil od ohně a dlouze se zaposlouchal do nočních zvuků vycházejících z křoví. Neslyšel nic neobvyklého. Do zvuků divočiny se nemísil žádný jiný nepatřičný šelest. Člověk se mohl zrovna tak dobře nacházet na jiné planetě, protože tady v té divočině byl tak sám, že kdyby se zranil, zemřel by bez pomoci, neboť by jej tu nikdo nenašel. A pokud člověk nevěděl, kde hledat prameny vody, mohl tu zemřít žízní. Pozvedl oči nad temný obrys lesa a hledal ve tmě nepříliš vzdálenou siluetu Babylonské hory. Nebyla na ní vidět žádná světla a na Křovinovém vrchu rovněž ne. Bratři byli dnešní noc velmi tiší.

O kajícímnicích a jejich tajemných rituálech se vyprávěly různé podivné příběhy. Slyšel o mužích v Novém Mexiku, kteří se nechali ukřižovat jako Kristus či se nechali zbičovat tak, až se jim záda proměnila v cáry krvavého masa. A tahle sekta měla být podle toho, co slyšel, ještě fanatičtější. Bůhví co se děje nahoře na Babylonské plošině, když je měsíc v úplňku.

Vrátil se k ohni s náručí dřeva. Oba muži v tichosti pojedli a s uspokojením naslouchali zurčení tekoucí vody a koním pasoucím se na trávě. Jejich uši by okamžitě rozpoznaly každý cizí zvuk. Čekalo je toho ještě hodně, ale ráno nastane zanedlouho.

"Budeme držet hlídku?" zeptal se Rig. "Jsem k smrti unavený."

"Topper nás pohlídá. Kdyby se sem někdo přiblížil, bude to stejně vědět dřív než my Odpočínme si. Zítra se nám bude hodit, když budeme svěží."

Hopalong se zabalil do deky a pozoroval hvězdy jasně zářící na obloze. V dálce zaslechl křik nočního ptáka a pak usnul.

Po dlouhé době se něco pohnulo v křoví. Topper vzhlédl a nozdry se mu rozšířily. Naslouchal a koulel očima do tmy. Nepodařilo se mu ve tmě rozeznat postavu v tmavé kutně, která prošla okrajem lesa a zmizela v křovinách.

Tredway si dělal starosti. Po městě se už rozkřiklo, že dva z lupičů byli honáci z Boxu T, a ujala se i Tredwayova historka o tom, že to byli kumpáni Pikea a Camerona. Nicméně ti, kteří jej neměli v lásce, na něj hleděli s nedůvěrou.

Zmizení Hopalonga a Pikea ještě podpořilo všeobecné podezření, že měli prsty v přepadení, a mnozí se domnívali, že pátým z lupičů byl Rig. Přesto nebyl Tredway spokojen. Přál si, aby Cassidy byl beze vší pochyby pokládán za hlavního viníka, a náhle ho napadl velmi jednoduchý způsob, jak toho dosáhnout. Towne byl pryč, ale mohl by podstrčit nějaké bankovky z lupu Sáře, která pobývala spolu se Cindy v krytém voze dole u potoka.

Zahlédl Cindy ve městě a byl si dobře vědom, že ho nenávidí, zatím však nepřišel na žádný způsob, jak se jí zbavit. Proto by se mu hodilo, kdyby i na ni padlo podezření ze spolupráce na zločinu. Poprvé od smrti Petea Melforda začínal mít vážné obavy. Všechny jeho pečlivě promyšlené plány vyšly vniveč a on naléhavě potřeboval peníze. Kdyby se po Kachině rozneslo, že je na dně, pochyboval, že by mu mnoho lidí zachovalo svou přízeň.

Kdo mu jen mohl poslat ten vzkaz o Cassidym? Když vyloučil jednu po druhé všechny možnosti, zbyl mu jen Tote Brown. Což ovšem znamenalo, že Tote znal totožnost svého zaměstnavatele. To nebylo dobré, ale na druhou stranu to celou záležitost zjednodušovalo.

Rozmrzele hloubal nad svou současnou situací. Ušel dlouhou cestu od dob svého mládí, kdy si bezstarostně jezdil krajem, pyšný na své střelecké umění a pověst nebezpečného zabijáka. Ještě mu nebylo ani devatenáct, a měl už na svém kontě devět mužů zabitých v soubojích. Pár dalších oddělal pro peníze, kvůli koni či pušce a jednoho zabil ve spánku kvůli poškrábanému sedlu.

To vše se po jistou dobu zdálo být věcí minulosti. Nyní však byl ohrožen jeho ranč a jeho bohatství, a tak se v něm opět probouzela

zlotřilá stránka jeho povahy. Cassidy, Taylor a Cindy Blairová představovali velmi konkrétní a hmatatelné nebezpečí. Z okna svého hotelového pokoje viděl právě Cindy projíždět ulicí. Vzedmula se v něm vlna vzteku, jak se drží vzpřímeně a hrdě a jak odmítá uznat, že se nad ní stahují mraky.

Cindy myslela v temže okamžiku na totéž. Všimla si v chování některých lidí jistého odstupu, i když většina obyvatel Kachiny ji přijímala tak, jak si přála být přijímána, a odmítala připustit, že by ona nebo Sára Towneová mohly být do přepadení zasvěceny. Dokonce i ženy se k nim chovaly přátelsky, byť s větším odstupem než muži.

Kde je asi Hopalong? Přestože vypadala navenek klidná a vyrovnaná, v duchu jí zmítaly vážné starosti. Tam někde v divočině je Hoppy, Pike a především Rig. Až nyní si uvědomovala, že její city k němu jsou hlubší, než předpokládala. Možná právě v této chvíli bojuje o svůj život, umírají někde v neprostupné trnité džungli či se skrývají na nějakém nehostinném, opuštěném místě. A ona pro ně nemůže nic udělat, nemůže je dokonce ani varovat. Ráno totiž zahlédla Totea Browna vyjíždět ven z města a z toho, co vyslechla v táboře od Pikea a Hopalonga, věděla, kdo Tote je a o co usiluje.

Buck Lewis přivedl zpět do města unavenou skupinu pronásledovatelů. Celí zmožení, zaprášení a hladoví se nahrnuli do hostince. Lewis zachytil v dívčích očích radostný záblesk, když pozorovala ten poráženecký zástup, a rozmrzele se ušklíbl. Na otázku jednoho kolemjdoucího, zda našli ty lupiče, odsekl vztekle: "V tom křoví? Poslali svoje ženské do města a práskli do bot. Nenechali za sebou víc stop než nějaký Apač. Bylo to stejné jako hledat kojoty na prérii. Víte, že tam někde jsou, ale nevidíte je, kdybyste se rozkrájeli."

v malém táboře se zatím rozednilo. Hopalong byl už vzhůru a připravoval oheň. Rig otevřel oči a zamumlal: "Vy jste teda nezmar. Vždycky jsem se pokládal za ranní ptáče, ale na vás nemám."

"Dnes přejedeme kaňon," řekl Hopalong, "a trochu se porozhlédneme po Sipapu. Ale nejvíc mě zajímá, co najdeme, když vyjedeme tou stezkou vedoucí na Komínový kopec."

Podařilo se jim najít místo asi šest mil nad Sipapu, kde se dal přes kaňon postavit provizorní most, a zakrátko s pomocí sekyry,

kteřou si s sebou přinesli, pokáceli několik vyšších stromů rostoucích na okraji kaňonu a položili je přes říčku. Z obou stran na ně připevnili zábradlí z klád a převedli koně na druhou stranu.

"Pojedeme do Sipapu," rozhodl Hopalong. "Rád bych si promluvil s Billem Saxxem."

Obrátili koně dolů po stezce zarostlé trávou a klusem se rozjeli k městu. Když se blížili, rozeznali tenký proužek dýmu, vycházející z noclehárny, a zamířili k němu. Všichni tři muži tábořili venku. Vyděšeně k přichozímu vzhledli a Carter sáhl po pušce. Saxx jej však zarazil. "Zdravím." Velký blondák obezřetně povstal. "Slyšeli jsme, že jste na útěku."

"To je zvláštní," odpověděl Hopalong. "My slyšeli totéž o vás."

Saxx na něj zamračeně hleděl. Jeho poznámka se mu vůbec nelíbila. Pak jeho pohled putoval k Rigovi a Pikeovi Townemu, který právě vystoupil z křoví a postavil se za Hopalonga. "Žádný návštěvy," pošeptal mu do ucha, "ale někoho čekají."

"Co tu chcete?" zeptal se Saxx podrážděně.

"My?" Hopalong lhostejně pokrčil rameny a předstíral údiv. "My přece sháníme dobytek pro váš ranč! Copak jste nenavštívili náš tábor?"

"Tak jsem to nemyslel!" odsekl Saxx netrpělivě. "Co děláte na týdle straně kaňonu?"

"Pátráme," odpověděl Pike Towne. "Viděli jsme tam nahoře světla."

"Světla?" Presovi se to vůbec nelíbilo. Ustrašeně se ohlédl přes rameno na přízračně se tyčící horu za sebou. "Světla tam nahoře?"

"Přesně tak. Přímo nad tímhle městem. A ještě víc jich bylo u Křovínového vrchu." Vážně na ně pohlédl. "Myslíte, že tam straší?"

Pres se nervózně zavrtil a Vin Carter si znechuceně odplívl. "Žádný strašidla tam nejsou," zavrčel. "Jsou tam ti bratří... ti mniši."

"Jo, a co myslíte, že tam asi tropí?"

"To nevím, a pokud neslezou sem dolů, je mi to úplně fuk."

Cassidy seskočil z koně a přistoupil k nim. "Vaříte si kafe?" zeptal se s předstíranou vlídností. "Není lehké se takhle skrývat. Slyšel jsem, že vás hledá šerif."

"Nás?" vyjel na něj Carter. "Proč by nás měl hledat? Po naší stopě nejela žádná pátrací výprava z města."

Bili Saxx si přivřenýma očima měřil Hopalonga. Připadal mu klidný a bezstarostný. Kdyby jej pronásledovali, dokázal by se takhle přetvařovat? A co když jsou jim na stopě a Tredway to ví, ale nevaroval je, protože má co dělat, aby zachránil vlastní kůži?

"Možná se vás chce jen na něco zeptat," nadhodil Hopalong nevinně. "Třeba chce jen vědět, kde jste byli, když došlo k tomu přepadení."

"Nic vám po tom sice není," odpověděl Saxx stroze, "ale klidně vám to můžeme říct. Byli jsme na Boxu T, přímo u domu. Odjeli jsme před večerem."

Rig Taylor se neklidně zavrtěl v sedle, ale Hopalong promluvil dříve, než je stačil obvinít ze lži. "Takže máte alibi?" řekl. "A kde byl váš šéf?"

"Máte příliš mnoho otázek!" odpověděl Saxx vztekle. "Pokud tu nemáte co na práci, měli byste jet dál a starat se o sebe."

V Hopalongových chladných modrých očích to zajiskřilo. "Pár otázek by se ještě našlo, ale jak myslíte."

Když obraceli koně, Pike popojel dopředu, pohlédl zpřímá na Saxxe a řekl: "Zeptejte se Tredwaye, co se stalo s Benem Hardym. Zajímalo by mě, co vám na to odpoví."

Hopalong se vyhoupl na koně a ušklíbl se. "Dejte si pozor, aby vás nechytíl šerif," řekl, "anebo strašidla."

Bili Saxx zamračeně sledoval, jak odjíždějí stejným směrem, odkud se objevili. Vin Carter vedle něj se vztyčil a vztekle vyštěkl: "Toho chlapa bych s potěšením odpráskl!"

"Až se o to budeš pokoušet," odpověděl Saxx suše, "dej si pozor, abys ho trefil hned napoprvé. Ten hombre má zatraceně rychlou pravačku. A ti dva s ním taky nejsou žádný nevinátka. Ten vysoký se mi vůbec nelíbí. Má v očích něco divného. Všimli jste si, jak se na nás díval?"

"Máš nahnáno?" zeptal se Carter jízlivě.

Saxx se k němu prudce obrátil a v šedých očích mu nebezpečně blýskalo. "Na takový pitomý otázky obvykle odpovídám s bouchačkou v ruce."

Carter se poplašeně stáhl zpátky. "No tak promiň," řekl podrážděně. "Prostě mě už nebaví se tu jen tak flákat. Potřebuju, aby se něco dělo."

"Žádný obavy, ještě si užiješ. V žádném případě se ale nepokoušej těm třem dostat na kobytku, protože bys mohl taky špatně skončit. Takoví chlapi nevezmou jen tak do zaječích. Jednoho dne se spolu střetneme, ale pak počítej s tím, že to tak pět šest chlapů zaplatí životem. Tím si můžeš bejt jistej. Jedině že bysme si vzali příklad z Tredwaye a zaonačili to nějak chytře."

"Máš nějaký nápad?" Carter přimhouřil tázavě oči.

"Jo," odpověděl Saxx. "Pár by jich bylo. Musíme je od sebe oddělit. A vyřídit je pěkně jednoho po druhým. Já si беру na starost Camerona."

Hopalong ujel svižným klusem půldruhé míle, pak zpomalil a pozorně naslouchal. Nikdo je nepronásledoval, a tak pokračovali klidně dál. Saxx i Carter postrádali Tredwayovu chladnokrevnost a prohnatost a rozhovor s Cassidem je mohl podnítit k nějaké unáhlelé a neuvážené akci. Akci, která by s sebou sice nesla nebezpečí, že se prozradí, ale mohla by ublížit Hopalongovi a jeho přátelům, zvláště Cindy Blairové, kdyby se rozhodli na ni nějak zaútočit.

Les kolem nich byl stále hustší a nad nimi se tyčil majestátný masiv Babylonské hory. V dálce před nimi se tyčil Křovinový vrch. Kolem panovalo naprosté ticho. Bylo téměř bezvětří, ani větévka se nepohnula, ani ptáček nezapípal. Ve vzduchu bylo cítit vůni suchého borovicového jehličí, listí a rozpalené půdy. Hopalong si setřel pot z tváře a osušil si ruce. Jeho modré oči nepřestávaly pozorně sledovat les kolem nich a stezku před sebou. Přestože to odporovalo zdravému rozumu, podivné ticho toho místa i strašidelné příběhy, které slyšel o obyvatelích plošiny, na něj působily tísnivě.

"Hoppy," ozval se za ním Rigův tichý hlas. "Vůbec se mi to nelíbí! Je tu takové divné ticho!"

"Fakticky není slyšet nic jiného než vítr v křoví," přidal se Pike. "Jen ten zatracený vítr."

"Široko daleko není ani živáčka," přešel Rig téměř do šepotu.

Z toho ticha jim až zaléhalo v uších. Rig zvedl oči k okraji plošiny, pak ke stromům a jeho ruka se přesunula ke koltu.

Jejich postup kupředu sledovaly dva páry očí. Jeden pár se skrýval za letitým dalekohledem vysoko na Křovinovém vrchu, druhý pouhých tři sta yardů od nich v hustém lesním porostu. Tento muž svíral v ruce pušku. Plukovníkovi Justinu Tredwayovi se podařil zkontaktovat Totea Browna, a ten byl víc než ochoten dokončit úkol, ke kterému se zavázal. Přimhouřenýma očima sledoval jezdce na pěšině pod sebou a pušku si zaklínil do rozsochy stromu.

8. kapitola

BABYLONSKÁ PLOŠINA

Právě v okamžiku, kdy Hopalong Cassidy rozmlouval s Billem Saxxem, stála Sára Towneová u pultu hokynářství v Kachině a v obličeji byla bílá jako stěna. Majitel obchodu Ira Arnold se opíral o pult a vedle Sáry stál šerif Buck Lewis, který sem byl povolán ve chvíli, kdy se právě chystal odjet z města. V ruce držel zbrusu novou dvacetidolarovou bankovku.

"Máš pravdu, Iro," prohlásil váhavě, "tohle je na mou věru nepodepsaná bankovka, a tudíž ani není zákonným platidlem, ale podle hádám paní Towneová nevěděla, poněvadž jinak by seji tu asi nepokoušela udat."

Vlídlost ani laskavost nikdy nepatřily k silným stránkám Iry Arnolda. "Láry fáry," vyštěkl mrzutě, "lidi jsou dneska drzý jak štěnice. Každý kouká, jak by nakoupil a nemusel platit."

Sára Towneová zvedla bojovně bradu. Vypadala utrápeně a začínala mít strach. Tu bankovku našla v kapse Pikeových rezervních kalhot – měl snad taky prsty v tom přepadení? Právě toto pomyšlení jí nahánělo takový strach, a i když mu odmítala uvěřit, nahloďával její jistotu stín pochybností. "Zaplatila jsem vždycky všechno, co jsem kdy koupila," pronesla pevně. "Nic vám přece nedlužím, je to tak?"

"Ne, a ani bych vám nikdy nic na dluh nedal!" odsekl Arnold. "Já znám takový jako vy moc dobře! Dneska jste tu a zejtra za hora-ma a nic dobrýho z vás nepojde."

"Kdyby tu byl můj Pike, nic takového byste se neodvážil před ním říct!" Sára Towneová začínala dostávat vztek,

"Takhle nemůžeš mluvit, Iro," snažil se Lewis uchlácholit obě strany. "Koneckonců žádnej z nás se tu nenarodil a všichni jsme se nějaký čas někde toulali. S tebou to nebylo jinačí, Iro. Pamatuješ, znával sem tvýho tátu v St. Louis a oba jste neměli víc než holej zadek."

Arnold na něj zuřivě pohlédl. Než jej napadla nějaká příhodná odpověď, Lewis se obrátil k ženě. "Odkud máte tu bankovku, paní? A nemusíte se ničeho bát. My tady v Kachině nemáme ve zvyku dělat ženám potíže."

Nevšímal si Arnoldova pohrdavého odfrknutí a pokračoval: "Jen nám povězte, odkud ji máte."

"Pike ji měl ve svých rezervních kalhotách!" vyhrkla. "Ale ať se tam vzala odkudkoli, šerife, jsou to poctivě vydělaný peníze!"

"Madam, ta bankovka je nepodepsaná." Arnold se posupně uchechtl. "Prej poctivý peníze. Všichni víme, odkud ty prachy jsou. Pocházejí z toho přepadení, co?"

Buck Lewis pohlédl na obchodníka se špatně skrývaným rozhořčením. Svůj úřad získal na základě volby půl tuctu mužů, z nichž jedním byl i Ira, nicméně nechoval k němu nikdy žádné sympatie, a naopak obdivoval v této chvíli tu tichou, odvážnou, chudě oblečenou ženu s upracovanými rukama. Měla v sobě jakousi vrozenou noblesu a hrdost, které si nemohl nevážit.

"Smím se na tu bankovku podívat?" Při zvuku toho hlasu se Lewis otočil. Okamžitě jej poznal a pocítil úlevu. Autorita plukovníka Tredwaye se ve městě vysoce cenila a názory nějakého Iry Arnolda byly ve srovnání s ním zcela bezcenné.

Lewis mu podal bankovku, Tredway si ji prohlédl a obrátil ji na rub. "Je nepodepsaná," konstatoval. "Má někdo popis bankovek uloupených z toho dostavníku? Neumím si představit žádný jiný způsob, jakým by se nepodepsaná bankovka mohla dostat do oběhu."

"Co jsem ti říkal?" triumfoval Arnold. "Manžel týdle ženský je hledaný právě kvůli tý loupeži. On a ten Cameron, nebo jak se vlastně jmenuje. Jsou to asi podaření ptáčci! Škoda, že je hned nepostříleli!"

"Samozřejmě nemohu nic tvrdit s jistotou," vmísil se Tredway uhlazeným hlasem, "a tato dobrá žena je bezpochyby nevinná, ale doporučoval bych vám, šerife, abyste se spojil s přepravní společností a požádal je, aby vám sdělili, jakou podobu měly peníze, které převáželi. Pokud to byly nepodepsané bankovky, což se nyní zdá velmi pravděpodobné, pak by to mohla být velmi důležitá stopa."

Jak jsem už řekl, nevidím důvod, proč obtěžovat tuto ženu, ale pokud ty peníze vskutku našla v manželových kalhotách, pak se potvrzuje, že naše podezření bylo správné a on je jedním z těch lupičů."

"Okamžitě to prověřím," přisvědčil Lewis.

Sára Towneová zírala jako opařená na hromadu konzerv, pak udělala čelem vzad a srdce jí bilo až v krku. Ne, to nemůže být pravda! Pike jí přece něco slíbil a určitě ten slib... Nebo snad ano? Pak

rozhodně zavrtěla hlavou. Ať si je Pike jaký chce, své slovo vždy dodržel a kromě toho ji miluje. Nikdo jí nedokáže vzít důvěru v jeho lásku.

Plukovník Tredway se sice navenek tvářil vážně, avšak v duchu jásal škodolibou radostí. Tohle mu dokonale vyšlo! Nejenže se postaral o to, aby podezření padlo tam, kam si přál, ale vystupuje jako přátelský svědek a nikoho by ani nenapadlo, že tu bankovku nastrčil on sám. Byl si jist, že tím podnikl další krok k likvidaci trojlístku Cassidy Taylor Towne. Že jsou bankovky nepodepsané, zjistil okamžitě po otevření balíčku. Nikterak jej to netrápilo, protože kromě jiných dovedností byl i zkušeným padělatelem. A navíc, pomyslel si se spokojeným úšklebkem, mu ty peníze říkají pane, protože nikdo jiný z bandy by si s nimi neuměl poradit.

Sára Towneová se vrátila do vozu a našla tu Cindy Blairovou, která se vrátila ze své ranní vyjížďky. Spěšně jí vypověděla, co se stalo.

"To je přece nesmysl!" vzplála Cindy. "Něco tu nehraje! Neměli kdy ten dostavník přepadnout, a i kdyby měli, nejsou přece žádní zločinci! Okamžitě si promluvíím se šerifem!"

Vzápětí si to však rozmyslela. Jaký by mělo smysl, stěžovat si u něj, když nemají žádné důkazy. Nejprve si je musejí opatřit.

"Jestliže ty peníze neuloupili, a my víme, že to neudělali, jak je možné, že jsi našla tu bankovku?" položila otázku spíše sama sobě než Sáře. "Existuje pouze jediná odpověď. Někdo nám ji sem nastražil!"

Vykročila k vozu. "Sáro, ukaž mi, kde visely ty kalhoty."

Sára ukázala na ručně vyřezaný dřevěný hák na straně krytého vozu. Nacházel se sice uvnitř vozu, ale kdokoli by vystoupil vzadu do vozu, snadno by na něj dosáhl. Cindy sestoupila ven a pozorně se rozhlédla. Všude kolem viděla pouze otisky jejich bot. V zoufalé snaze najít nějakou stopu začala pátrat kolem vozu. Najednou jí padl pohled na pár jezdeckých holínek, a když vzhledla, hleděla do tázavých šedých očí, zasazených do vrásčitého opáleného obličeje, zdoobeného mohutným bílým knírem mírně zažloutlým od tabáku. Muž byl sice starý, ale statný a silný.

"Hledáte něco, madam?"

Rozvažovala, zda má muže pokládat za přítele či za nepřítele, ale stařík jí byl sympatický, a tak se rozhodla mu důvěřovat. "Hledám stopy," odpověděla a vyprávěla mu, co se jim ráno přihodilo. Muž jí pozorně naslouchal a občas pohlédl na Sálu Towneovou, která se k nim připojila.

"Jmenuju se Tom Burnside," řekl tiše. "Bejval jsem dobrej sto-
pař. Moh bych se tu porozhlídnout?"

Obrátil se a začal pečlivě zkoumat každý kousíček půdy, přičemž se pohyboval ve zvolna se rozšiřujících kruzích kolem vozu. Pojednou poklekl a prohlížel si ostře vykreslený otisk boty.

Byla to nová bota a její špička směřovala k vozu. Část jí byla smazána trávou, na kterou její majitel předtím stoupl, část se zaryla do měkkého jílu. Ale celkový dojem byl skvělý, mnohem lepší, než doufal.

Po dvou hodinách pečlivého pátrání se dostal ke kamenům na okraji potůčku, který obtékal město. Po těch kamenech mohl neznámý muž přijít odkudkoli a taky kamkoli odejít. Stačilo pouze vyjít ze zadních dveří kteréhokoli z domů na okraji města. Vodou omleté balvany neunesly žádnou stopu. Přesto mu stačilo, co našel. Nebylo pochyb o tom, že někdo se připlížil zezadu k vozu. Což znamenalo, že někdo měl dobrou příležitost zastrčit bankovku do kapsy kalhot. Tehdy se rozhodl, že zajde za Buckem Lewisem.

Na stezce poblíž Křovinového vrchu měl Tote Brown v mířidlu své pušky Hopalonga Cassidyho. Vůbec se mu nelíbilo, že by měl střílet na muže, který má s sebou dva společníky, avšak jeho rozkazy byly jasné a odměna daleko převyšovala obvyklou částku.

Nikdo nikdy nezaznamená úlohu, jakou sehraávají v historii drobné náhody. V tomto případě to byl velký ovád, který zabzučel Topperovi kolem ucha. Kůň pohodil hlavou a Hopalong pocítil ostré štípnutí na špičce ucha. A vzápětí uslyšel výstřel, odrážející se od okolních skal.

Všichni tři se rozjeli tryskem do úkrytu stromů. Hopalong si přiložil ruku na ucho a pak pohlédl na čerstvou krev na svých prstech.

Ohromeně prohlásil: "Stačilo půl palce a měl jsem vystřelený mozek!"

Byli příliš moudří na to, aby se hnali do zalesněného svahu, ležícího pod strmým srázem. Pozorně naslouchali, ale nebylo nic slyšet. "Kdo myslíš, že po tobě střílel? Některý z bratří?" zeptal se Rig.

Cassidy zavrtěl hlavou. "A co ten hombre, co střílel na tebe, Rigu? Mohl by to být on."

"Kde by se tady vzal?" divil se Taylor. "Ničemu nerozumím."

"Pokud je můj odhad správný, pracuje pro Tredwaye. Nejprve měl za úkol zabránit ti objevit ranč PM, ale počítám, že teď jde po nás všech. Hodlá jej některý z vás honit v křoví?" Hopalong se dotkl svého krvavého ucha a ušklíbl se. "Nu, já o to taky nestojím. Jeďme odtud."

Tote Brown opustil své stanoviště, ale jen proto, aby se přesunul na jiné, které si předtím vybral. Zasáhl Cassidyho. Kulka jej sice nezabila, přesto jej zasáhla, to viděl. Kdyby se jej rozhodli pronásledovat, dostane alespoň jednoho z nich, ne li všechny. Ze svého nynějšího stanoviště má dobrý přehled, ale oni jej vidět nemohou. Kdyby se k němu chtěli vydat, museli by sesednout z koní a jít do svahu pěšky. Svého vlastního koně ukryl ve skalách za úzkou průrvou, kam se nedalo dostat na koni. Má ty nejlepší vyhlídky dostat nejméně jednoho muže a zároveň existuje jen minimální šance, že by jej zasáhli.

Čekal, ale nic se nedělo. Leží snad někde ve svahu pod ním a sledují jej z úkrytu? Neodvážil se vyjít na stezku pod sebou. Tiše zaklel. Bylo od něj příliš optimistické očekávat, že se vydají za ním do svahu. Ale kdyby přece jen přišli... V očích mu krvelačně blýsklo. Povstal, ale jak se napřímil, zmocnil se ho podivný pocit, jako by jej někdo sledoval. S puškou připravenou k výstřelu se pozorně rozhlédl kolem sebe a pak se vydal dolů po skalách k místu, kde nechal koně.

Náhle před sebou zaslechl zašustění v křoví. Zarazil se a naslouchal. Za zády mu zapraskala větévka. Upíral oči do listoví, ale nic neviděl. Přesto na sobě cítil čísi pohled. Zhluboka se nadechl a vykročil kupředu. Všude kolem sebe cítil pohyb, slyšel zvuky téměř na

hranici slyšitelnosti, nic však neviděl... Nalevo od něj se pohnul jakýsi stín, napravo zašeptalo něco ve větvích... Prudce se otočil a zahlédl... Kutnu? Muže s kápí na hlavě mezi stromy?

Tote Brown se nikdy nepokládal za pověřivého, ale najednou mu připadalo, že les kolem něj ožívá. Slyšel už, že kolem Sipapu jsou vídání duchové, ale podobným historkám se vždy jen pohrdavě vysmíval. Slyšel i historky o tajemných obyvatelích Babylonské plošiny, ale nevěřil jim ani za mák. A nyní stál jako zkamenělý, rozhlížel se kolem sebe a snažil se najít zdroj podivného pohybu. Všude však panovalo hluboké ticho a nebylo slyšet žádný zvuk.

Po chvíli pokračoval dál v cestě. Našlapoval tiše a vystrašeně. Zbláznil se snad? Má vidiny? Když se blížil k místu, kde zanechal svého koně, přidal do kroku. Poslední skupinu skal a křoví míjel téměř klusem. Najednou se prudce zarazil a zděšeně vytřeštil oči. Jeho kůň byl pryč!

Že by vytrhl kolík, na kterém byl uvázaný? Tote vyskočil kupředu a vrhl se k zemi. Musí tu být stopy... Žádné stopy nenašel. Jako by tu jeho kůň nikdy nebyl.

Je na špatném místě, ano, tím je to! Po hodině horečného hledání se vyčerpaně zastavil a setřel si pot z čela. Je pryč! Vzali mu koně. Kdo to ale udělal? Duchové?

V ústech měl sucho a potřeboval se napít. Neměl nechávat svoji čutoru zavěšenou na sedle. Rychle zvážil, co dělat, a rozhodl se, že další hledání nemá smysl. Vydá se ke Komínové řece. Nechá skalní útes za svými zády a sejde přímo k řece. Nemůže to být daleko. Ale už když se vracel ve vlastních stopách, začal si uvědomovat, že po celé délce kaňonu, kterou projel, neviděl jediné místo, kde se dá sejít až dolů k řece!

Musí přece existovat nějaká cesta k vodě. Prostě musí!

A najednou v náhlém záblesku osvětlení si vzpomněl kam jít. Sipapu! Proč jej to hned nenapadlo? Bude tam Bili Saxx se svými muži. Navykládá jim nějakou smyšlenou historku o tom, že jej kůň shodil ze sedla. Spěšně začal sestupovat ze svahu. Je to jen čtyři pět mil. Určitě ne víc.

Terén mezi kaňonem Komínové řeky a Babylonskou plošinou nebyl tak hustě zarostlý křovím. Rostly tu skupiny stromů, osikové

hájky a hodně husté trávy. Postupoval rychle kupředu, ale těžká puška jej unavovala. Nakonec si z koženého řemínku vytvořil popruh a zavěsil si ji na ramena. Nesla se mu snáz, jen mu trochu odírala záda, a tak ji za chůze posunoval do pohodlnější pozice.

Bylo vedro. Jazyk se mu lepil na patro a čelo měl rozpálené jako v horečce. Olizoval si oschlé rty a kráčet dál. Někdy musel obcházet skupiny stromů a občas se musel zastavit a hledat správný směr, protože sešel z cesty. Tváře mu žhnuly, ale raději zpomalil, aby šetřil energií. Když konečně před sebou spatřil město, snášel se už soumrak. Přidal do kroku a nejraději by se rozběhl. Když ráno sledoval Hopalonga s jeho druhy, zahlédl v Sipapu Billa Saxxe, a proto neváhal a okamžitě zamířil do města.

Bylo tiché a opuštěné. Popel v ohništi byl vychladlý. Odjeli!

Je tu však někde voda musí tu být voda! Jeho spěšné pátrání však zůstalo bez výsledku. Studna, která kdysi zásobovala město, se propadla. Vydal se k řece, ale ze starého pilíře nad strmým srázem hleděl na vodu nacházející se stovky stop pod ním.

Pomalů se vyškrábal na nohy. Neměl potuchy, jak daleko je to k místu, kde se dá sejít k řece. Nevěděl ani, kterým směrem se vydat. Bez sebe strachy se vydal dolů po proudu. Dávno už zapomněl na svého zmizelého koně. Jediné, co jej nyní zajímalo, byla voda, a neznal žádné bližší místo než u mostu na dostavnickové cestě.

Vedro nepolevovalo. Zpomalil a přesunul si pušku. Náhle si poprvé uvědomil, že odtud nemusí vyváznout živý. Znovu vyrazil kupředu. Zakopl a po pár yardech zakopl znovu. Musí zvolnit, musí opatrně hospodařit se svými silami.

Hopalong Cassidy jel mlčky a zvažoval situaci, do které se dostali. Setkání s bratřími se mu jevilo stále důležitější. Byl si pořád více jist, že něco vědí a že mu mohou poskytnout nějaké svědectví. Po kraji se povídalo, že nedaleko Křovinového vrchu vede na Baby-lonskou plošinu stezka. Ten z bratří, se kterým mluvil, znal Petea Melforda, a Hopalong doufal, že mu bratři pomohou prokázat Tred-wayovu vinu a Cindyin zákonný nárok na ranč PM.

"Poslyš," ozval se náhle Pike. "Dělám si starost o Sáru. Jestli si myslíš, že už mě nepotřebuješ, rád bych se vrátil do města. Chci se ujistit, že jsou obě ženy v pořádku."

Hopalong přitáhl koni uzdu. "Ne, nepotřebuji tě a bude lepší, když dál pojedu sám. Rigu, pokud mě už nechceš doprovázet, můžeš jet s Pikem. Může potřebovat tvoji pomoc, zatímco já se bez ní určitě obejdu. A také," dodal, "se vracíte cestou, odkud přišel ten výstřel, a dva mají víc očí než jeden."

"Myslíte to vážně?" ujišťoval se Rig. "Moc rád bych se podíval nahoru na tu plošinu, ale mám starost o Cindy. Nerad bych nechával ženy dlouho bez naší ochrany."

"Brzy na shledanou!" Hopalong pobídl Toppera po stezce. "Žádné střelení, pokud se mu budete moci vyhnout, ale dávejte si pozor na Saxxe. Není to dobrý chlap."

Stezka, po které Hopalong ujížděl, se zdála být dlouho nepoužívaná. Stopy na ní patřily pouze jelenům a divoké zvěři. Po pravici se mu tyčila masa Babylonské plošiny, ztrácející se v padajícím soumraku. Několikrát zvědavě pohlédl na Křovinový vrch, ale jeho zlověstné obrysy a zalesněná úbočí nejevily žádné známky života a nikde nebylo vidět žádná světla.

Dojel k místu, kde se stezka rozdvojovala. Sestoupil z koně a důkladně si prohlédl prашnou cestu. Našel zde stopy mužů, obutých do sandálů. Stezka, kterou si vybrali, vedla z Křovinového vrchu nahoru na plošinu, zatímco druhá se vinula serpentinami nahoru příkrou skalní stěnou. Hopalong vzhlédl ke stěně a viděl nejasně se rýsující linii pěšiny. "Zkusíme to, Toppere," zašeptal. "Jsi dobrý horský koník."

Topper se ochotně vydal po stezce s ušima zvědavě vztyčenýma. Kromě vrzání koženého sedla a tlumených úderů Topperových kopyt v prachu cesty nebylo slyšet žádný jiný zvuk. Na stezku dopadaly prodlužující se stíny soumraku a po obou stranách přízračně vystupovaly obrysy stromů. Jednou se Hopalongovi zdálo, že zahlédl nějaký pohyb za sebou v křoví, ale když se ohlédl, byl všude klid. A pak stezka začala šplhat do kopce.

Byla kamenitá a široká pouze tak, že stačila jednomu muži na koni. Topper statečně stoupal ohyby cesty do stále příkřejšího svahu,

a když se Hopalong ohlédl, měl před sebou celý kraj jako na dlani. Viděl nekonečné míle trnitého lesa a křovisek, táhnoucích se od úpatí Babylonské hory všemi směry.

Konečně vyjeli na vrchol Babylonské plošiny. Byl plochý, zarostlý trávou a vzduch tu byl čistý a průzračný. Několik pasoucích se dobytčat při jejich příchodu zvědavě zvedlo hlavu.

Za pastvinou bylo vidět temný borovicový háj a Hopalong se rozjel přímo k němu. Topper jel mírným klusem. Podél borovic po Hopalongově levici se cosi pohnulo. Aniž změnil rychlost jízdy, zkoumal Hopalong okraj lesa a zaznamenal pohyb vpravo. Věděl tedy, že je zde. A dovolují mu přijít.

Vyšlé hvězdy visely tak nízko nad jeho hlavou, že měl pocit, že si na ně může sáhnout. Stezka se vnořila do lesa a on jel dál, dokud mu cestu neuzavřeli znenadání se vyrojivší muži. Byl jich asi tucet. Beze slova se rozestoupili po obou stranách a doprovázeli jej dál.

V ohybu stezky na ně čekal velký vousatý muž s lucernou. Nic neřekl, jen se postavil Hopalongovi do cesty. Byli na kraji lesa a Hopalong viděl obilná pole a světla zářící z oken nízkých chýší z vepřovic. Odkudsi se ozýval ženský zpěv.

Ve vzduchu byla cítit vlhká hlína a na jednom z polí se mezi řádky leskla voda. Zavlažují svá pole, mají zde tedy vydatný zdroj vody. Nic takového by člověk nad všemi těmi neúrodnými skalami neočekával.

Průvodce s lucernou se zastavil před jedněmi otevřenými dveřmi a jeden z mužů přistoupil k Hopalongovi. "Můžeš sesednout," promluvil.

Hopalong Cassidy seskočil z koně, sundal si rukavice a zastrčil je za opasek. Ucítit sladkou vůni zimolezu. Po pěšině došli k domu a vešli do osvětlené místnosti. Za stolem na vyvýšeném pódiu na druhé straně místnosti seděli tři muži. Na lavicích podél stěn bylo usazeno asi dvacet dalších. Většina z nich měla vousy. Všichni měli na sobě stejné kutny z podomácku utkaného sukna.

Muž sedící za stolem uprostřed měl šedý vous, byl však silný a statný. "Co tě přivádí do těchto končin?" obrátil se na Hopalonga.

Hopalong Cassidy se dal do vyprávění. Začal svým příjezdem na žádost přítele, vyprávěl o svém seznámení s Rigem Taylorem a o

tom, za jakých okolností se dozvěděl, že Rig Taylor a Cindy Blairová sem přijeli převzít ranč, který Cindy zanechal jeho přítel. Stručně vyličil vše, co věděl, a nakonec vysvětlil důvody, které jej za nimi přivádějí.

"Bylo mi řečeno, že z této plošiny sledujete, co se děje v kraji pod ní," řekl. "Napadlo mě, že někdo z vás mohl vidět něco, co se váže k přepadení dostavníku. Pokud tomu tak je, bude nutné, aby ten člověk sestoupil dolů a svědčil před soudem."

Starší jej pozorně vyslechli, pak ale zavrtěli hlavou. "To nemůžeme učinit. Zavázali jsme se k dobrému životu. Nehodláme se nikterak podílet na svárech a rozbrojích těch, kdo žijí kolem nás. Vskutku vše sledujeme, ale pouze proto, abychom zachovali pokoj a mír, ve kterém žijeme."

Rozmáchlým gestem opsal kolem sebe kruh. "Zde máme vše, co potřebujeme k životu. Naše pozornost vání nám prozrazují, že žijeme lepším životem než většina lidí na rančích pod námi. Chováme zde svůj dobytek, ovce a kozy Pěstujeme zeleninu, obilí i ovoce. Vše, co potřebujeme, si vypěstujeme a vše, co vypěstujeme, spotřebujeme. V sýpkách máme zásoby na horší léta. Nic nás nenutí udržovat styky s okolním světem."

"Přesto," namítl Hopalong, jste přece spravedliví lidé. Chcete nečinně přihlížet tomu, jak je okrádána příbuzná Petea Melforda? Dívka, která nikomu neublížila?"

"Samozřejmě víme, že na ranči PM hospodařil Pete Melford. Nemáme však žádnou povědomost o tom, co se dělo po jeho smrti, a i kdybychom měli podezření, že je něco v nepořádku, nejsme oprávněni jakkoli zasahovat. Spravujeme si zde vlastní záležitosti, vykonáváme vlastní spravedlnost a udílíme vlastní tresty."

"Muž známý jako plukovník Justin Tredway," řekl Hopalong, "přišel do tohoto kraje po tom, co se rozpadla banda Bena Hardyho. Nyní už víme, že dva její členové zahynuli v trní rukou Fana Harlan. Pouze Ben Hardy utekl. Justin Tredway byl s jistotou identifikován jako Fan Harlan."

Starší zvedl prudce hlavu a po celé místnosti se rozlehl šum vzrušených hlasů. Tři muži za stolem se naklonili k sobě a šeptem se

na čemsi domlouvali. "Máš pro své tvrzení nějaké důkazy? Uved' je prosím."

Hopalong jim vylíčil, za jakých okolností našel kostry obou lupičů, a přidal, co se dozvěděl od Pikea a od Burnsidea. Zatímco mluvil, atmosféra v místnosti se zvolna měnila. Starší jej přerušovali otázkami, týkajícími se nálezů koster a událostí v Kachině, jež doprovázely jeho příjezd. Zajímali se i o Box T. Vypytovali se jej na Tredwaye i Saxxe a zajímal je i Tote Brown. Nechali si všechny tři muže popsat, vyptávali se na jejich činy i způsob jednání. Obzvláště je zajímalo, jak vznikla Kachina, a začátky Tredwayova přepravního podniku.

Když se Hopalong konečně zvedl k odchodu, naklonil se prostřední starší přes stůl. "Možná vám pomůžeme," řekl. "Uděláme, co bude v našich silách. Pošleme muže, který dosvědčí, že Pete Melford založil ranč PM a žil na něm. Více slíbit nemůžeme."

Znovu se objevil průvodce s lucernou a odvedl Hopalonga ke stezce. Tentokrát jej doprovodil až k okraji srázu. "Byl jsem vyzván," řekl u úpatí stezky, "abych tě o něco požádal. Nezmiňuj se o ničem z toho, co jsi zde viděl. Nestojíme o žádné další návštěvníky."

Pár mil od stezky odbočil Hopalong do lesa a utábořil se tam. Z toho, co slyšel, mu šla hlava kolem. Proč se tak moc zajímali o Tredwaye? Přestože se snažili svůj zájem maskovat, neustále se svými otázkami vraceli k jeho osobě.

Během noci se dvakrát probudil a pokaždé spatřil na Křovinovém vrchu světla, která mohla být signály komu asi?

Evenas si počkal, až poslední z hotelových hostů odejde po schodech do svého pokoje. Byl rozhodnut. Když Hopalongovi tvrdil, že on, Evenas, bude bohatý, a to už brzy, myslel to naprosto vážně. Dále nehodlal už nic odkládat. Dnešní noci se vše změní.

Opatrně se rozhlédl a pak poklekl ke své skrýši. Zaváhal. Ne, raději ne. Rozehraje dnes svoji hru, ale důkazy zatím ponechá na bezpečném místě. Sundal si zelené stínítko a položil je na stůl za recepcním pultem. Pak vyndal ze zásuvky dvojhlavňový revolver s krátkou hlavní a zastrčil jej do kapsy svého kabátu.

Vykročil ven a kabát se mu vzdul ve vanoucím větru. Sklonil hlavu mezi ramena a vydal se ke stáji. Když sedlal svého koně, poprvé pocítil stín pochyb. Plukovník je tvrdý chlap jeho minulost je toho nejlepším důkazem a každý člověk, který mu zkříží plány, si koleduje o nepříjemnosti. Odváží se však Tredway riskovat teď, když je tu Hopalong Cassidy a Cindy Blairová? Pokud je Tredway oním mužem, za kterého jej pokládá, je pohotovým střelcem a nebude váhat vytáhnout zbraň a střílet. Evenas si byl vědom, že těžko může soutěžit s jakýmkoli jen trochu zkušeným pistolníkem, a tak se chytře pojistil. V hotelové hale si našel staré noviny a smotal je do ruličky. Pak po straně vystříhl otvor pro svůj prst. Vložil dovnitř svůj derringer a noviny znovu sroloval. Nyní mohl stále držet v ruce nevinně vyhlížející noviny a nespouštět prst z kohoutku.

Přes všechna bezpečnostní opatření se jeho sebedůvěra začala rozplývat. Před očima viděl Tredwayův nesmlouvavý profil a jeho chladné oči. O sobě si nedělal žádné iluze. Nikdy nebyl žádný hrdina.

Cesta byla v tuto hodinu opuštěná, nikoho neviděl. Jel poklusem, hlavu nakloněnou proti silnému větru. Před ním se objevila světla Boxu T. Rukou si přidržoval klobouk na hlavě a nerozhodně na ně hleděl. I v noclehárně honáků se svítilo. Doufal, že zastihne Tredwaye samotného. Mezitím světlo v noclehárně zhaslo, ke stodole přišel jakýsi muž, naskočil na koně a ujížděl rychle pryč.

Evenas měl v ústech sucho. Na tento moment se připravoval více než rok. S veškerou rozhodností, kterou v sobě najde, musí nyní natáhnout ruce po bohatství, pak se vypařit a svobodně si je někde užít. K setkání s Tredwayem bude v sobě muset vyburcovat všechnu svou odvahu. Vystrčil bojovně bradu a rozhodně se rozjel kupředu. V pravé ruce svíral noviny, prst měl na spoušti své pistole. Slíbil kdysi sám sobě bohatství a nyní přišel čas, aby svůj slib vyplnil. Sjel po svahu dolů a s nedůvěrou hleděl k domu. Seskočil z koně a uvázal jej. Pak přistoupil ke dveřím a po krátkém zaváhání zvedl ruku, aby zaklepal. Za osvětleným oknem viděl Tredwaye, jak sedí u stolu a něco píše. Evenas počkal, až se vítr na chvíli utiší, pak uchopil knoflík dveří a tiše jím otočil. Dveře se pomalu otevřely a on konečně unikl poryvům větru.

Krásný ručně tkaný indiánský koberec tlumil jeho kroky. Prošel halou k protějším pootevřeným dveřím, vedoucím do pracovny. Vesel dovnitř a zastavil se. Tredway ucítil něčí přítomnost a zvedl hlavu.

Na okamžik se zatvářil překvapeně, ale když poznal podle nazloutlé pleti a tmavých očí svého recepcního, s úlevou se na něj obořil: "Co tu děláte? Kdo vás pustil dovnitř?"

"Otevřel jsem si sám. Nechtěl jsem vás obtěžovat." Evenas si prohlížel autoritativní obličej svého zaměstnavatele. V jeho klidných nepřístupných rysech by až bližší pohled odhalil hrabivost ve vějířcích kolem očí a krutost kolem úst, skrývajících se pod hustým knírem. Evenas cítil, jak se v něm vzdouvá vlna nenávisti vůči tomu nelítostnému muži, tak sebejistě usazenému za svým psacím stolem. Tváří se tak povýšeně, a přitom je to jen obyčejný zloděj a vrah!

Ale on tu jeho sebejistotu rozbije na padrt'. Od nynějška bude pánem on, Evenas. Ta myšlenka jej naplnila triumfálními pocity. Vstoupil do místnosti a nepřestával v pravé ruce svírat srolované noviny. "Plukovníku," prohlásil pevně, "chci teď hned pět tisíc dolarů a dvacet tisíc do konce týdne."

Tredway přimhouřil oči. Od okamžiku, kdy se u něj ten nečekaný návštěvník objevil, marně přemýšlel nad tím, co u něj pohledává. Znal toho muže jako zlodějíčka, který nepozorovaně kradе drobné z pokladny a neváhá se vplížit i do pokojů, aby hostům odnesl různé maličkosti. Nikdy by jej však nenapadlo, že by se ho ten ubožák pokusil vydírat. Přes ústa mu přeběhl letmý úsměv. Byl to ironický úsměv, neboť Tredway pomyslel na to, že kromě ukradených nepodepsaných bankovek má na hotovosti pouhých tři sta dolarů.

Ten úsměv vyvedl Evenase z rovnováhy a rozzuřil jej. Nepatrně zvedl pravou ruku, což konečně upoutalo Tredwayovu pozornost k novinám, které v ní držel. Okamžitě si uvědomil, jaké nebezpečí mu hrozí. Evenas byl hloupé kotě pohrávající si se starým zkušeným kocourem. Tredwaye ovšem hned napadlo, že žádný soudný člověk by v tom větru venku s sebou celou cestu nenesl srolované noviny, a usoudil, že se v nich buď skrývá nějaký důkaz proti němu, nebo zbraň. Tredway se příliš dlouho pohyboval sám na opačné straně zákona, aby nerozpoznal tak naivní trik.

"Myslím to vážně!" Nenávist dodávala Evenasovi odvalu. Postoupil dále do místnosti. "Nepřišel jsem na kus řeči! Chci pět tisíc dolarů a chci je okamžitě!"

"Opomněl jste mi sdělit," odpověděl mu Tredway s chladnou zdvořilostí, "co mi za oněch pět tisíc nabízíte nebo proč bych vám je měl dávat. Je to snad vydírání?"

"Říkejte si tomu, jak chcete," odsekl Evenas. "Vím, kdo jste. Vím o Melfordovi a ranči PM. Vím toho dost, abych vás dostal na šibenici. Ale je mi jedno, co jste provedl. Jediné, co mě zajímá, jsou vaše peníze."

"Aha." Tredway si pohrdavě měřil Evenase svýma pronikavýma šedýma očima. Copak si ten trouba opravdu myslí, že si k němu může něco takového dovolit? Už jen to pomyšlení Tredwaye popuzovalo. "Tak co dostanu za své peníze?"

Evenas pokrčil rameny. "Nepůjdu za Lewisem a nepovím mu, co vím. Ani Hopalongovi Cassidymu."

Při zvuku toho jména Tredwayovi blýsklo v očích. "Vy jej znáte?"

"Zná ho celé město," odpověděl Evenas. "Já jsem však jediný, kdo ví, kdo je Pike Towne," dodal vychloubačně."

"Pike Towne?" To jméno plukovník nikdy neslyšel. Zatvářil se nechápavě. To ještě podnítilo Evenasovu sebejistotu. Jestli ten chlap ani neví, koho zaměstnává...

"Pike Towne je ten člověk, který pomáhá Cassidymu vyhnat váš dobytek z trní. Ještě s Rigem Taylorem."

"Říkáte, že víte, kdo to je? Proč by mě to mělo zajímat? Ten chlap pro mě nic neznamená." Tredway mluvil hlavně proto, aby odlákal Evenasovu pozornost. Už před několika minutami se rozhodl, že jej zabije, ale ne hned. Chtěl, aby Evenas nejprve nahlédl pošetilost svého počínání a aby litoval, že se odvážil proti němu vystoupit. Pak teprve mu dovolí zemřít.

"To si jen myslíte!" odfrkl Evenas posměšně. "Pike Towne je Ben Hardy!"

"Cože?" Tredway na něj vypouklil oči. "Co je to za nesmysl! Ben Hardy je mrtev. Byl zabit při..., " uvědomil si, že se prozradil. Naklo-

nil se a položil ruku na revolver zastrčený do pouzdra připevněného na spodní straně desky stolu.

"Ne, není mrtev." Evenas se opřel o stůl a naklonil se k Tredwayovi. "Není mrtev. Ben Hardy je tady a ví, kdo jste. Co myslíte, že vám asi poví?"

Tredwayův obličej zůstal nehybný, avšak mozek mu pracoval na plné obrátky. Ani na okamžik jej nenapadlo, aby si dělal starosti s Evenasem. Ovšem Ben Hardy znamenal skutečné nebezpečí. Najednou věděl s jistotou, že Ben je tady. Vždycky jím trochu pohrdal, ale zároveň se jej i bál. Ben se nedal tak snadno oklamat, a pokud je tady, pak k tomu má důvod. A navíc se spolčil s Cassidym. Co mají ti dva asi za lubem?

"Dost řečí, plukovníku," ozval se Evenas netrpělivě. "Chci své peníze. Mám dobře ukryté důkazy, které by jistě zajímaly šerifa Lewise nebo Cassidyho, nemluvě o Hardym."

Evenas si byl už tak jist úspěchem své akce, že se divil, proč se toho muže vždy tak obával. Takhle je to s nimi. Tváří se jako bůhvíjací drsníci, ale když jim dá člověk najevo, že se jich jen tak nelekne, hned změknou.

"Dobrá," souhlasil Tredway, "ale tolik peněz tu nemám. To vás nenapadlo?"

Na tohle Evenas vsutku nepomyslel. Začal si v duchu spílat do hlupáků. Tady na ranči si sice mohl s Tredwayem nerušeně promluvit, ale jestli tu nemá peníze, pak

"Budu si pro ně muset zajet do města," řekl Tredway tiše. "Pět tisíc je hodně. Nikdy tu nemám víc než pět set."

Jízda temnou větrnou nocí do Kachiny s Tredwayem po boku, či dokonce před sebou bylo to poslední, o co Evenas stál. Co když se mu ve tmě ztratí? U toho chlapa člověk nikdy neví, co může očekávat. Přes rostoucí sebejistotu neztratil Evenas ještě poslední zbytky zdravého rozumu.

S bolavým srdcem se musel rozhodnout. "Dejte mi těch pět set, co tu máte," řekl, "a šek na ten zbytek. V bance jim můžete říct, že pro vás něco kupuju, a dáte mi průvodní dopis, opravňující mě k vyvednutí těch peněz." Samolibě se usmál. "Myslím, že nebudou problémy."

"Dobrá." Tredway se začal zvedat ze židle, ruce opřené o stůl. Když se napřímil, jeho pravačka bleskovým pohybem uchopila zapálenou olejovou lampu a mrštila jí po Evenasovi. Cylindr lampy se roztříštil na kusy, nádobka s olejem narazila na roh knihovny a rozbila se. Olej z ní vystříkl Evenasovi na ruce a na kabát a pár kapek jej zasáhlo do obličeje a do očí. Oslepen uskočil zpátky, upustil derringer zabalený v novinách a mnul si oči. Olej na jeho kabátě se vzňal a začaly z něj šlehat plameny. S výkřikem uskočil dozadu. Tredway k němu klidně přistoupil a praštil jej hlavní revolveru do hlavy. Recepční se složil k zemi a zůstal ležet v bezvědomí. Pak Tredway sundal z křesla indiánskou pokrývku, přehodil ji přes jeho tělo a udusil plameny.

Odešel do vedlejšího pokoje, zapálil jinou lampu, přinesl ji s sebou a postavil na stůl. Derringer si zastrčil do kapsy a prohledal Evenasovi kapsy. Pak jej uchopil za límec kabátu a vyvlekl ven.

Osedlal si koně a přistoupil k Evenasovi, který se právě začal probírat. Nelítostně jej kopl do žeber. "Pitomče!" řekl s opovržením. "Ty sis myslel, že ti to projde?"

Evenas, popálený na rukou a v obličeji, sténal bolestí a snažil se vyškrábat na nohy. Tredway jej znovu nakopl a pak mu pomohl postavit se. "Sedej na koně!" poručil mu. "Jedeme!"

"Nemohu!" vykřikl Evenas. "Jsem popálený! Potřebuji doktora!"

Tredway do něj hrubě strčil. "Do sedla, nebo tě zabiju!" řekl. "Chci ty papíry, rozumíš?" Sevřel rty. "Žádnej doktor, dokud nebudu mít ty papíry. Sedej na koně!"

Evenas se poslepu vydrápal do sedla. Necítil nic než spalující bolest a nemyslel na nic jiného, než jak uniknout tomu strašlivému utrpení. Vše ostatní pro něj ztratilo význam.

9. kapitola

VYDĚRAČOVA SKRÝŠ

Hopalong Cassidy se blížil lesem ke starému tábořišti na Picket Forku. Už z dálky si uvědomoval podivné ticho naznačující, že cosi není v pořádku. Teprve když přijel na dohled k ohradě, pochopil. Dobytek byl pryč!

Rozjel se k ohradě, seskočil a pozorně si prohlížel zem. U vrat a nedaleko plotu našel otisky bot. Znovu usedl na koně a sledoval stopy dobytka. Brzy poznal, že dobytek byl odehnán nejméně čtyřmi jezdci. Stopy vedly přímým směrem na Box T.

Tredway věru neztrácel zbytečně čas. Objevili i ohradu v lese, kam Hopalong ukryl větší část sehnaného dobytka? Podle velikosti stáda o tom pochyboval. Neměl čas to nyní ověřovat. Bude sledovat odehnané stádo tak dlouho, dokud si nebude naprosto jist, že je na Boxu T, a pak zamíří do Kachiny. Přišel čas konečného zúčtování.

Topper byl ve výborné formě. Byl to skvělý jezdecký kůň, kterému stačilo k obnovení sil jen pár hodin odpočinku, trocha žrádla a voda. Nyní netrpělivě tahal za udidlo, protože toužil po pohybu.

Hopalong vytáhl z černých pouzder své kolty s rukojeťmi vykládanými slonovinou, pečlivě je naleštil a jako vždy před důležitou cestou zkontroloval, zda jsou nabity. Když je opět zastrčil do pouzdra, zadíval se nejprve směrem ke Kachině, kterou poznal podle proužků dýmu z komínů na obzoru, a pak zpátky k vyprahlým pláním Boxu T. Neviděl žádný oblak prachu, což znamenalo, že dobytek byl odehnán už předešlého dne. Nepředpokládal, že by jej hnali někam dál než na Box T. Naposledy napočítali ve vnější ohradě něco přes tři sta kusů, ve vnitřní ohradě však bylo dobytka mnohem víc.

Hopalong se s konečnou platností obrátil zády k Boxu T a rozjel se do Kachiny. Nedělal si žádné iluze o tom, co jej čeká. Tredway byl sice zločinec, ale nedalo se popřít, že je to mimořádně schopný muž, který se nedá jen tak lehce porazit bez boje.

Když vyjel ze stromové necelou míli od města, vyjel mu v ústřety hnědý kůň. Seděla na něm Cindy Blairová, a sotva jej spatřila, zvolala: "Nejezděte do města, Hoppy! Chtějí vás zatknout!"

"Zatknout? Kvůli čemu?" vyptával se Hopalong a chytil jejího koně za uzdu. "Za přepadení dostavníku?"

"A za vraždu! Zatkli už Riga i Pikea. Pikea za to, že u něj našli uloupené peníze, a Riga za vraždu Evenase!"

Na okamžik si nemohl vzpomenout, kdo je Evenas, pak si ale vybavil cedulku na recepčním pultě. "Toho recepčního z hotelu?"

"Nikdo neví, co se mu stalo. Našli jej dnes ráno na stezce do města. Měl popálený obličej, ruce a kabát a byl třikrát střelen do týla."

"Evenas?" Hopalong se zamračil. "Jak ten se k tomu připlétl?"

"Nevím. Rig se doslechl, že se chystají odehnat dobytek, a rozjel se k tábořišti. Viděli jej poblíž místa, kde se pak našlo tělo."

"A on někoho viděl?"

"Nemluvila jsem s ním. Právě jsem se dozvěděla, že je ve vězení. Pike mi poslal po Sáře vzkaz, abych vás varovala, než vás zatknou taky. Vypadá to," dodala hořce, "že Tredway se nás všech snaží úspěšně zbavit."

Stručně mu vylíčila, co všechno se přihodilo ohledně bankovky nalezené v Pikeových kalhotách. "Pověděla jsem o všem Tomu Burnsideovi," dodala.

"Nic lepšího jste nemohla udělat," pochválil ji Hopalong. Pak se zamyslel, aby zvážil svoji situaci.

Tredway má jejich dobytek, ovšem jestli teď Hopalong pojede do města, aby zjednal nápravu, bude zatčen. Jakmile bude i on ve vězení, Tredway se už postará o to, aby se našlo dost důkazů k jejich usvědčení a odsouzení. Je prohnáný a vyzná se ve zdejším kraji. Kromě toho mnoho obyvatel Kachiny mu vděčí za práci.

Je potřeba jednat rychle. Možná Burnside něco objevil, ale nemohou si dovolit na to spoléhat.

"Vraťte se zpátky do města," rozhodl konečně, "a vzneste na Tredwaye stížnost ohledně toho odehnaného dobytka. Přinut'te Bucka Lewise, aby zablokoval jeho prodej, dokud se ta záležitost nevysvětlí."

"Dobrá, o to se mohu postarat," souhlasila, "ale co potom? Rig a Pike jsou ve vězení."

"Mám takové tušení," řekl. "Možná bude pro nás důležité." Náhle si vzpomněl na svůj rozhovor s Evenasem. Zmiňoval se tehdy o tom, že z něj jednou bude boháč. A předtím mluvili o Tredwayovi. Samozřejmě to nemuselo nic znamenat, ale přece. Hopalong si vyba-

vil, jak zahlédl Evenase klečet v rohu za recepčním pultem. Mohl tam mít nějakou skrýš, která nějak souvisela s Tredwayem?

Co když Evenas odhalil něco o Tredwayovi a ve skrýši ukrýval důkazy? A pak se ho pokusil vydírat. Tredway se jej nepochybně zbavil, ovšem objevil i jeho skrýš? To vše byly samozřejmě jen úvahy, Hopalong neměl nejmenší důkaz, že to tak skutečně bylo.

Odjel na kraj města a uvázal Toppera ke stromu. Kousek od nich se pásli další koně a tráva tu byla šťavnatá, takže mu tam bude dobře. Pak se Hopalong vplížil do opuštěného domu na kraji města, z nějž bylo dobře vidět na hlavní ulici.

Z hostince Elk Horn vyšel Buck Lewis, kráčel směrem k hotelu a pak zašel do své kanceláře. U hotelu se na chvíli zastavil a mluvil s někým na verandě. Za okamžik nato viděl Hopalong Tredwaye scházet dolů po schodech hotelu a mířit k Elk Hornu.

Pak se objevila Cindy Blairová na svém hnědákovi. U šerifovy kanceláře zastavila a vešla dovnitř. Po chvíli vyšli oba ven a téměř přímo před Hopalongovým úkrytem se setkali s Tredwayem. Slyšel zřetelně každé slovo jejich rozhovoru.

"Plukovníku," oslovil Tredwaye Lewis, "slečna Blairová mě požádala, abych vám zabránil v prodeji těch krav z Picket Forku, dokud nebude tento případ uzavřen."

"To je směšné!" vyjel na něj Tredway. "Je to můj dobytek. Na nic takového nemáte právo!"

"Hádám, že mám," odpověděl Lewis rozvážně. "Mohu je zabavit jako důkaz. Zakazuji vám prodat to stádo, nebo jen jedinou krávu."

"Cože?" Tredway zuřil. Nutně potřeboval peníze. "Nedělejte ze mě blázna. Ovšemže si je prodám, když budu chtít!"

"Je mi líto, plukovníku," odpověděl Lewis stroze. "Nic takového neuděláte. Pokud ano, budu vás muset zatknout."

Tredway zuřivě pohlédl na Cindy a pak se obrátil k šerifovi. "Čí zájmy tady hájíte? Tady těch přivandrovalců, nebo poctivých občanů?"

"Hájím zákon," odvětil Lewis bez zaváhání, "jak mi velí můj úřad. A budu jej hájit i nadále. Jak víte, plukovníku, nemáme proti těmto lidem žádné pořádné důkazy. Držím je sice pod zámkem, ale mezitím pátrám po dalších stopách. Možná jsou zcela nevinní."

"Neexistují žádné důkazy, které by obstály před soudem!" vmísila se do rozhovoru Cindy. "A já jsem přesvědčena, že jste ukradl můj ranč, plukovníku

Tredwayi. A dále se domnívám, že jste zapleten do přepadení toho dostavníku."

"Vznášíte vůči mně obvinění?" Proklál ji nenávistným pohledem.

"Ano," řekla. "A až se ten případ dostane před soud, doložíme to důkazy. Naším nejlepším důkazem je očitý svědek, který viděl lupiče přímo po přepadení dostavníku. S někým se setkali. Myslím, že mezi lidmi, které spatřil, identifikuje vás a Billa Saxxe!"

Tredway zrudl a vzápětí zbledl. Buck Lewis na něj upřeně hleděl a pak pohlédl na Cindy. "To je závažné obvinění, slečno," řekl varovně. "Můžete to dokázat?"

"Tím svědkem," odpověděla chladně, "byl jeden z bratří z Baby-lonské plošiny."

Tredway se zarazil a zbledl jako stěna. Vyděšeně hleděl na Cindy a v jeho mrtvolně sinalém obličejí zůstaly živé pouze jeho oči. "Ženská, mám už dost vašich nesmyslných a nactiutřačných obvinění. Pochybuji, že šerif by uvěřil svědectví těch šílenců."

"Plukovníku," zasáhl Buck Lewis, "v každém případě platí můj zákaz prodeje dobytka, dokud se ta záležitost nevyřídí."

"Jenže ten Cameron či Cassidy, či jak si říká, nedodržel naši úmluvu, že než se vzdá svého úkolu, pochyťá pět set kusů dobytka. Podle podmínek naší dohody patří dobytek mně."

"Hopalong stanovený počet dobytka pochyťal," oponovala Cindy chladně, "takže mu dlužíte peníze. Ukryl několik set dalších kusů v jiné ohradě a vy jste povinen splnit podmínky vaší dohody!"

"Mám zaplatit bandě zlodějů?" rozkřikl se na ni Tredway.

"Pokud je to, jak říká slečna Blairová, pak jim musíte zaplatit," upozornil jej šerif vlídně. "Doposud nebylo prokázáno, že jsou pachateli toho zločinu. Ale i v případě, že by byli usvědčeni, mají právo na své peníze."

Tredway se pomalu vzpamatoval. Pokud mají ještě další dobyt-
tek a mohou mu jej ukázat, pak po něm mohou žádat peníze a on

žádné peníze nemá. Ovšem pokud by se žádný další dobytek nenalšel...

Najednou se mu zlepšila nálada. Sebevědomě se usmál. "Promiňte mi mé poněkud unáhlené reakce. Přiznám se, že se mi nelíbí chování těch mužů. Ovšem pokud mají dohodnutý počet kusů, pak jim samozřejmě zaplatím. Omlouvám se vám, šerife, i vám, slečno Blairová, za svůj výbuch."

Dívali se za ním, jak zvolna důstojně odchází, a Lewis zavrtěl hlavou. "Nevím, co si mám o něm myslet," prohlásil udiveně. "Jednu chvíli zuří jak pardál a zničehonic je zase mírný jako beránek."

Po jejich odchodu seděl Hopalong tiše ve svém úkrytu a přemýšlel nad tím, co vyslechl. Velmi dobře porozuměl Tredwayově změně chování. Nejjednodušší cestou, jak se vyhnout placení, bude pro něj vyslat skupinu honáků, aby odehnali dobytek z vnitřní ohrady na místo, kde jej Cassidy a jeho přátelé nenajdou. Mohou jej dokonce i vypustit na svobodu, protože i v tom případě by Hopalong ztratil nárok na svoji odměnu.

Podle způsobu, jakým Tredway odcházel, bylo zřejmé, že se hodlá okamžitě pustit do uskutečnění svého plánu, jenže Hopalong se ještě neodvažoval opustit úkryt. Slyšel, jak za vedlejší budovou někdo pracuje, takže bylo nemožné uniknout zadem. Na ulici rovněž nemohl, protože na dohled bylo nejméně tucet lidí.

Existovalo pouze jediné řešení. Počkat a dokončit, co si předsevzal. Vklouzne do hotelu a pokusí se vyhledat ukryté důkazy proti Tredwayovi. Až je najde, rozjede se zachránit dobytek. Nyní mu nezbyvá nic jiného než čekat, až se setmí.

Hodiny se nekonečně vlekly, ale pak se na město přece jen začal snášet soumrak. Hopalong se snažil vypočítat, kolik bude potřebovat času, aby se dostal k utajené ohradě. Dalo se předpokládat, že i přes Tredwayovu poměrně dobrou orientaci v tmovém lese bude jeho mužům chvíli trvat, než ohradu vypátrají. Dobytek sice po sobě zanechal dosti stop, ale teď v noci na ně nebude vidět. Nezbyvá mu, než se na to spolehnout.

Upadl do dřimoty a nakonec usnul. Když se s trhnutím probudil, byla už úplná tma. V hotelu ani na ulici nebylo vidět žádná světla. Pouze nade dveřmi do stájí svítila lucerna. Hopalong protáhl údy

ztuhlé z nepohodlné polohy a přesunul si kolty do pohodovostní pozice na bocích. Přistoupil ke dveřím. Slabě zavrzaly a před ním se objevila prázdná ulice.

Nikde nebylo ani živáčka, jen dole před Elk Horném bylo vidět černou skvrnu, snad to byl spící pes. Několik minut si Hopalong pozorně prohlížel fasády domů a snažil se pohledem proniknout temná zákoutí, okna a dveře. Nezaznamenal žádný pohyb. Kdyby jej někdo spatřil, a on skončil ve vězení, ničemu by tím neprospěl. Byl vděčný za svůj tmavý oděv, který mu dovoľoval téměř nepozorovaně se plížit podél domů. Vystoupil ze stínu a přešel na druhou stranu ulice.

Neběžel, neboť si uvědomoval, jak snadno přitáhne pozornost každý rychle se pohybující stín. Před markýzou hotelu se zastavil. Temná hotelová hala byla prázdná. Nad recepčním pultem hořela lampa a pod ní visel zvonek na přivolání nočního recepčního. Opatrně strčil do dveří a otevřel je.

Několika rychlými skoky se ocitl za pultem a skrčil se dole. Prostor za pultem nebyl větší než šest krát šest stop. U stěny stál sejf a skříň s klíči od pokojů. Na zemi nestálo nic kromě koše na odpadky. Hopalong škrtl zápalkou a pozorně si prohlédl podlahu. Nic podezřelého neviděl.

Prkna byla stejně široká a hladká, škvíry mezi nimi pokrýval prach. Kdyby byla některá méně zaprášená, vzbudilo by to jeho podezření, ale nic takového neviděl. Prohmatal spodní stranu pultu a sejfu, zda tam nenajde nějaké přilepené papíry, ale rovněž bezvysledně. Už se chystal vstát a odejít, když jeho pozornost upoutalo něco jiného. Lišta mezi podlahou a stěnou byla nalomená.

Hopalong ji špičkou nože nadzvedl. Prostor za ní byl vydlabán a k hřebíčku v něm byl přivázaný provázek. Hopalong za něj opatrně vzal a vytáhl odtud několik podlouhlých obálek. Rychle si je nacpal za košili a pod opasek. Pak se vztyčil a obešel pult do haly. Proti němu stál Bili Saxx.

Světlovlasý dlouhán si jej měřil podezřívavým pohledem. "Co tu pohledáváš?"

"Kontroloval jsem knihu hostů," odpověděl Hopalong tiše.

"Opravdu?" Saxx s rukama na bocích upíral na Hopalonga tvrdý pohled. "Copak tomu asi řekne šerif? Hledá tě kvůli tomu přepadení."

Cassidy ani na okamžik nespustil oči ze Saxxe. Tohle nebyla příjemná situace a zrovna teď nestál o žádné další potíže. Musel si však nějak poradit.

"Pro něco sis sem přišel," řekl Saxx chladně. "Ať je to co chce, chci to. Dej to sem."

Hopalong se ušklíbl. "Jestli něco mám, pak je to něco, co si mám v úmyslu ponechat."

Saxx sevřel ruku v pěst a jeho pravačka vyrazila dopředu. Byl to tvrdý úder, vedený veškerou jeho silou. Jedna věc mu ale nevyšla. Namísto rychlého přímého úderu použil táhlý hák ze strany. Hoppy uhnul a jeho těžká levačka dopadla Saxxovi na bradu, až odletěl několik kroků dozadu. Hopalong na nic nečekal a jeho pravačka udeřila Saxxe do žeber a levačka do bránice. Saxx se zapotácel a narazil na schody, vedoucí do patra. Prudkým pohybem se vrhl kupředu, Hopalong vyrazil pravačkou, minul a oba muži se popadli. Hopalong svíral levou rukou Saxxovy bicepsy. Uchopil jej zezadu za pravý loket, pravou nohou mu bleskově podtrhl nohy a srazil ho na zem. Saxx sebou žuchl s těžkým nárazem, až se budova otřásla.

Bez sebe vzteky vyskočil a vrhl se na Hopalonga, který jej uvítal svou ničivou levačkou. Saxx byl silný chlap a bolest ještě posílila jeho zuřivost a vrozenou agresivitu. Oba muži stáli proti sobě v chabě osvětlené hale a zasypávali se údery. Hopalong lehčí, avšak rychlejší, neúnavně bušil do svého protivníka. Saxx odrážel těžkými pěstmi jeho rány a vracel mu je nelítostně zpátky. Hopalong dostal ránu do hlavy, až se mu zatmělo před očima. Uhnul Saxxově pravačce a levou mu zasadil úder do zubů, následovaný prudkou ranou do břicha, a hned vzápětí jej oběma rukama bouchl do týla. Saxx se začal sesouvat k zemi, avšak Hopalong jej spodním hákem na bradu narovnal. Jeho levačka minula Saxxův obličej a Saxxova pravačka jej zasáhla do brady.

Zajiskřilo se mu před očima a všechno kolem něj se roztočilo v divokém víru. Padal k zemi a na hlavě a těle cítil příval úderů. Tvrdě dopadl a překulil se okamžitě na břicho. Byl celý bolavý, ale věděl,

že musí vstát, protože na podlaze by byl bezmocný, vystavený kopancům předákových těžkých holínek. Překulil se, aby vyskočil na nohy, a jen tak tak uhnul Saxxovu prvnímu výkopu. Šel znovu k zemi a Saxx se na něj vrhnul. Hopalongovi se nepodařilo dostatečně rychle vymrštit na nohy, a tak se odrazil od ramen, vymrštil boky a prudce vykopl oběma podpatky svých jezdeckých bot, opatřenými ostruhami. První podpatek škrábl Saxxe na tváři a druhý mu protřhl rukáv košile. Paže se mu zbarvila krví. Saxx odskočil a mezi zuby, zaťatými bolestí, vyrážel kletby. Pak znovu zaútočil, avšak Hopalongova levá pěst mu přistála na ústech a uvolnila čtyři přední zuby. Saxx se zapotácel a Hopalongova pravačka mu zblízka zasáhla nechráněnou tvář.

Po hotelu se rozléhaly výkřiky a zmatené dotazy a chodbou nad nimi duněly spěšné kroky. Hopalonga se zmocňovalo zoufalství. Pokud jej tu teď najdou, znamená to jisté vězení. Viděl, jak jej Saxx, bez sebe vzteky a bolestí, provrtává zuřivým pohledem, a hned vzápětí vyrazila jeho levačka nelítostně kupředu. Včas ji zachytil svým předloktím a jeho pěst dopadla na předákovu čelist. Byl to krátký a bolestivý úder. Saxx ztratil rovnováhu, a než se vzpamatoval, zasáhl jej Hopalong dvěma rychle po sobě jdoucími údery do brady. Zapotácel se a Hopalong jej spodním hákem na bradu poslal definitivně k zemi. Na schodech bylo slyšet kroky. Hopalong krátce pohlédl na svého poraženého soupeře ležícího bezvládně na zemi a jediným skokem byl za dveřmi.

Seskočil ze schodů a rozběhl se ulicí. Přeběhl na druhou stranu a kličkoval mezi domy ke svému koni. Na prsou jej páliło a sotva popadal dech. Za sebou slyšel výkřiky a hlasité dohadování. Zvolna zmírnil tempo. Srdce mu bilo jako o závod. Nevzpomínal si, jak se mu podařilo nasadit si na hlavu klobouk. I oba kolty byly na svém místě. Když se ohlédl, neviděl žádné pronásledovatele, a tak zvolnil. Z čela se mu řinul slaný pot a pálił jej v očích.

Košili měl roztrženou a obličej zakrvácený. Zřejmě měl v ústech tržnou ránu, protože na jazyku cítil krev. Jednou se zastavil, aby si setřel pot z čela a trochu nabral dech. Byl si už jist, že unikl.

Za pár minut byl u Toppera a naskočil do sedla. Odvedl koně do stromoví. Vyhýbaje se otevřeným prostranstvím, přešel hřeben a sjel

do údolí pod ním. K tábořišti u Picket Forku to byla ještě dlouhá, předlouhá cesta. Náhle pocítil nesmírnou únavu. Hlava mu klesla na prsa a tělo se pohybovalo v rytmu Topperových kroků. Prsty mu zajely pod opasek a nahmataly papíry. Když teď odbočí ze stezky, mohl by být před svítáním u Burnsidea. Do tábora dorazí o něco později, ale to nevadí. Tyhle papíry by rozhodně měly skončit v ruce bývalého představitele zákona. Obrátil Toppera k ranči u průsmyku Dead Horše a usnul v sedle.

Než se dostal k tábořišti u Picket Forku, bylo už po poledni. Okamžitě poznal, že honáci z Boxu T našli dobytek. Spolu s nimi viděl i pár neznámých mexických jezdců. Všem velel zřejmě Vin Carter. Právě vyháněli dobytek ven z ohrady a shromažďovali jej na jižním břehu Picket Forku poblíž jejich starého tábořiště, odkud se jej chystali hnát kamsi pryč.

Hopalong vyjel z lesa. Vin Carter odjel popohnat druhý konec stáda a prvním, kdo Hopalonga spatřil, byl Pres. Nejistě se ohlédl po Carterovi, a když jej neviděl, počkal, až k němu Hopalong dojede. Za chvíli jej zpozoroval i další honák z Boxu T jménem Krug. Oba muži seskočili z koně.

"Kam ženete ten dobytek?" zeptal se jich Hopalong.

"Na Box T," odpověděl Pres. "Kam jste asi myslel?"

"Nemáte právo jej odehnat," řekl Hopalong. "Pochytali jsme jej my a odeženeme jej, až sami uznáme za vhodné."

Pres výsměšně pokrčil rameny. "Já mám rozkaz odehnat ty krávy. Jestli se vám to nelíbí, promluvte si s Vinem. On už vám to objasní. Hádám," dodal s úšklebkem, "že si s váma moc rád popovídá."

Hopalong slezl z koně a obešel jej. Všiml si, že mexičtí jezdci je pozorují sice se zájmem, ale rozhodně nemají v úmyslu jakkoli zasahovat. "Pokud ten dobytek odeženete," prohlásil Hopalong pevně, "budu požadovat zápis."

Pres znovu pokrčil rameny. "Udělejte si ho sám. My žádný takový rozkazy nemáme."

"Dobrá," souhlasil Hopalong s úsměvem, "udělám." Zastrčil si palce za opasek. "Kdybych byl na vašem místě, pořádně bych si to rozmyslel. S Tredwayem je konec. Už vás neochrání."

"Fakt?" Pres hleděl drze Hopalongovi do očí. "Jak jste přišel na to, že potřebuju, aby mě někdo chránil?"

"Říkám vám to jen pro vaši informaci." Hopalong pokrčil lhostejně rameny. "Burnside zabil dva z vaší bandy a je na stopě dalším. Nic už ho nezastaví, protože má v ruce důkazy. Rozmyslete si, na čí straně stojíte, Presi."

Mezitím se Vin Carter vynořil z křovin za Hopalongovými zády. Když spatřil Cassidyho, přimhouřil zlověstně oči a zamyslel se. Se-skočil z koně, vzal si pušku a plížil se zezadu k Hopalongovi. Očima se zavrtával do širokých ramen jezdce s vlasy prokvetlými stříbrem a zapomněl na nebezpečí, která by mohla hrozit jemu. V křoví za ním stál velký černý býk, který dal kdysi Hopalongovi pořádně zabrat. Byl to jeden ze tří býků, kteří nejvíce bránili svoji svobodu, a když byl teď konečně opět volný, zaměřil všechnu svoji zuřivost proti muži plížícímu se křovím. Sklonil hlavu a kopyty hrabal listí.

Carter za sebou zaslechl šelest a zpozorněl. Černý býk za jeho zády se pohyboval co nejtišeji se lstivostí divoké šelmy sledující svou kořist. Carter zvedl pušku, přiložil ji k líci a zamířil na Hopalongova záda, vzdálená necelých padesát yardů. Tu za sebou znovu uslyšel zašustění. Otočil hlavu a pohlédl přes rameno za sebe.

Ať už byl Vin Carter jakýkoli, byl to honák a v dobytku se vyznal jako málokdo. Stačil mu jediný pohled na mohutného býka a hned poznal, jaké nebezpečí mu hrozí. Avšak ve chvíli, která rozhodla o jeho osudu, na okamžik zaváhal, zmítán mezi touhou po odplatě a instinktem, který mu velel zachránit si život. A právě toto zaváhání se mu stalo osudným.

Černý obr vážil přes dva tisíce liber. Tato útočná masa mocných svalů a silných kostí se nacházela pouhých deset yardů od Cartera a ve chvíli, kdy Carter otočil hlavu, se dala do pohybu. Býk sklonil rohy a vyrazil kupředu.

Vin s výkřikem strhl pušku na druhou stranu a naslepo vypálil. I kdyby kulka býka zasáhla, nic na světě by jej nedokázalo zastavit, neboť zvíře soustředilo veškerou svoji sílu do útoku na nenáviděného tvora, který jej vyhnal z jeho trnitého domova, potupně jej spoutal provazem a zavřel do ohrady.

Puška zaduněla a Vin se horečně pokoušel znovu natáhnout koutek. V té chvíli do něj udeřila býkova skloněná hlava.

Odlétl dozadu, jeho tělo narazilo do stromu a odrazilo se od něj. Býk sklonil rohy a Vin divoce zařval, když mu jeden z nich rozpáral břicho.

Výkřik následoval téměř vzápětí po výstřelu. Hopalong se prudce otočil a viděl, že býk nabral na rohy nějakého člověka. Třemi rychlými skoky se přesunul doleva a tasil kolt. Když se býk podruhé chystal nabrat na rohy ležícího muže, Hopalong vypálil!

Mohutný býk se zapotácel a padl na kolena. Hopalong se k němu rozběhl a znovu vypálil. Kulka zasáhla obra do oka. Padl na bok a škubal nohama v předsmrtné křeči.

Pres a Krug následování Mexičany přiběhli k místu neštěstí. Hopalong poklekl vedle zraněného. Puška, která vedle něj ležela, byla dostatečně výmluvným důkazem jeho záměrů.

Carter ležel na zádech a dosud žil. Vzhlédl, aniž by kohokoli poznával. "Neviděl jsem ho!" vyrazil ze sebe s námahou. "Najednou se na mě vyřítil..." Jeho hlas se vytratil.

Mexičané si vyměnili pohledy a pokřičovali se. Jeden z nich zvedl pušku a pohlédl tázavě na Hopalonga Cassidyho. Žádný z nich nepromluvil.

Hoppy povstal a tvářil se vážně. "Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá," řekl tiše.

Pres na to nic neřekl a Krug jen přešlapoval z nohy na nohu. Oba byli zjevně vyvedeni z míry náhlou smrtí svého předáka. Další věc, která je znepokojovala, byla hbitost, s jakou Hopalong vytáhl kolt z pouzdra a střílel. Takového střelce nebylo záhodno dráždit. Ani jeden z nich nebyl žádný zbabělec, ale dovedli dobře rozlišovat mezi rizikem smrti a jistotou smrti. Pres si náhle uvědomil, že neexistují takové závazky, které by jej nutily obětovat vlastní život.

"Jakže jste to říkal?" ozval se Krug náhle. "S Tredwayem je konec? Je to pravda?"

"Ano," přisvědčil Hopalong tiše. "Včera v noci se mi dostaly do rukou důkazy, které jsem potřeboval. Odevzdal jsem je muži, který je použije. V této chvíli je už Tredway možná ve vězení."

„A kde je Saxx?"

Hopalong pokrčil rameny. "Jak to mám vědět? Naposledy jsem ho viděl včera v noci. Rozdali jsme si to v hotelové hale. Myslím, že jsem mu dal na pamětnou."

Pres na něj nevěřícně zíral. "Vy jste přepral Saxxe?" Zavrtěl hlavou. "To se ještě žádnému nepodařilo."

"Nu, mně se to podařilo," řekl Hopalong suše. "Možná už je taky za mřížemi. Vy si dělejte co chcete, ale být vámi, tak zaženu dobytek do ohrady, odkud jste odehnali první stádo, a pak se buď sám vzdám šerifovi, nebo se vypařím z tohoto kraje. Proti vám, hombres," dodal, "nic nemám. Můj spor se týká pouze Tredwaye."

Pres pohlédl na Kruga. Mexičané už před chvilkou utvořili vlastní skupinku a radili se mezi sebou. Hopalong se obrátil, naskočil do sedla a zamířil ke Kachině.

Tom Burnside nervózně přecházel po hliněné podlaze veřejné stáje, a když Hopalong seskočil z Toppera, vykročil k němu. "Člověče," zvolal vzrušeně, "rád tě tu vidím. Dějou se tady moc podivný věci!"

"Jaký věci?"

"Poslední dvě noci tu lidi viděli potulovat se duchy. Rozumní lidé, žádní fantastové! Prej za hotelem se vznášel nějaký bílej přízrak. Když to Tredway slyšel, měl z toho málem psotník. A někdo jinej zas viděl tři z těch bratří v těch jejich hábitech, jak přecházejí stezku poblíž průsmyku Dead Horše. A ve městě je pár cizích lidí. Dva tři hombres, všichni vousatí."

Hopalong přikývl. "Nevidím na tom nic divného. Jsou to bratří z Babylonských pastvin."

"Myslíš, že ho znali?" vyptával se Burnside dychtivě. "Co po něm asi můžou chtít?"

"Nemám zdání," řekl Hopalong. „A co ty papíry? Díval ses do nich? Našel jsi v nich něco?"

"Něco?" Burnside se rozesmál. "To bych řekl! Některé z těch listin patřily Peteovi Melfordovi. Je tam vládní potvrzení o vlastnictví tý půdy Taky je tam zatykač na Fana Harlana pro vraždu a loupež. Evenas si to určitě schovával, aby tím Tredwaye vydíral. Akorát mě udivuje, proč z něho Tredway ty lejstra nevyrazil, než ho odpráskl."

"Domnívám se, že to měl určitě v úmyslu, ale cestou do města se mu Evenas pokusil utéct a Tredway jej musel zastřelit."

"Dobrá," řekl Burnside, "tady přichází Buck Lewis. Jdeme za Tredwayem."

Lewis pohlédl na Hopalonga a přijal od Burnsidea hromádku dokumentů. S pokyvováním je zběžně prohlédl. Konečně vzhlédl a řekl: "Tohle je dostatečný důkaz a zapadá do toho, co jsem zjistil sám. Ta stopa u vozu, kterou jsi mi ukázal, Tome, přesně odpovídá Tredwayovým holinkám. Myslím, žes správně hádal, že ty peníze Towneovým podstrčil on."

"Možná se nám podaří dokázat i to," řekl Hopalong, "že zabil starého Peaveye, aby jej umlčel. Myslím, že ho zabil v hotelu a o něco později vyhodil z okna."

Buck Lewis přikývl. "Zní to logicky. Nu, přiznám se, hoši, že poprvé zatýkám nějakého člověka s radostí. Já jsem hombre, který vyznává heslo žít a nechat žít, ale Tredway, to je úplně jiný kafe. Tohle město si oddechne. Pojdme!"

Tři dlouhání z pionýrských časů Divokého západu, Hopalong Cassidy s oběma představiteli zákona, kráčeli bok po boku ulicí. Když došli ke dveřím hotelu Mansion House, odlepil se od zdi voušatý muž na druhé straně ulice a nenápadně je následoval dovnitř.

Zaklepali a na Tredwayovo vyzvání vstoupili do jeho pokoje. Těkal pohledem z jednoho na druhého, rty sevřené a obličej náhle zcela vyčerpaný. "Nu, o co jde?"

"Zatýkám vás, Tredwayi. Zatýkám vás pro vraždu, loupež a několik dalších provinění."

Tredway se napřimil. "Co je to za nesmysl?" ohradil se rozhořčeně. "Nemáte žádné důkazy."

Když Buck Lewis chladně popsal dokumenty, které měl ve svém držení, plukovník zesinal. Zřejmě vůbec netušil, jak se Evenasovi podařilo dostat do rukou všechny ty papíry. Část z nich musel ukrást z kanceláře, ve které se nyní nacházeli. Kvůli jiným, například místopřísežným prohlášením, musel najezdit mnoho mil, aby je získal. Jakkoli byl Evenas pošetilý a naivní, připravil se na své závěrečné vystoupení skutečně dokonale. Důkazy, které nashromáždil, stačily na to, aby dostaly Tredwaye na šibenici, či mu alespoň zajistily doživotí. Na základě těchto dokumentů mohla být vůči Tredwayovi vznesena obžaloba nejméně z tuctu trestných činů.

"Dále," pokračoval Lewis, jsme našli vaše stopy u vozu Towneových. Víme, že jste jim podstrčil ty nepodepsané ukradené bankovky. Rovněž se domníváme, že jste zabil starého Peaweye. Možná se nám to podaří dokázat. Můžeme však určitě dokázat," dodal, "že jste zabil Evenase.

Tyto papíry zde dokazují, že se vás pokoušel vydírat. Ve vašem domě jsme našli roztrženou lampu a rozlitý olej. To se shoduje s tím, že Evenas měl na sobě popáleniny. Tím jste se usvědčil."

Tredway několik minut beze slova seděl. Když konečně vzhlédl, probodl očima Cassidyho. "Za tohle můžu poděkovat tobě," řekl vztekle. "Když jsi sem přijel, všechno začalo jít do háje. Měl jsem tě zabít."

Pak pohlédl na Burnsidea a Lewise a v očích mu zajiskřilo. "Ještě jsem neskončil," prohlásil tlumeným hlasem. "Tohle není konec. Vysekám se z toho nebo uteču. Ještě jsme spolu neskončili. Uvidíme, kdo nakonec zvítězí. Vyřídím si to s vámi," zasyčel nenávistně, "stáhnou z vás kůže a přibijí ji na plot."

"Máte štěstí," řekl Hopalong tiše, "že jsme vás dopadli jako první. Jsou tu i jiní, kteří po vás jdou."

Plukovníkovy bezcitné oči potemněly strachem. Olízl si rty. Vyskočil a hned vzápětí rezignovaně usedl zpátky. "Dobrá," obrátil se na Lewise, "odveďte mě do vězení. Stejně tam nezůstanu dlouho!"

Když Burnside a Lewis odváděli svého vězně, Hopalong za nimi křikl: "Až propustíte Pikea a Riga, řekněte jim, že na ně čekám na druhé straně ulice!"

Odešel do hostince Chuck Wagon a nechal si přinést hrnek kávy. Dovnitř začali pomalu proudit další hosté a usedali poblíž něj. Nemluvili, ale tvářili se přátelsky.

Náhle se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Pike spolu s Tomem Burnsidem. "Dostali ho, Hoppy!" Cassidy vyskočil. "Kdo dostal ko-ho?"

"Bratří. Mají Tredwaye."

"Cože?"

Oči všech se upřely na Pikea Towneho. "Jo, přesně tak. Lewis zrovna odemykal celu, ve které jsem seděl, a chtěl jej tam zavřít, když tu se najednou za ním objevili dva muži s dvojhlavňovkami a za nimi třetí. Všichni tři měli na sobě ty jejich doma tkané kutny s kapucema.

Jeden z nich prohlásil: "Máme na tohoto muže přednostní právo. Hledáme jej pro vraždu a loupež. Bohužel byl kdysi jedním z nás a my si své záležitosti vyřizujeme sami."

Buck si prohlídl ten jejich arzenál a hádám, že usoudil, že nemá cenu se s nima přít. Stejně by mu k tomu nedali příležitost."

Pike ztěžka dosedl na lavici. "Venku čekali další. Odvedli si ho s sebou, a jestli jsi někdy viděl někoho úplně se sesypat, tak to byl on. Konečně mu spadl hřebínek a už se vůbec nenaparoval. V obličejí byl bleďý jako smrt a cosi blekotal. Buck si ho pohrdavě změřil a řekl: "Jděte Tredwayi. Je jedno, komu se budete zodpovídat za svoje činy. Možná bych měl za vás bojovat, ale nechci, aby si tito hambres kvůli vám pošpinili duši mojí krví nebo krví těch tady," podíval se na mě a na Riga. A tak si jej odvedli a odjeli s ním někam pryč."

"Co myslíte, že s ním provedou?" vyptával se Rig.

Tom Burnside se ušklíbl. "Člověče," řekl, "viděl sem, co jsou tihle sektáři schopní udělat pro svoji víru. Jen bůh ví, co s ním provedou ale já bych nechtěl být na jeho místě, i kdyby mi platili zlatem."

Pak se najednou obrátil ke Cassidymu. "Hoppy, chtěl jsem tě varovat. Dávej si dobrý pozor, protože dnes ráno přijel do města Bili Saxx a všude roztrubuje, že si brousí zuby na tvůj skalp."

10. kapitola

ÚTĚK FANA HARLANA

Když Hopalong, Pike a Rig Taylor vešli do hotelové haly, čekala už na ně Cindy Blairová spolu se Sárou Towneovou. Hoppy se na ně usmál a sundal si klobouk. "Slečno Blairová, vypadá to, že dostanete svůj ranč zpátky. Ty papíry, co si Evenas schoval, jasně prokazují váš nárok."

"Za to vděčím vám."

"Mně ne," zavrtěl Hopalong hlavou. "Poděkujte tady Rigovi a taky Pikeovi. I když," dodal váhavě, "není to bůhvíjak cenné dědictví. Což o to, pastva je tam dobrá, ale nemáte peníze."

"Peníze dostaneme," řekla zvesela. "Uplatníme nárok na všechny ten dobytek, který jste vy chlapi vyhnali z křoví, a prodáme jej. Pak vám zaplatíme a ještě nám zůstane dost, abychom začali hospodařit. Bude se nám dařit."

"Jen jedna věc mi dělá starosti," řekl Rig Taylor. "Rád bych věděl něco o Billu Saxxovi a Toteovi Brownovi."

Ani Hopalong na ně nezapomněl. Byl si moc dobře vědom, že hromotluk Saxx nenechá pokořující výprask, kterého se mu od něj dostalo, bez odplaty. A peníze se taky ještě nenašly. Bylo jisté, že jsou na ranči, a Buck Lewis se už pro ně vypravil. O Toteovi Brownovi neměli zprávy vůbec. S největší pravděpodobností to byl on, kdo na něj střílel, když jeli na Babylonské pastviny. Začal si dělat starosti o Bucka Lewise. Šerif vyjel z města úplně sám. "Myslím," řekl a obrátil se k odchodu, "že se rozjeďu na Box T."

Všichni znepokojeně zvedli hlavu. "Myslíš, že by Lewis mohl narazit na Saxxe?" zeptal se Rig.

"Pochybuji, ale nedá se říct, co má Saxx za lubem. Jestli je jen trochu chytrý, nasedne na koně a bude ujíždět z tohoto kraje stejně rychle jako Krug a Pres."

"Jsi si jistý, že opravdu práskli do bot?" zeptal se jej Burnside skepticky. "Jestli se setkali se Saxxem, mohl je přesvědčit, aby zůstali. Pamatuj si moje slova."

"Co asi bratří provedli s Tredwayem?" uvažoval Rig.

"Až najdu Lewise," odpověděl Hopalong, "vypravím se tam nahoru za nimi. Zmiňuji se o tom jen vám, ale vím, že mají své důvody zajímat se o Tredwaye. Chci vědět, jak to s ním dopadne."

"Pojedu s tebou," nabídl se Pike a povstal.

"Nic takového!" odmítl Hopalong jeho pomoc. "Pro tebe to, Pikeu, skončilo. Postarej se o Sáru. Od nynějška je to už jen moje záležitost."

Vyšel ven na prkenný chodník, vyšvihl se do sedla a pobídl Toppera dolů ulicí ke stezce z města.

"Hádám," prohlásil Pike váhavě, "že nikdo není způsobilější k tomu, aby dotáhl tu věc do konce, ale stejně bych raději jel s ním."

Hopalong pobídl Toppera do klusu a zamířil na Box T. Topperova kopyta vířila oblaka prachu a nebylo slyšet žádný jiný zvuk než jejich dusot. Konečně před sebou spatřil budovy ranče. Na dvoře byl jen osedlaný kůň, který za sebou tahal uzdu. Hopalongovi se něco nelíbilo, a tak pobídl bělouše do prudkého cvalu. Sjeli dolů z kopce až ke stavení, tam Hopalong seskočil a vběhl do otevřených dveří.

Na podlaze ležel obličejem dolů Buck Lewis, noha mu krvácela a jeho kolt se povaloval opodál. Hopalong k šerifovi poklekl a obrátil jej na záda. Buck otevřel oči a zmateně na něj pohlédl. Když konečně Hopalonga Cassidyho poznal, s námahou se ušklíbl. "Hádám, že jsem jednu schytl," vyrazil ze sebe a zalapal po dechu. "Byl to ten mizera Saxx. Počíhal si na mě, když mě viděl sjíždět z kopce. Peníze u sebe neměl, ale vyrazil mi bouchačku a zmizel v kopcích."

"Není to nic vážného," řekl Hopalong, když si prohlédl ránu. "Prostřelil ti nohu, ale myslím, že budeš v pořádku. Jen by ses měl hned vydat zpátky do města."

"Myslím, že to zvládnu. Pojedeš za ním?" Buck Lewis se na chvíli odmlčel a pak řekl: "Myslím, že bys měl. Nejsem pro zbytečné zabíjení, ale Saxx je posedlý touhou po pomstě. Přísahal mi, že vás všechny odpráskne, ale nejvíc jde po tobě a po Rigovi."

Hopalong pomyslel na Cindy a Riga, kteří konečně našli hledaný ranč, i na Pikea a Sáru, kteří si konečně zaslouží žít v klidu. Ne, nedovolí Saxxovi, aby jim to překazil.

Zkontroloval si pistole a pak zamířil k Topperovi. "Sbohem, Bucku!" Zamával na rozloučenou a vyvedl koně ze dvora.

Hopalong Cassidy měl dost zkušeností s různými ničemy, takže si dobře uvědomoval, do jakého nebezpečného podniku se pouští. Bili Saxx byl vyhlášeným pistolníkem, který by byl i za jiných okol-

ností protivníkem, kterého nebylo radno podceňovat. Nyní byl navíc bez sebe zlostí nad výpraskem, kterého se mu dostalo, a kvůli svým zmařeným plánům. Pokud se mu podařilo dostihnout Kruga a Prese, nezbylo jim nic jiného, než se s ním spojit, nebo se s ním pustit do boje. Žádné rozumné argumenty by neuznal. Pro Hopalonga to znamená, že přestože pronásleduje pouze jednoho muže, musí počítat až se třemi protivníky.

Jeho zkušenosti s pronásledovanými muži mu napovídaly, že Saxx se buď skrývá v trnitém lese, nebo jím alespoň projede, aby zahladil stopy. Pokud by pak chtěl uniknout, stačilo mu projet starou stezkou kolem Křovinového vrchu a zmizet v neproniknutelné divočině. Jisté bylo pouze to, že stopa, kterou Hopalong nyní našel, mířila rovnou k Picket Forku. Za potokem bude mít dostatek vody i masa z dobytka, který tam žije. Odtamtud bude moci kdykoli udeřit na své nepřátele. A v Kachině se bez pochyby najde pár lidí, kteří mu pomohou buď ze strachu, nebo v naději na nějakou odměnu.

Hopalong Cassidy si nedělal iluze o svém protivníkovi. Bili Saxx dovede být krutý a nelítostný a jeho ješitnost byla hluboce zraněna veřejnou porážkou v souboji s Hopalongem. Navíc má vztek i kvůli tomu, že přepadení dostavníku mu nevyneslo ani cent. Kromě toho střílel na šerifa a zřejmě je přesvědčen, že jej zabil. Z předáka na největším ranči v okolí se rázem proměnil v psance skrývajícího se před zákonem. Ani Tredway sám by nemohl být nebezpečnějším soupeřem než Bili Saxx v této situaci.

Ohrada, ve které shromažďovali dobytek, vyhlížela opuštěně a z jejich ohniště zbyl pouze popel a pár zčernalých kamenů. Nic nepůsobí smutnějším a beznadějnějším dojmem než dávno vyhaslý oheň, kolem kterého člověk kdysi sedával se svými přáteli. Stopa, kterou za sebou Saxx zanechal, se nezastavovala u tábořiště, nýbrž pokračovala dál za Picket Fork. Hopalong uvolnil pistole v pouzdrech a vjel do hrušňového lesa. Napínal uši, aby zachytil sebemenší podezřelý šramot, a očima pozorně pátral v hlubokých stínech. Věděl, že může Saxxe bezvýsledně hledat třeba celé dny. Bývalý předák Boxu T dobře znal všechna tajemství lesa, hor i plání.

Topper, jako by vycítil ostražitost svého pána, našlapoval od chvíle, kdy vstoupili do lesa, tiše a opatrně a stříhal nastraženými

ušima. Všude panovalo hluboké ticho. Vzduch byl těžký a nehybný a malé mýtiny na ně horce dýchaly. Hopalong jel pomalu, často se zastavoval a naslouchal. Topperova kopyta nevydávala v prachu stezky téměř žádný zvuk a nic jiného nebylo slyšet. Tu a tam nacházel před sebou stopy a věděl, že ten, kdo tudy projížděl před ním, nemohl být nikdo jiný než Bili Saxx.

Tuší, že má někoho v patách? Hopalong o tom pochyboval. Ovšem vyloučit se to nedalo, a pokud si je ten darebák vědom, že jej sleduje pouze jeden muž, nebude střetnutí s ním dlouho odkládat.

Cindy Blairová právě vyjížděla nahoru stezkou od potoka, kde stál vůz Towneových, když před sebou spatřila koně. Rig někam odjel, aby vyhledal Bucka Lewise a zjistil, co je nového, a ona se rozhodla zajet do koloniálu doplnit zásoby. Byly to tytéž zásoby, které tam musely zanechat, když se ukázalo, že peníze, kterými chtěla Sára platit, pocházejí z loupeže.

Kůň stál na pěšině a zdálo se, že na jeho zádech je jakési břemeno. Na plecích se mu lesklo cosi mokrého. Zvědavě obrátila svého koně, aby si jej prohlédla zblízka. Když přijela blíž, vyděsila se. Na koňském hřbetě ležel muž!

Jezdec se skácel dopředu a plece koně byly zbroceny jeho krví. Muž vypadal podivně. Když se k nim přiblížila, sklouzlo jeho tělo ze sedla a těžce dopadlo na zem. Cindy seskočila z koně a rozběhla se k němu. Hned poznala, co jí na něm připadalo tak zvláštní. Byl oděn v kutnu z hrubého sukna s kápí. Na prsou a na břiše byl jeho háv nasáklý krví a také košili měl celou od krve. Opatrně muže položila na trávu vedle cesty a pak mu zvedla hlavu a sňala kápí.

Pod ní se objevil obličej světlomasého mladého muže. Byl velmi bledý, avšak při vědomí. Otevřel oči. "Harlan...", zašeptal chraptivě. S námahou rozevíral rty, až vyrazil další slovo. "Utekl."

Cindy se zmocnil strach, ale nejprve bylo potřeba ošetřit mladíkovi rány. Našla čtyři a omyla je vodou ze své čutory. Pak si utrhla kus látky ze spodničky, roztrhala ji na pruhy a rány obvázála. Muž se zřejmě rozjel do města pro pomoc a téměř u cíle omdlel. Neudržel v ruce otěže, a když spadly na zem, kůň se poslušně zastavil.

Když byl mladík jakžtakž ošetřen, vyběhla na cestu, vyndala z pouzdra pušku a vypálila rychle za sebou tři rány. Chvilku počkala a vypálila další tři. Spěšně nabila, ale tu už slyšela od města blížící se dusot koňských kopyt.

Nejprve přijel Rig Taylor a hned za ním Pike Towne, Tom Burnside a několik dalších mužů. Vypověděla jim, co se přihodilo, a když skončila, mladík ležící na trávě je stručně, pokud mu síly dovo- lovaly, seznámil s dalšími podrobnostmi.

Blížili se k Babylonským pastvinám. První skupina měla ve svém středu zajatce. On spolu s dalším mužem jel vzadu. Najednou vpředu vypukl zmatek, a když se rozjeli dopředu, dostali se do pře- střelky. Jeho společník byl okamžitě zabit, avšak jeho kůň se rozběhl pryč.

On sám si byl vědom, že nemá dost síly, aby vyjel stezkou naho- ru, a proto obrátil koně k městu. Všech pět mužů hlídajících Tredwa- ye bylo zabito.

"Kolik mužů vás přepadlo?" chtěl vědět Pike.

"Nevím. Možná možná tři nebo čtyři."

Pike se zatvářil znepokojeně. "Tři nebo čtyři. To znamená, že Bili Saxx dohnal Kruga a Prese. Ted' mají s sebou i Tredwaye. Bu- dou se skrývat a budou se chtít pomstít."

"Měli bychom okamžitě vyrazit," prohlásil Rig vážně. "Jen za- vezeme tohoto muže do města k doktorovi a pak dáme dohromady trestnou výpravu a začneme je stopovat."

Muži odjeli, aby obstarali čtyřkolák pro zraněného, a Cindy Blairová pomalu kráčela ke své kobylce. Najednou si vzpomněla na Hopalonga.

Tam kdesi v té pustině sám pátrá po Billu Saxxovi. Netuší, že má proti sobě čtyři muže a že jedním z nich je Tredway. Někdo jej musí varovat! S touto myšlenkou se vyhoupla do sedla. Zraněný k ní znepokojeně vzhlédl. "Budete v pořádku," vyhrkla. "Přijedou si pro vás. Ale Hopalong Cassidy pátrá po jediném muži a netuší, že najde čtyři. Zabijí jej!"

Kobylka byla dobrým běžcem a milovala rychlou jízdu. Zatímco uháněla kupředu, Cindy byla v myšlenkách u Hopalonga. Zapletl se do toho jen kvůli ní, aby jí pomohl. Nenašli sice krávy se značkou

PM, jak původně zamýšlel, ale Hopalong našel dokumenty potvrzující existenci ranče. A nyní se řítí nikým nevarován do záhuby. Určitě by jej nikdy nenapadlo, že se Tredway osvobodil.

Pojede k jejich starému tábořišti, tím si byla jista. Byla dobře obeznána se zvyklostmi Západu a byla zkušenou lovkyní. Věděla, že pronásledovaný člověk hledá v první řadě nějaký úkryt. Saxx se bude vyhýbat otevřené krajině a bude za sebou zametat stopy. Ukryje se v trní a Hopalong jej tam bude následovat. Jenže Saxx svůj úkryt v trní opustil, aby osvobodil Tredwaye, který žije v tomto kraji déle než kdokoli další a lépe než všichni zná místní trnitá bludiště.

Po rychlém startu zpomalila v rovnoměrný klus a co nejkratší cestou mířila ke svému cíli. Přemýšlela nad tím, jak hluboko už Hopalong pronikl do lesa a kde teď asi je.

Přebrodila přes Picket Fork a ponořila se do křovin. Zprvu nenašla na žádnou stezku, a tak projela skrz hradbu křovin, jak to viděla dělat Hopalonga. Větve jí trhaly blůzu a škubaly vlasy. Prodrala se na úzkou dobytčí stezku a plnou rychlostí se po ní rozjela. Najednou se stezka bez jakéhokoli varování rozšířila v mýtinu. Jela příliš rychle, aby stačila zastavit, a než se nadála, ocitla se její kobyłka uprostřed skupiny mužů na koních. Čísi ruka uchopila jejího koně za uzdu a před ní se objevila tvář Billa Saxxe. Široce se na ni šklebil.

"Podívejme se!" zahlabolil a mrkl na Tredwaye. "Máme hosty! Kampak ten spěch, madam?"

Cindy se zmocnilo zoufalství a pak strach. Tito muži se stali psanci. Byli to vrazi a ona od nich nemohla čekat žádné slitování. Jeden zločin navíc pro ně nic neznamená. "Pusťte tu uzdu," pronesla tiše.

Saxx se zasmál. "Pustit tě, holubičko? Vždycky jsem toužil seznámit se s tebou trochu blíže."

Tredway se netrpělivě obrátil. "Vezmi ji s sebou, ale rychle, musíme si pospíšet."

"Vzít ji s sebou?" Saxx se znovu zasmál. "Bude nám dělat společnost a zároveň to bude dobrá návnada pro Cassidyho."

Tredway přikývl. "A teď jedeme. Až budeme tam, kam vás vedu, nikdo nás nenajde. Můžeme k sobě Cassidyho přilákat, jak se to bude hodit nám. A až se nám to bude hodit."

Jedním trhnutím vytáhl Cindy z pouzdra její pušku a Pres jí svázal řemínkem ruce. Jeho druhý konec podal Saxxovi. Pak se rozjeli.

Když Hopalong konečně zastavil, snesl se soumrak. Už před hodinou ztratil stopu, protože toulající se dobytek stačil zašlapat všechny důkazy toho, že tady před nedávnem někdo projel. Nevzdával se však a nořil se stále hlouběji do houští v naději, že jede tím správným směrem.

Během dne se mu zdálo, že zaslechl v dálce výstřely, ale v tomto bezhlesném tichu je sem mohl vítr zavát ze vzdálenosti mnoha mil a mohl je někdo vypálit třeba po kojotovi. Nebyl si dokonce ani jist, zda skutečně nějakou střelbu slyšel, a v každém případě se už neopakovala. Jelikož nikterak netoužil přenocovat na úzkých pěšinách v trní, neodpočinul si, ani když vyšly první hvězdy. Topper už byl unavený a sám Hopalong dřímал v sedle. Nezmohlo jej ani tak celodenní ježdění jako únava, která se v něm nashromáždila za poslední dobu.

Přesto neztrácel nic ze své ostražitosti, a když se přiblížili k mýtině, nejprve dlouze naslouchal. Předjel několik kusů dobytka a konečně ulehl u malého močálu na druhé straně mýtiny. Sotva se rozednilo, byl už opět vzhůru a sedlal Toppera. Bělouše noční odpočinek osvěžil a zdál se být v nejlepší formě. Hopalong se vyšvihl do sedla a znovu se vydal na cestu.

Ujel sotva míli a prudce přitáhl koni uzdu. Na zemi se jasně rýsovaly stopy Billa Saxxe, ale spolu s nimi tu viděl otisky kopyt dalších čtyř koní! Stopy očividně pocházely ze včerejšího večera. Hopalong klesl na kolena, posunul si klobouk do týla a důkladně si stopy prohlédl.

S vážnou tváří pak povstal, uchopil koně za uzdu a kráčel ve stopách. Několikrát se zastavil, aby si je blíže prohlédl. Mračil se stále ustaraněji a tváře mu hořely vztekem.

Pres se opět spojil se Saxxem. Snadno poznal stopy hnědáka, na kterém jezdil nejčastěji. To znamenalo, že neznámé stopy dalšího jezdce musí patřit Krugovi. Cindyinu kobyliku poznal okamžitě,

avšak ty další stopy přece patří koni, na kterém odjel z Kachiny Tredway!

Tredway je na svobodě.

Tredway je na svobodě a ti ničemové mají s sebou Cindy Blairovou jako rukojmí. Nepřipadalo mu příliš pravděpodobné, že by ji unesli, ale nepochybně byla s nimi, protože na jednom místě spatřil i otisk její boty. Zřejmě jim nějakou náhodou sama vběhla do cesty.

Nikde neviděl stopy po pronásledovatelích. Co se vlastně stalo? Hádal, že Saxx a jeho společníci se nějakým způsobem postarali o Tredwayovo osvobození.

Topper se ubíral pomalým krokem kupředu a Hopalong přemýšlel. Byl si velmi dobře vědom, před jak ohromným problémem stojí. Saxx nebo Tredway by každý sám představovali pro kohokoli nesmírně nebezpečného protivníka. Ovšem společně a navíc s pomocí těch dalších dvou jsou silou, které by se osamoceně postavil leda blázen. Přesto se neodvážil odjet pryč. To děvče nesmí zůstat v jejich rukou. Nezbyvá mu než je dál sledovat a spoléhat na to, že mu pomůže náhoda.

Pozdě odpoledne Hopalong ztratil stopu. Více než míli vedla podél kaňonu Komínové řeky a pak najednou zmizela. Slezl z koně a vrátil se, přičemž pozorně sledoval každý otisk kopyta. Až doposud se skupina pohybovala s jistotou kupředu, jako by mířila k nějakému určitému cíli. Až doposud...?

Musel se dvakrát vrátit, než na povrchu plochého kamene našel bílý škrábanec způsobený koňským kopytem. Udiveně se rozhlédl, neviděl však nic jiného než téměř hladkou skálu na okraji kaňonu. Došel až na samý okraj skalního výběžku a pohlédl dolů. Zatajil se mu dech. Dolů vedla příkrá stezka a v místě mezi skalami se v hlíně zřetelně rýsoval otisk kopyta. Už se chystal začít sestupovat dolů, když mu kolem tváře prosvístěl závan větru a do uší jej udeřil vzdálený výstřel z pušky.

Uskočil do křoví, uslyšel druhý výstřel. Tryskem se rozjel ke skupině stromů a zprudka zastavil. Výstřely přicházely z jeho strany kaňonu, z jeho okraje. Nechal Toppera stát, vzal si pušku a vyrazil kupředu, nejprve po okraji kaňonu a pak se širokým obloukem pokusil dostat k neznámému útočníkovi zezadu. Hned vzápětí usekl další

výstřel listy keře jen kousek od jeho hlavy a Hopalong se vrhnul na všechny čtyři.

Protivník odhalil jeho záměr dřív, než jej stačil uskutečnit. Hopalong bez hnutí ležel a zvažoval situaci. Pokud se střelec nepřesunul jinam, nachází se asi padesát yardů od něj ve skalním seskupení, tvořícím na okraji kaňonu jakousi přirozenou skalní pevnost. Nebude lehké se k němu dostat. Přesto Hopalong vyskočil a rychle kličkoval křovím. Jednou zkusmo vyhodil kamínek, nedostalo se mu však žádné odpovědi.

Prohlížel si otevřený prostor mezi trsy keřů. Tráva na něm byla vysoká asi stopu. Škoda že není o kousek vyšší, zalitoval. Pohlédl na své oblečení. Bylo pokryto prachem a mokré od potu. Barvou téměř splývalo s trávou a skalami. Rozhodl se. Navíc střelec nevidí přímo dolů pod sebe, pouze na okraj křovinatého porostu. Hopalong se rozhodl, že to riskne a pokusí se dostat ke skalní pevnosti přes otevřené prostranství. Při troše štěstí bude jeho nepřítel sledovat pohyb v křoví a nenapadne jej, že Hopalong se k němu blíží jediným místem, které nenabízí žádný úkryt.

Lehl si na břicho a vyplazil se z křoví. Na okamžik nehybně ležel a koupal se ve studeném potu. Pokud bude spatřen, je konec, a nejhorší, co se mu může stát, bude, jestli jej neznámý střelec nechá připlížit se co nejbliž, aby jej pak s jistotou odstřelil.

Hopalong se pomaličku plazil kousek po kousíčku kupředu s hlavou nízko u země. Každý voják či indián vědí, že pokud se člověk nehýbe, stačí mu jako úkryt i nevysoká tráva. Hopalong doufal, že jeho pohyby jsou tak pomalé, že jsou nerozpoznatelné, i kdyby byl ten muž dost mazaný na to, aby hlídal i toto nechráněné prostranství.

Ze skal se neozýval vůbec žádný zvuk. Hopalong tiskl tvář k zemi, aby mu hlava nevyčnívala, a snažil se tělo udržovat v poloze, ve které se dalo zaměnit s kusem skály, pokud by pozorovatel náhodou pohlédl jeho směrem. Hopalong předpokládal, že je to někdo ze skupiny, kterou sledoval, jehož úkolem bylo zbavit se pronásledovatelů. Byl si nyní jist, že jejich skrýš je někde poblíž, možná přímo na dně kaňonu.

Po každém pohybu dlouho čekal, než popolezl o další kousíček dopředu. Byl obdařen trpělivostí indiána a věděl, že spěch znamená za těchto okolností téměř jistou smrt. V místě, kde byla tráva vyšší, zvedl hlavu a pohlédl před sebe. Nacházel se přímo uprostřed otevřené planiny, nikde v dohledu nebyl žádný vyšší keř a skály byly už jen pár yardů od něj.

Opět sklonil hlavu a popolezl k nízké skupině keřů mezi ním a skalami. Zjistil, že keře skrývají hromadu kamení, poskytující ochranu. Odpočinul si a prohlížel si skalní pevnost před sebou. Z jeho strany se tyčila příkrá skála, zvedající se nejméně dvacet stop nad okolní terén. Nedalo se na ni vyšplhat, ale zároveň také nenabízela žádné dobré pozorovací místo. Podařilo se mu tedy pevnost napůl obejít a teď byl zhruba naproti místu, ze kterého se ozývala střelba.

Plazil se o kousek dál, pak se přikrčil a několika skoky se ocitl ve stínu skalní pevnosti. Pokud jej někdo viděl, pak mu to nedal nijak najevo.

Ten člověk ovšem ví, že Hopalong je tam někde dole, a čím déle jej bude mít z dohledu, tím bude nervóznější. Hopalong přešel skály kolem pevnosti směrem k okraji kaňonu. Zaslechl jakýsi zvuk a okamžitě zůstal nehybně stát, svou winchestrovku připravenou po boku. Pak zaslechl další zvuk a uklidnil se. Opatrně obešel skálu. V malé skalní prohlubni, sotva větší než koňské stání, se pásli banditův kůň, sedák se skvrnami na plecích a na bocích.

Přistoupil ke koni, který se nevzrušeně pásal dál, a prohodil pár konejšivých slov. Proti němu byl skalní výstupek. Právě když k němu zvedal zrak, neznámý střelec seskočil do štěrbin a začal se drápat dolů. Zřejmě usoudil, že nemá cenu nekonečně dlouho čekat, až se dostane do nějaké léčky.

Hopalong ustoupil dozadu a vyčkával. Byl to Krug a ke svému koni se blížil téměř klusem. Už se na něj chystal vyskočit, když se za ním ozval Hopalong: "Odhoď pušku, Krugu!"

Muž sebou trhl, jako by dostal ránu, a pomalu se otočil. Zničeně zíral na Hopalonga. "Byl jsem takový zatracený pitomec. Měl jsem odjet pryč, dokud to ještě šlo!"

"To máš pravdu," přisvědčil Cassidy. "A teď odhoď zbraně."

Krug neochotně odepnul opasek a ustoupil o krok dozadu. "Nemusíš mi to věřit," řekl, "ale měl jsem v úmyslu prásknout do bot. Trčel jsem tam nahoře, čekal na tebe a přemýšlel jsem. Když jsem tě pak uviděl, chvílku jsem si myslel, že tě dostanu, ale jak ses mi ztratil, už jsem nechtěl nic jiného než nasednout na svého koně a vypařit se."

"Je mi líto," řekl Hopalong stroze, "ale jednu šanci jsem ti už dal."

Hopalong obrátil muže zády k sobě, svázal mu ruce, pak jej položil na břicho a svázal mu i nohy a nakonec jej odkutálel do stínu většího balvanu.

"Co když se nevrátíš?" kňoural Krug. "Co když tě dostanou?"

Hopalong se však nedal obměkčit. "Pak to s tebou bude špatné, kamaráde."

Dřepl si vedle svého zajatce. "Kde jsou? Budeš souzen pro to přepadení, ale když mi povíš, kde jsou, přimluví se za tebe. Víc pro tebe v téhle chvíli nemohu udělat."

"Chápu, že nemůžeš." Krug se odmlčel. "Mají tu Blairovic holku. Vjela nám přímo do náruče. Nelíbilo se mi to, je to slušná ženská, ale s Tredwayem a Saxxem nemá cenu se hádat. Člověk by mohl špatně skončit." Znovu se odmlčel. "Já na tom místě ještě nikdy nebyl. Vím akorát, že kousek odtud u Komínové řeky je kaňon. Většinou je bez vody, ale asi míli dál je dobrý pramen. Je tam hodně skalních převisů a dost míst, kde se dá dobře ukrýt."

Myslím, že se tam chtějí schovat, než se rozhodnou co a jak dál."

O hodinu později byli už Hopalong a Topper na dně kaňonu a pomalu postupovali dál. V těchto místech byl hluboký pouhých dvě stě stop a pěší muž se mohl téměř na kterémkoli místě vyšplhat nahoru. Hopalong však neviděl žádné stezky, po kterých by mohl nahoru vyjet kuň. Stopy banditů zahlédl jen tu a tam, ale stejně neměli kudy z kaňonu uniknout.

Zastavil se a nechal Toppera napít se z tůňky, která se vytvořila ve stínu skály. Dále bude muset postupovat s nejvyšší opatrností, neboť muži, které sleduje, si na něj mohou počíhat za každou skálou

či ohybem stezky. Posunul si klobouk dozadu a otřel si čelo šátkem. Pohlédl přitom na svah nad sebou a spatřil velmi podivnou věc.

Botu!

Trčela přes okraj skály asi třicet stop od něj a podle trčícího podpatku poznal, že je v ní noha!

Pomalů sklouzl z koně, aby nedal najevo, že si něčeho všiml, a uvolnil řemínky ze svých šestiranných revolverů. Nevzrušeně kráčel ke stinnému místu, kde se shromáždila voda, a mozek mu pracoval na plné obrátky. Nemá se kam ukrýt! Skála, na níž leží ten chlápek, je tak proklatě blízko! Kdyby se číhající muž otočil a nakoukl přes okraj skály, okamžitě by Hopalonga spatřil. Pouze jeho trčící bota jej naštěstí varovala. Avšak ať už se vydá jedním či druhým směrem, je jisté, že skončí s kulkou v zádech. Zatím jej chránila pouze mužova nevšímavost.

Zbývá mu jen jediná možnost. Zhluboka se nadechl a vytáhl jeden ze svých dvou revolverů. "Dobrá, Toppere," řekl nahlas a zřetelně, jdeme na to."

Pak se otočil a co nejrychleji se rozběhl do svahu. Nohy mu podkluzovaly na hlíně a kamení, ruku s koltem držel před sebou a druhou se chytal za trávu a balvany. Když se konečně dostal k okraji skály, na níž se usídlil neznámý pozorovatel, věděl už, že přes veškeré úsilí se k němu přiblížil příliš pomalu a nadělal příliš mnoho hluku. Natáhl kohoutek a připravil se na to, že se ozve výstřel.

Muž ležel na skalní římsě obličejem dolů. Nehýbal se. Hopalong se narovnal a postavil se nad něj. Zhluboka oddechoval a snažil se ztišit bušící srdce. Ten, o němž se domníval, že jej chce ze zálohy zastřelit, byl mrtvý!

Vytrhané keře a rýhy v hlíně ve svahu nad ním ukazovaly, že upadl, když se snažil sestoupit dolů do kaňonu. Uhel, jaký svíral jeho krk vůči ramenům, prozrazoval, že si při pádu na skalní římsu zlomil vaz. Hopalong zastrčil pistoli do pouzdra a otočil muže na záda. Byl to ten člověk, kterého viděl v Kachině a o němž mu Pike řekl, že je to Tote Brown. Zaschlá krev na bradě dokazovala, že je mrtev už mnoho hodin, možná den.

Hopalong Cassidy se posadil na římsu a hleděl na Toppera pod sebou. Počkal si, až se mu zklidní pulz, a teprve pak se začal škrábat dolů k tůnce. Tam nasedl na koně a opatrně pokračoval v cestě.

Uslyšel je dřív, než je spatřil. Nejprve zaslechl šum hlasů a pak zapraskání lámané větve. Spěšně se rozhlédl a v hustém lese před severní stěnou uviděl skulinku. Zavedl do ní Toppera a našel mu dobře ukrytou mýtinku asi dvanáct stop širokou, spoře zarostlou trávou. Uvázal jej a pak se přezul z jezdeckých holínek do mokasínů, které vozil vždy s sebou. Vzal si pušku a čturu s vodou. Pak se vykradl ze své skrýše a začal šplhat po příkrém svahu nahoru.

Když se konečně dostal nad jejich tábořiště, musel uznat, že je téměř nedobytné. Nad stěnami kaňonu se rozkládala skoro neproniknutelná, nikým neobydlená panenská divočina. Mezi hromadami balvanů rostly ojediněle jalovcové keře. Viděl, že se nachází zhruba západně od Křovinového vrchu. Babylonské pastviny měl za zády a na sever čněla do výše skalní stěna.

O kus dál se kaňon zužoval a zářýval hlouběji. Pokud existovala jiná cesta do kaňonu než ta, kterou právě přijel, pak nebyla vidět. Tábor měl téměř pod sebou. Cítil kouř z ohniště a slyšel tlumenou směsicí hlasů, ale z místa, kde ležel, nic neviděl. Slyšel zvuk tekoucí vody a ve vzduchu cítil svěžest, která je pouze tam, kde se nachází voda a dostatek vegetace.

Začal usilovně přemýšlet, co podnikne dál. Nemělo smysl postavit se jim sám. Znamenalo by to pouze jistou smrt. I pokud by se mu podařilo dostat Saxxe či Tredwaye, ten druhý by neváhal ani vteřinu a odstřelil by jej. Tam dole jsou celkem tři nebo čtyři zločinci na útěku, z nichž nejméně dva jsou nebezpeční zabijáci.

Přesunul se k okraji skály a naslouchal. Hlasy k němu přicházely nejprve nezřetelně a pak stále jasněji.

Cindy Blairová byla vyděšená k smrti. Byla to statečná dívka přivyklá drsným způsobům života na Západě; svou situaci si uvědomovala jasněji než většina žen na jejím místě. Zнала povahu mužů, kteří ji drželi v zajetí, a věděla, že žádnému z nich se nedá důvěřovat. Jisté naděje vkládala do Prese, ten však měl ve skupině nejmenší rozhodovací práva, a tak jí stěží mohl pomoci, i kdyby byl ochoten.

Kruga nechali za sebou, aby zabil Hopalonga Cassidyho. Bandité byli znepokojeni tím, že slyšeli několik výstřelů.

"Ech, určitě ho dostal!" oponoval Saxx Tredwayovi. "Nejspíš ho ještě musel dorazit."

Tredwayův obličej pohubl a více než předtím připomínal jestřába. V krutých očích mu hořelo cosi divokého a nebezpečného. "Kde tedy potom je?" odsekl vztekle. "Škoda, že jsem tam nezůstal sám!"

Pres nerozhodně hleděl z jednoho na druhého. "Co asi podniknou bratří?" zeptal se nejistě.

Tredway k němu přistoupil a oči mu vztekle plály. "Co myslíš, že asi udělají? Vylezou ze svých nor jako smečka vlků, tohle udělají! A dobře si rozmyslete, co podniknete vy! Protože jestli nás teď dostanou, pak v tom budeme namočení všichni, nejen já."

"Kvůli čemu po vás jdou?" zeptal se Saxx.

"Po tom ti nic není." Tredway se nahrbil a prudce se k němu obrátil. "Já rozhodnu, kdy se ti budu chtít zpovídat!"

Bili Saxx si Tredwaye změřil chladným pohledem. "Nemá cenu se hádat," řekl klidně. "Jsme v tom všichni. Já už pro vás nepracuju a neosvobodil jsem vás z rukou bratří, abych zas poslouchal vaše rozkazy."

Oba muži se do sebe zaklesli pohledem. Saxxe poplašil divný lesk v Tredwayových očích, ale nedal to na sobě znát. Vztekle na sebe hleděli, dokud je nevyrušil Pres. "Nechte toho! To se začneme prát mezi sebou? Copak nemáme i tak dost trablů?"

Tredway se zvolna uklidnil a pak pokrčil rameny. "To je pravda. Promiň, Bille."

Když se od něj odvrátil, Saxx jej ostražitě sledoval. Nevěděl, co si má myslit. Nikdy plukovníka neviděl, že by na někoho vytáhl zbraň, i když jej viděl střílet a věděl, že je dobrý střelec. Zatraceně dobrý. Ale právě teď by přísahal, že jeho šéf býval pistolníkem. Ten rychlý pohyb, ta nachystaná pravačka, zatímco levá ruka... Zamračil se. Tredway držel levou ruku před sebou, dlaní dolů.

Najednou si uvědomil, kde už ten postoj viděl. Ten muž, který jej tenkrát zaujal, byl jeden proslulý pistolník.

I Cindy Blairová si onoho postoje všimla a poznala jej. Od Riga a Pikea slyšela o bandě Bena Hardyho a najednou hleděla na Tred-

waye úplně jinýma očima. Přihodila na oheň dříví, a když voda na kávu začala vřít, naservírovala jídlo, které jí přikázali připravit.

Když Tredway poodešel asi padesát yardů a zahleděl se do kaňonu, Cindy tiše řekla Billu Saxxovi: "Dejte si na něj pozor. Zabil už nejmíně tisíc lidí."

Saxx se prudce otočil a zabodl se do ní pohledem. "Jak to víte? Víte toho o mým šéfovi víc než já."

"Myslím že ano. Hopalong Cassidy mi to řekl. Tredway býval členem bandy Bena Hardyho."

Bili Saxx přimhouřil oči a mlčky vzal její informaci na vědomí.

Tredway se dlouhými kroky vrátil k ohni. "Můžeme se najíst," řekl. "Po Krugovi není ani památka. Ale jestli zůstal tam nahoře na skalách, pak jej Hopalong nemohl dostat. Určitě je v pořádku."

Jak hodiny ubíhaly, byl Tredway stále neklidnější. Saxx jej ostražitě sledoval i u jídla. Pres ustrašeně hleděl k okraji kaňonu. Nervózně kouřil jednu cigaretu za druhou a přecházel sem a tam.

Nakonec si Saxx lehl a trochu se prospal. Když se vzbudil, byla už noc a na obloze zářily hvězdy. Pres seděl zachmuřeně na skále nad ohněm a Tredway byl pryč.

Saxx se prudce posadil. "Kde je?"

Pres kývl směrem ke kaňonu. "Šel se porozhlédnout. Nemá ani tak nahnáno z Cassidyho jako z bratrů. Říkal, že mají mezi sebou stopaře, kteří dokážou v písečný bouři sledovat Apače proti proudu."

Saxx pohlédl na Cindy. Vypadala zemdleně, i když si učesala vlasy a pokusila se trochu dát do pořádku svoje šaty. "Proč jste mě před ním varovala?"

Obrátila se k němu. "Protože s vámi se dá rozumně mluvit. S ním ne. Je šílený."

"Šílený?"

"Nevšíml jste si jeho očí? Myslím, že to má něco do činění s bratřími. Chtějí jej za každou cenu potrestat za něco, co se stalo před mnoha lety, a on z nich má strach příšerný strach. Je to vrah schopný všeho."

"Mně strach nenažene. Jestli si koleduje o potíže, má je mít. Mám už plný zuby toho jeho komandování," řekl Saxx vztekle. "Ale díky za to varování. Nezapomenu vám to."

"Zabije mě." Cindy věděla, že říká pravdu. "Je to zlý člověk. Moc dobře ví, že je v pasti, a cizí život pro něj nic neznamena. Nebude šetřit nikoho."

"V pasti?" vyhrkl Saxx nevrle. "O čem to mluvíte? Nejsme v žádný pasti."

"Opravdu? Zpátky do kaňonu se nemůžete vrátit. Budou vás hledat. V této chvíli už po vás bratří pátrají po celém kraji a Buck Lewis vyslal trestnou výpravu. Můžete pokračovat dál nahoru kaňonem, ale máte jídlo jen na pár dní. Jeden či dva by se protloukli. Čtyři ne. Pokud chcete utéci, musíte mě pustit na svobodu."

Saxx se na ni zašklebil. "Chytrá, co?" V očích se mu objevil zamýšlený výraz. "A ten další, kterýho bych se měl zbavit? Tohle jste naznačovala, ne? Kdo to bude?" Pohlédl na zasmušilého Prese. "Tenhle honák nebo Tredway?"

"Musíte se rozhodnout. Vy nebo Tredway," odpověděla Cindy tiše. "To víte moc dobře. S Presem se dá vyjít. Je věrný a poslušný. Je zvyklý s vámi pracovat. Ale žádný z vás nevydrží s Tredwayem."

Saxx už otevíral ústa, ale slova mu zamrzla na rtech. Na druhé straně ohniště se ve tmě rýsovala postava Justina Tredwaye. "Rád by ses mě zbavil? O tohle ti jde? A jsem šílený?" Rty se mu zkřivily ve zlém úsměvu. "Postarám se, abyste toho litovala, slečno Blairová!" zasyčel nenávistně a ironicky zdůraznil slovo "slečno".

Saxx nespouštěl z Tredwaye oči, avšak jeho bývalý šéf se s pokrčením ramen od něj odvrátil. Najednou se ozval výstřel a Bili Saxx se zhroutil. Cítil, jak mu z boku teče krev.

Tredway na něj pohlédl, v ruce kouřící derringer. "Jsem stejně rychlý jako on," řekl tiše. "Ale proč riskovat?"

Pres neopustil své místo na skále, příliš ohromený na to, aby se pohnul. Hleděl na revolver v Tredwayově ruce a seděl jako přikovaný, neboť věděl, že sebemenší pohyb by znamenal smrt. Tredway pohlédl na Cindy. Ve snaze rozptýlit jeho pozornost na něj promluvil. "Přece jen jste mi ukradl můj ranč, ranč PM."

Zamračil se a pak se posupně zasmál. "Jistěže. Ten starý blázen mi stál v cestě. Věděl jsem, že někdo jej tu bude hledat, a tak jsem všechny budovy nechal přemístit na Box T, pěkně kousek po kousku, na svých nákladní vozech. Měl jsem tu tenkrát pár vozků a vozů z

Virginia City, a ti provedli všechnu práci. Pak jsem nechal vykopat vzrostlý topol a přemístit jej přesně na místo, kde stával dům, a nechal jsem zasypat všechny díry po kulech a odstranit každou stopu po tom, že by tam kdy někdo bydlel. Dokonce jsem nechal navézt drny, abych zamaskoval všechna vyšlapaná místa. Nejtěžší bylo dát tomu stromu vodu a ořezat mu větve."

"To bylo chytré," řekla Cindy tiše. "Zabil jste mého strýce?"

"Stál mi v cestě."

Obrátil se k Presovi, sedícímu tiše na skále s rukama v klíně, a dlouze se na něj zadíval. "Připrav koně," řekl Tredway konečně. "Jedeme dál."

Pres se pomalu zvedl a zamířil ke koním. Za chvíli jej slyšeli, jak je sedlá. Tredway se trochu uklidnil a pohlédl na tělo Billa Saxxe, ležící ve tmě za ohništěm. "Pojedete se mnou," řekl Cindy. "Potřebuji vás. Nedělejte si naděje, že vás Cassidy zachrání. Nepomůže vám. Bude někde na skalní římse až tam jsem ho vystopoval. Nebude nás moct sledovat, protože jsem mu odvázal koně a odehnal ho pryč."

"Myslíte, že jej to zastaví?" Cindy pohlédla na Tredwaye s pohrdáním a odporem. "Vždycky jste měl sklon podceňovat lidi kolem sebe. To je vaše slabá stránka. Vždycky jste si myslel, že jste malinko chytrější, malinko rychlejší, ale když šlo do tuhého, vzal jste do zaječích."

Priskočil k ní a oči mu plály hněvem. "Zmlkněte!" štkl na ni.

"Stejně jako jste zastřelil Billa Saxxe. Měl jste strach postavit se mu přímo. Strach!"

Zvedl ruku k úderu, ale v temže okamžiku se ozvalo zaklapání koňských kopyt a pak výkřik: "Sbohem, Tredwayi!" Odrazil se ozvěnou od okolních skal a dozněl.

Tredway zapomněl na Cindy. Odběhl k ohništi a pak zmizel ve tmě. Dřív než dívka mohla uprchnout, byl zpátky. "Je pryč!" zuřil. "Ten zbabělec práskl do bot. Opustil mě!"

"Žádný zbabělec," řekla Cindy chladně. "Je jen chytrý. Umí si spočítat, že s vámi je konec. Pokud vás nedostane Cassidy, pak to budou určitě bratři."

To slovo jej okamžitě vzpamatovalo. Uchopil dívku za zápěstí a odtáhl ji ke koním. Nechal ji stát po svém boku a rychle sedlal. Dív-

činy oči se zatoulaly k Saxxovi ležícímu na zemi. Stále měl při sobě svoje kolty. Kdyby se jich jen mohla zmocnit...

Tredway ji však hlídal, a jako by jí četl myšlenky. Když byli koně osedláni, přikázal jí, aby nasedla. "Znám cestu ven," řekl ponuře. "Jedeme!"

"Měl byste mě raději pustit na svobodu," řekla klidně, snažíc se nedat najevo svůj strach. "Budu vám jen překážet."

"Ne," řekl a nasedl na koně. Zamířil ke kaňonu a jen jednou se ohlédl. Neviděl víc než plápolající oheň. Všude kolem byla tma.

Hopalong Cassidy měl dost svých potíží. Nepodařilo se mu najít žádnou cestu vedoucí ze skály dál do kaňonu, a tak se vrátil na své původní stanoviště nad tábořištěm.

Odběhl ke Krugovi a dal mu napít. Cestou zpátky zaslechl výstřel. Spěšně se vyšplhal nad tábořiště a jediný pohled mu stačil, aby poznal, co se stalo. Bili Saxx ležel na zemi, zjevně střelený Tredwayem. Viděl Tredwaye mluvit se Cindy, ale nebyl dost blízko, aby slyšel, o čem si povídají. Jen chvilku předtím se Tredway tiše přiblížil k Topperovi a pustil jej na svobodu. Hopalong nezaslechl dusot kopyt koně, kterého Tredway pobízela do běhu kamínky, jimiž po něm házel.

Když Tredway se Cindy nasedli na koně, vyskočil a rozhodoval se, zda má riskovat výstřel, avšak Tredway se rychle rozjel a hrozilo nebezpečí, že by zasáhl Cindy.

Hopalong slezl dolů a běžel k místu, kde nechal Toppera. Rozmýšlel se, zda má zapískat, ale když se k tomu nakonec odhodlal, nedostalo se mu žádné odpovědi.

Hopalong se vydal do opuštěného tábořiště. Když byl téměř u ohniště, zarazil se. Něco nebylo v pořádku. Saxx byl pryč!

"Hledáš mě, Cassidy?"

Hoppy vzhlédl a pod skalní římsou spatřil Saxxe. Stál na nejistých nohou, bok měl zakrvácený a obličej ošklivě poškrábaný. "Napálil mě ukrytou pistolí," řekl s opovržením. "Zabiju tě, Hopalongu. A pak si to vyřídím s tím srabem." Zasmušile hleděl na Cassidyho.

"Ale možná tě potěší, že tu holku pustím. Varovala mě před Tredwajem. Řekla mi, co je zač."

"Takže to víš."

"Jo. Ale nic se nemění na tom, co je mezi náma, Cassidy. Ponížil jsi mě a to bych neodpustil nikomu."

Udělal krok dopředu. "Říkají, že jsi rychlý. Nu, uvidíme!" Jeho ruka s neuvěřitelnou rychlostí sáhla po revolveru a vzápětí zaburácel výstřel.

Hopalong Cassidy však také tasil revolver jako vždy s neuvěřitelnou rychlostí. Jeden moment byla jeho ruka prázdná a hned vzápětí rozsévala smrt. Jeho první výstřel vyšel o zlomek vteřiny před Saxxovým. Kulka smrtící silou pronikla zločinci svalstvem a kostí a napůl jej odmrštila, takže jeho výstřel vyšel kamsi do tmy. Saxx se však narovnal a oči mu plály chladnokrevným vztekem. Vypálil a Hopalong cítil, jak se mu o tvář otřela smrt. Hned sám také vypálil. Znovu a znovu. Saxx se zapotácel a poslední kulka mu projela pravou paží. Přehodil si revolver do levé ruky. Když padal k zemi, stačil ještě stisknout spoušť, takže jeho poslední kulka se zaryla do země.

Cassidy revolvery znovu nabíl a zastrčil si je do pouzdra. Další muž, který se vydal špatným směrem. Proč to nikdy včas nepochopí?

Obrátil se a vydal se do kaňonu najít Toppera. Volal jeho jméno, několikrát se zastavil a naslouchal. Nic však neslyšel. Málem už to vzdal a rozhodl se zajít si pro Krugova koně, když zaslechl v křoví šramot. Znovu zavolal a odpovědí mu bylo zacinkání kopyta o kámen a brzy se ve tmě zjevila bílá skvrna.

"Pojď sem, chlapče!" Kůň k němu přiklusal s ušima vztyčenýma.

"Tady jsi, ty můj věrný koníčku." Hopalong jej pohladil po hřívě a vyhoupl se do sedla.

Našel stezku ven z kaňonu, a když se konečně rozednilo, objevil stopu dvou koní, vedoucí do divočejších a opuštěnějších končin.

Jak slunce stoupalo výš na oblohu, byly skály stále rozpálenější a země dýchala stále větším žárem. Zmizely stromy a ubýlo trávy. Hopalong si olizoval rozpukané rty a snažil se v horkém oparu na obzoru rozeznat siluety dvou jezdců.

Košile mu ztmavla potem, ve strništi na tvářích se mu usazoval prach, avšak jeho oči nepolevovaly v úporném pátrání. Vedro bylo stále nesnesitelnější, avšak dovolil si pouze svlažit rty vodou z čutory a hned pokračoval dál. V pusté rozlehlé krajině pro něj neexistovalo nic jiného než stopy dvou pronásledovaných. Tu se k nim však ze severu přidaly stopy několika dalších jezdců a překryly je.

Hopalong zpozorněl a jel dál. Pak se ke skupině připojil další jezdec ze severu a další z jihu. Hopalong se vlekl dál, neschopen vnímat nic jiného než ubíjející vedro, prach a stopy jezdců.

A pak uslyšel v dálce táhlý výkřik, následovaný výstřelem. Poté zaznělo několik dalších výstřelů a daleko před sebou spatřil jezdce blížícího se směrem k němu.

Přibližoval se neuvěřitelnou rychlostí a jeho obrysy se v tepelných vlnách mihotaly a rozplývaly. Jezdec šval koně s pěnou u huby nemilosrdně kupředu, jako by měl v patách celou hordu démonů a možná i měl!

Za ním bylo vidět tucet mužů na koních s vlajícími plášti. Když jezdec spatřil Hopalonga, prudce odbočil a zamířil ke skalám. Pak jeho kůň klopýtl a jezdci se rozjeli přímo k němu. Osamělý muž byl Tredway. Seskočil z koně a v předklonu se rozběhl ke skalám ve snaze najít úkryt.

Zřejmě si uvědomil, že je příliš pomalý, protože se náhle prudce otočil a vytáhl revolver. Jezdci ho obklopili a dva z nich jej uchopili za paže. Zoufale zatřepal nohama ve vzduchu. Pak se zezadu ozvala palba výstřelů a mrtvé tělo dopadlo k zemi. Jezdci se obrátili a tryskem se rozjeli pryč. Znovu se však vrátili a každý z nich vypálil do Tredwayovy mrtvolky jednu ránu. Potom objeli širokým obloukem Hopalonga, aniž dali najevo, že si jej všimli, a zmizeli v tetelícím se horkém vzduchu.

Hopalong dlouho seděl na Topperovi a hleděl dolů na ten neživý uzlík šatstva a masa. Vzhlédl, teprve když zaslechl, jak se k němu na koni blíží Cindy Blairová. Šaty měla roztrhané a obličej celý poškrábaný.

"Jste v pořádku?" zeptal se starostlivě.

Přikývla, pohlédla na krvavou hromádku na zemi a rychle odvrátila pohled. "To... udělali... bratří?"

Hopalong přikývl. "Pojedem domů. Rig má o vás jistě strach."

Trvalo téměř hodinu, než znovu promluvila. "Určitě měli své důvody."

"Ano."

"Přiznal se mi. Nechal na ranč PM přesadit stromy, drny trávy, všechno změnil."

"Vím. Uvědomil jsem si to až příliš pozdě. Ty pahýly větví na topolu, ze kterých vyrůstaly nové. Mělo mě napadnout, že byl přesazený."

"Hoppy? Byl to Fan Harlan, že?"

"Ano. Nedokázal tady z toho kraje nikdy odejít na dlouho. Bylo od něj šílené vracet se sem, věděl přece, že bratří po něm jdou, ale cítil tady svoji šanci a spoléhal na to, že bratří nikdy neopouštějí svoji plošinu."

Na konci kaňonu se zastavili pro Kruga, ale bandita už tam nebyl. Podařilo se mu osvobodit a uprchnout. "To nevadí," řekl Hopalong Cindy. "Snad si z toho vzal poučení."

Když vjeli do ulic Kachiny, potkali skupinu jezdců připravených vyrazit a pátrat po nich. Rig jim vysvětlil, že ztratili jejich stopu a museli se vrátit pro čerstvé koně a jídlo. Hopalong začal líčit, co se událo. Tu jej najednou Cindy uchopila za paži a ukázala za sebe. "Podívejte!" zašeptala zděšeně. "Tak se podívejte!"

Do ulic města vjelo tucet jezdců v kutnách a kápích, seřazených do trojic. Před lokálem se zastavili a jeden z nich seskočil z koně. Přistoupil ke zdi a připíchl na ni jakýsi papír. Pak opět nasedl na koně, všichni jezdci se v tichosti obrátili a vyjeli ven z města. Nikdo nepřistoupil k papíru dřív, dokud nebyli pryč z města.

Hopalong Cassidy se naklonil z koně a přečetl sdělení nahlas.

OZNÁMENÍ OBČANŮM KACHINY

Budiž vám dáno na vědomost, že muž zvaný Justin Tredway, před zákonem známý jako Fan Harlan, byl nalezenec, jehož se ujali bratří kajícíci.

Poté, co opustil náš řád, odcizil naši pokladnici a chladnokrevně zabil dva z našich starších.

Svým následným hanebným chováním zostudil náš řád. Dle našich záznamů přepadl čtyři vlaky, sedmnáct dostavníků a zabil jedenáct mužů a jednu ženu.

Za tyto skutky tajné shromáždění bratří postavilo před soud, soudilo a odsoudilo k smrti muže jménem John Woolrich alias Fan Harlan alias Justin Tredway. John Woolrich byl popraven dnes ve tři hodiny patnáct minut.

Rig Taylor vzal Cindy za ruku. Hopalong Cassidy pobídl koně a odvrátil se od plakátu. Na schodech před saloonem seděl nějaký mladík. Byl čistě a úpravně oblečený a pod šedou košilí se mu dmula mohutná hrud'. Ústa měl roztažená v širokém úsměvu.

"Mesquite Jenkinsi!" zvolal Hopalong. "Co tady děláš?"

"Dostal jsem půjčku sedmnáct tisíc dolarů a rád bych si nahoře v Blue Mountain založil ranč. Říkal jsem si, že bys mi třeba mohl pomoci."

Nad horami za Babylonskou plošinou se shromažďovaly kupovité mraky I panující dusno ohlašovalo, že brzy přijde bouřka. Hopalong byl unaven, avšak jakmile jednou dokončil práci, neměl už stání a hnalo jej to dál.

"Nu dobrá." Obrátil se ke svým přátelům. "Vypadá to, že se spolu rozloučíme." Seskočil z koně a podal ruku Rigovi. Cindy Blairová k němu přistoupila a políbila ho na tvář. "Děkuji vám," řekla. Sára Towneová jej vzala za ruku a odvedla ho k místu, kde stál i Pike. "Začneme nový život. Za pár dní se vydáme do Oregonu."

"To jsem rád," řekl jí Hopalong. Potřásl si rukou s Pikem, a ten jej uchopil do své medvědí náruče s takovou vervou, až ho nadzvedl ze země. Oba muži se zasmáli.

"Jestli mě budeš někdy potřebovat," řekl muž, který se kdysi jmenoval Ben Hardy, "pískni a já přiběhnu."

Hopalong Cassidy se vyhoupl do sedla a s Mesquitem po boku vyrazil z města. V dálce bylo slyšet hřmění. Paprsky slunce pronikaly skrze těžká bouřková mračna a zem z kropily první kapky deště.

"Na místě mě už čeká Red Connors," řekl Mesquite, když vyjeli. "A jestli najdeme Jonnyho, pošleme pro něj a bude to jako za starých časů."

"Kupředu!" zvolal Hopalong Cassidy a zamával kloboukem nad hlavou. "Vždycky jsem rád jezdil v dešti."

Pike Towne stál uprostřed hlavní ulice v Kachině ještě dlouho po tom, co se ostatní schovali před deštěm v hotelu. Teplé dešťové kapky mu bubnovaly do klobouku a zvolna smáčely košili. Hleděl ven do kraje a sledoval vzdalující se postavy Hopalonga Cassidyho a Mesquita Jenkinse, mizící a opět se objevující v ohybech cesty, dokud ti dva nedojeli na vrchol kopce, aby se pak definitivně ztratili z dohledu. Mraky se na okamžik rozestoupily a kopec ozářily zlaté sluneční paprsky. Jedna postava pokračovala v cestě, ale druhá se zastavila a zdálo se, že hledí zpátky. Pikeovi připadalo, že zvedla ruku na rozloučenou, ale v tom dešti a na tak velkou vzdálenost si tím nemohl být jist.

ZÁVĚREČNÉ VYSVĚTLENÍ, DÍKY A ROZLOUČENÍ

To bylo tak... Na počátku padesátých let se dostala mezi čtenáři i filmovými diváky tehdy velmi oblíbená postava Cassidyho, ztvárněná ve filmu hercem Williamem Boydem, z filmového plátna na obrazovku. Nakladatel knih o Hopalongovi Doubleday měl zájem vydat další příběhy s tímto populárním hrdinou. Autor Clarence Mulford však už v roce 1941 ukončil svou spisovatelskou činnost a nehodlal se k ní vrátit, a tak svěřil tento úkol mladšímu, i když zdaleka ne už mladému spisovateli (mému otci bylo v té době 42 let). Louis L'Amour byl tehdy znám jako autor časopisecky uveřejňovaných westernových příběhů.

Vydavatelé pro něj zvolili pseudonym Tex Burns a v letech 1950 až 1951 napsal čtyři romány s postavou Cassidyho. Byly uveřejněny jako hlavní příběhy v časopise Hopalong Cassidy's Western Magazine a jako samostatné knihy v Doubledayově nakladatelství. Můj otec se však k těmto posledním čtyřem Hopalongům odmítal přiznat, protože se neshodl s nakladatelem na pojetí hlavní postavy. (Otec chtěl použít původního Mulfordova Hoppyho, rudovlasého, horkokrevného chlapíka, který si rád přihne a nemá daleko k ostřejšímu výrazu, Doubleday trval na uhlazeném hrdinovi, jak jej ztvárnil Boyd.) Teprve počínaje románem The Rustlers of West Fork (Zloději dobytka z West Forku) se objevuje jeho jméno.

Román Ztracený ranč (v originále Trouble Shooter) ukončil toto životní období Louise L'Amoura, další román Hondo z roku 1953 uveřejnil už pod svým jménem. Otcův fanoušek Don Hant mi sdělil, že ve veřejné knihovně v Atlante objevil několik dalších příběhů Hopalonga Cassidyho, napsaných pod jménem Tex Burns. K tomu mohu říci jen to, že pouze čtyři romány, které nakladatelství Bantam právě vydává, byly skutečně napsány Louisem L'Amourem. Předpokládám, že časopis uveřejňoval další Hopalongovy příběhy, napsané pod stejným pseudonymem jiným autorem či autory.

Dostávám rovněž dopisy, v nichž se mne čtenáři ptají, co se stalo s Frankem Gillespiem z románu *The Riders of High Rock* (Jezdci z High Rocku). Naposledy jsme o něm slyšeli, když se vydal pronásledovat Jacka Bolta a Hopalong a jeho přátelé jej následovali. Tím všechny zprávy o něm končí. Za svého otce i za sebe mohu říci pouze jediné...

Promiňte. Dočista jsme na ně zapomněli.

Takže se rozlučme s Hopalongem, Texem Burnsem a všemi těmi zmatky. V budoucnu se můžete těšit na několik dalších knih povídek, uveřejňovaných v časopise *The Louis L'Amour Western Magazine*. Tento časopis je výrazem naší snahy poskytnout příležitost novým spisovatelům tohoto žánru.

Děkuji Davidovi R. Hastingsovi II. A Peterovi G. Hastingsovi, správcům Nadace Clarence E. Mulforda i samotnému zesnulému C. E. Mulfordovi za vytvoření postavy Hopalonga Cassidyho.

Přeji vám vše dobré. Beau L'Amour Los Angeles září 1993

O LOUISI L'AMOUROVI

"Pokládám se za pokračovatele tradice ústního předávání příběhů - jednoho z trubadúrů, vypravěčů příběhů, muže od táborového ohně. Takto bych si přál, abyste na mne vzpomínali - jako na vypravěče. Dobrého vypravěče."

Najde se jen málo spisovatelů, kteří tak dobře znají svět, který stvořili ve svých románech, jako byl Louis Dearborn L'Amour. Nejenže se fyzicky podobal mužným hrdinům svých příběhů, ale doslova "prochodil pěšky kraj svých postav". Jeho neobyčejné znalosti a hluboké porozumění lidem, historickým událostem i nelehkému životu v americkém pohraničí, tak typické pro jeho dílo, se zakládaly jak na osobních zkušenostech, tak na celoživotní zálibě ve studiu historie.

L'Amouroví francouzští a irští předkové žili v Americe už od počátku 17. století a stáli vždy v čele osidlování amerického Západu. L'Amour sám vyrůstal v Jamestownu v Severní Dakotě a jako chlapec zaujatě naslouchal rodinným historkám, mezi něž patřila například ta o pradědečkovi skalpovaném indiánskými válečníky.

Hnán dychtivou zvědavostí a touhou rozšířit si své obzory, odešel z domova už v patnácti letech. Živil se nejrůznějšími způsoby - jako námořník, dřevorubec, obchodník se slony, stahovač kůží z dobytka a horník. Za druhé světové války velel jako důstojník protitankové jednotce. Za oněch dobrodružných časů svého mládí rovněž obeplul svět na nákladní lodi, plavil se na arabské plachetnici v Rudém moři, ztroskotal na Antilách a bloudil v poušti Navajo. Jako profesionální boxer vyhrál padesát jeden z padesáti devíti zápasů. Pracoval rovněž jako novinář a živil se přednáškovými turné. Byl vždy zaníceným čtenářem a sběratelem vzácných knih. Jeho osobní knihovna obsahovala 17 000 svazků.

Louis L'Amour "se chtěl stát spisovatelem téměř od té doby, kdy se naučil mluvit". Jeho dobrodružné příběhy z amerického pohraničí, uveřejňované časopisecky, si získaly široké publikum. Svůj první román Hondo vydal ve Spojených státech v roce 1953. Všechny

ny z jeho více než sta románů se stále vydávají. S téměř 230 miliony výtisky jeho knih, prodanými po celém světě, se řadí mezi nejoblíbenější autory v moderní literární historii. Jeho knihy byly přeloženy do dvaceti jazyků a více než čtyřicet pět jeho románů a povídek se dostalo na plátna kin nebo na televizní obrazovku.

Mezi jeho nejúspěšnější romány patří *The Lonesome Gods* (Osamělí bohové), historický román z dvanáctého století *The Walking Drum* (Chodící buben), *Jubal Sackett*, *Last of the Breed* (Poslední z plemena) a *The Haunted Mesa* (Strašidelná hora). Jeho vydané paměti *Education of a Wandering Man* (Tulákovovo vzdělání) patřily mezi nejprodávanější knihy roku 1989.

Louisi L'Amourovi se dostalo také čestných ocenění a vyznamenání. V roce 1983 se stal vůbec prvním spisovatelem, který obdržel Zlatou medaili kongresu Spojených států jako odměnu za své celoživotní dílo. V roce 1984 mu byla prezidentem Ronaldem Reaganem udělena Medaile svobody.

Louis L'Amour zemřel 10. června 1988. O jeho literární odkaz pečují žena Kathy a děti Beau a Angelique.